

Kazalar değil, sahtekârlık sizin tabiatınız icabıdır!

2010 yılının ilk 7 ayına baktığımızda maden işçileri açısından karamsar bir tablonun olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Bu 7 ay içerisinde 77 maden işçisi iş cinayetlerine kurban gitti. Sebebi ise iş güvenliği önlemlerinin alınmamış olması. Ama suçlu iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçiler ilan edildi. Ülkemizdeki maden kazalarının tarihine baktığımızda da çok farklı bir durum çıkmıyor karşımıza. Türkiye’de 1941 yılından bu yana maden kazalarında toplam 3 bin 712 işçi hayatını kaybetti, 373 bin 484 işçi de yaralandı.

Egemenlerin ve sözcülerinin bu iş cinayetlerine bakışı tam bir ibret tablosu. Enerji Bakanı **Taner Yıldız**, işçileri suçlayarak, madende sigara içtikleri için bunların başlarına geldiğini söylerken, **T. Erdoğan** ise bu bölgenin bu tür olaylara alışık olduğunu, bu mesleğin kaderinde ölüm olduğunu söylüyor ve ekliyor; “Mesleğe giren kardeşlerim bu tür şeylerin olacağını bilerek giriyor!” eski Enerji Bakanı **Hilmi Güler** de farklı değil, o da “Kazalar madenciliğin tabiatı icabıdır!” Başbakan ve bakanlarda sahtekarlığın sınırı yok! ✓ Sayfa 9

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 70

* 23 Temmuz-5 Ağustos 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

12 EYLÜL/LE 30 YIL

- ▶ 650 bin kişi gözaltına alındı ve 90 güne varan gözaltı sürelerinde ağır işkence gördü.
- ▶ 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- ▶ 7 bin kişi için idam cezası istendi.
- ▶ 517 kişiye idam cezası verildi.
- ▶ 124 kişinin idam cezası Askeri Yargıtay tarafından onaylandı.
- ▶ Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asılarak idam edildi.
- ▶ 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı.
- ▶ 30 bin kişi "mülteci" olarak yurtdışına gitti.
- ▶ 366 kişi "kuşkulu bir şekilde" öldü.
- ▶ Hapishanelerde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.

BASKI VE SALDIRILARA BARİKAT, REFERANDUM TEZGÂHINA BOYKOT!

Tesadüfi olmayan biçimde 12 Eylül yıldönümüne denk getirilen Anayasa’da değişiklik paketini içeren referandum, bu “rastlantı” nedeyle adeta şaka gibidir. Üstelik bu “şaka” hali hem evet hem de hayırcılar cephesini içine alacak bir kapsam taşımaktadır. Öyle ya, ortada ne 82 Anayasasına yönelik ciddi manada bir **değişim** vardır ne de bu vesileyle ona **karşı olma** durumu. Bu koşullarda, salt biçimsel düzeyde ve kaba haliyle dahi bu “tartışmaya” taraf olmanın pratik bir değeri bulunmamaktadır. Ama tam da bu aldatmacanın bir parçası olmamak adına “oyunu” boykot etmenin gereği, sınıf mücadelesinin akışı bakımından belirgin ağırlıkta önem kazanmıştır...

Bu ağırlığı her şeyden önce sınıf mücadelesine yön veren ana dinamiklerdeki durum çerçevesinde sorgulamak gerek. Nitekim çok alakasız gibi gösterilmeye çalışılsa da referandum ile gerek Kürt sorunu gerekse de işçi ve emekçi hakları ile sistemi temelli sorgulama kapasitesine sahip “hareketli”, dirençli unsurlar arasında **kopmaz** bağlar vardır ve bu gerçeklik tartışmaların orta yerine gelip oturmuştur. Buna 82 Anayasasını temel unsurları ve felsefesi bakımından incelemeye tabi tutan herkesin bir biçimde vakıf olacağı görülebilmektedir. “Niyet” olgusunu silen de budur. ✓ Sayfa 3

Kemal Kılıçdaroğlu; dost mu düşman mı?

Kemal Kılıçdaroğlu’nun Cumhuriyet Halk Partisi’nin başkanlık koltuğuna sansonyonel bir kaset skandalı eşliğinde oturmasının ardından epeyce zaman geçti.

Halkçı, sosyal-demokrat olma iddiası ve CHP’yi gerçekten sol bir parti yapma gibi büyük bir hedefle koltuğuna yerleşen Kılıçdaroğlu, önemli bir medya desteğini de arkasına almıştı.

Medyanın bu yakın markajı devam ederken Kılıçdaroğlu da icraatları ile gazetecilere iş çıkarmakta oldukça hünerli. Onunla birlikte CHP tabanına ve daha genel olarak geniş bir kesime ciddi bir değişim havası pompalandı. Kılıçdaroğlu ile artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, İsmet İnönü’den sonra kısa aralıklar hariç hükümet olamayan CHP düze çıkacak, hatta iktidar olacaktı!?

Genel başkan seçildiği CHP Kurultayına girdiği sırada atılan “Faşizme karşı omuz omuza” sloganları kitlenin ruh halini ve bir nebze de olsa algısını gösteriyordu. Peki, geçen süre içinde Kılıçdaroğlu gerçekten ilerici, halkçı ve hatta devrimci bir hat çizdi mi?

Dersimli bir Alevi-Kürt olan Kılıçdaroğlu ülkemizin en temel dinamiklerinden olan Kürt ulusal sorunu konusunda ne kadar halkçı, ilerici ve demokrat olabildi? ✓ Sayfa 7

Beşir Atalay: “2010 yılının ilk altı ayı içinde hiçbir biçimde hak ihlali yaşanmamıştır.”

BİRİ BİZE YALAN SÖYLÜYOR!

Türkiye İnsan Hakları Vakfı’nın hak ihlalleri raporuna göre 1 Ocak-30 Haziran ile sınırlı 6 aylık süreçte 2 faili meçhul cinayet işlendiği; kolluk güçlerinin “dur” ihtar, rastgele ateş açma, yargısız infaz olaylarında 15 kişiyi öldürdüğü; 3’ü gözaltında 22’si hapishanelerde olmak üzere 25 kişinin de al-

konma yerlerinde şüpheli intihar ve ölüm, çıkan kavga sonucu ya da tedavinin engellenmesi sebebiyle öldürüldüğü açıklandı.

Gerçeklik ortaya konan sayılarla yeterince gün yüzüne çıkmışken devletin İçişleri Bakanı Beşir Atalay, içten bakmak yerine tepeden göz atmayı tercih etmiş olacak ki, bahsi geçen sayıları bir kenara atıp masal anlatmaya koyuluyor: “2010 yılının ilk altı ayı içinde hiçbir biçimde hak ihlali yaşanmamıştır.” ✓ Sayfa 6

“Ya insanca bir yaşam ya da görkemli bir direniş

30 bin belediye işçisini kapsayan Belediye-İş Sendikası ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi arasındaki Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri, Belediye’nin uzlaşmaz tutumu nedeniyle tıkandı.

Bu tıkanma sonucu Belediye-İş Sendikası şubeleri 13 Temmuz günü

Edirnekapı’ndan İBB önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Sendikamızın 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, meselenin esasının sadece zam değil, on bin örgütsüz işçiyi TİS sürecine katmak olduğunu söyledi.

Eyleme **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** de “Taseronlaştırmaya, örgütsüzleştirmeye ve esnek çalışmaya karşı birlikte kazanmak için örgütlenelim” yazılı pankartla katıldı.

✓ Sayfa 8

Sınıfsal Yaklaşım Baskı ve saldırılara barikat, referandum tezgâhına boykot! Sayfa 3
Emekçinin Gündemi Zincirlerini parçalamak için örgütlü mücadeleye Sayfa 8
Göğün Yarısı Vitrin değil, özne olmak istiyoruz! Sayfa 2
Pusulâ Güven, söz ve eylemin uyumunda yaratılır! Sayfa 12
Evrensel Bakış Enternasyonal alandaki bazı sorunlar ve görevler Sayfa 11

İşçi-köylü’den

Ovacık şehitlerinin açtığı yoldan; Daha ileriye ve daha hızlı...

✓ Sayfa 15

AKP’den CHP’ye “Kentsel dönüşüm”

“Kentsel dönüşüm” adı altındaki rant planının hedeflerinden biri olan **Gülsuyu-Güvensu Mahallelerinde** halk toplanmaları yapılarak gelinen süreç hakkında bilgilendirme ve değerlendirme yapılıyor. Bu toplanılardan biri **29 Haziran** günü yapıldı ve **13 Temmuz** günü binlerce insan Maltepe Belediyesi’nin önünde toplanarak eylem yaptı. ✓ Sayfa 14

UPS’de direniş sürüyor!

TÜMTİS’in Amerikan kargo şirketi UPS’de başlattığı örgütlenme çalışmaları sonucunda yaşanan işten atmalara polis ve patron destekli saldırılar sürüyor. Direnişin 70. gününde görüştüğümüz işçiler direnişin kendilerine **paylaşım** ve **hakları için direnme**yi öğrettiğinin altını çiziyorlar. ✓ Sayfa 8

Bir toplumu “aşagılamanın” yolu...

Bir Kürt kadını olmak, bir “terörist”in yakını olmak, ya da en kötüsü bir kadın “terörist” olmak! Hepsini cinsel işkence için bir sebep! Bu cinsel saldırılar Kürt halkını aşagılamanın bir yöntemi olarak kullanılıyor. Ancak tek amaç Kürt halkını aşagılamak değildir. ✓ Sayfa 2

GÖĞÜN YARISI**Vitrin değil özne olmak istiyoruz**

Öyle çok klişe ile karşı karşıya kalıyor, bu klişeleri, belirlemelerimizde/ politikalarımızda öylesine bir rahatlıkla kullanıyoruz ki; bir süre sonra bakıyoruz ki söylene söylene anlamını yitirmiş, altı boş sözcükler zinciri olarak dolanmış ayağımıza. Çünkü gerçekliğini yitiren her belirleme yürüyüşümüzde pranga haline gelir, kimi zaman hiçbir şey söylememekten daha da büyük duvarlar örer önümüze.

Konumuzla ilgili en çarpıcı örnek hiç kuşku yok ki "**Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz**" belirlemesi ve sloganıdır. Kadın sorununun önemini ve çözüm yolunu bundan daha iyi ifade eden bir şiar bulmak zordur. Ama bu, sadece ("Kadın-erkek ele, demokratik devrim" sloganıyla birlikte) 8 Martlarda dilimize doladığımız bir klişe haline geldiğinde anlamını yitirir, atacağı adım engeller hale dahi gelebilir/gelir!

Yine çoğumuz tarafından bir klişe olarak değerlendirilebilecek, bir cümle söyleyelim: "**Sorun varsa, ortadan kaldırmak için çalışmaya gerek ve ihtiyacı vardır.**" Bu da çok sıradan bir belirleme olarak değerlendirilebilir, hatta her konuya uyarlanabilir.

Ama bu cümlelerin ve burada kullanılmasının bir özgünlüğü var. **Yeni Demokrat Kadın** tarafından

yapılan bir ankette, (mesleğini "ev kadını" olarak tanımlamış, zamanının çoğunu çocuklarına ayırmak zorunda olduğunu söyleyen) bir kadın, "kadın sorunu var mıdır?" sorusuna "çok, hem de çok anlatılmayacak kadar!" diyor. Sonra da "Sizce bir kadın çalışmasına ihtiyacı var mı?" sorusunu yukarıdaki "klişe" ile yanıtlıyorsa, işte orada bu cümle ilgilili daha fazla hak ediyordur.

Kadın çalışmasının gerekli olup olmadığı, çok geri bir tartışma olarak görüle bile, bunun bilinçlerde çözülmemiş olduğunu söylemek mümkün değil. Bunu hemen hemen hepimiz, kısacık zamanı kapsasa da biriktirdiğimiz deneyimlerimizden biliyoruz. Bunu, en başta da karşımıza çıkan ve "ama" ile başlayan cümlelerden biliyoruz.

"Ama" kadar ikizli bir kelime var mıdır kelime dağarcıklarımızda acaba?

Haksızlık etmeyelim, kelimenin bir suçu yok. Bunu kullanırkenki fikrimizdir onu ikizli hale getiren. Bir özeleştirmenin ardından "ama" ile başlayan her cümle o özeleştirmenin anlamını/değerini azaltır, kimi zaman yok eder. Kadın sorununa ilişkin kurduğumuz cümlelerde de aynı mantığı takip edebiliriz.

Bir kadın sorunu elbette var(dır) ve bir kadın çalışması çalışması elbette gerekli(dır). (Çok güzel) Ama önceliklerimiz... Ama feminizme dikkat etmek lazım... Ama o kadar için gücün arasında... Ama çok ileri gitmemek lazım... Ama çok acele etmemek gerekir... Ama, ama, ama...

Şimdi bu nasil bir gerekliliktir? Bu kadar "ama" içinde bu çalışma bir yere oturur mu? Açık konuşalım; **bu erkek egemen bakiş açısının kurduğunu söyleyebiliriz.** En son tahlilde ise devrim olgusuna, devrimci mücadeleyle **parçalı/eksik bakiş açısının ürünüdür.**

Çünkü kadın çalışması bir gerekliliktir derken, nedenini genel söylemler dışında ortaya koyamıyor; en ileri halde "kadın olmadan devrim olmayacağı" için bir kadın çalışmasının gerekliliğinden bahsediyoruz. Sonra da "daha önemli işlerimiz" nedeniyle buncacık bir bahsi dahi kapatıyoruz. Bunun kötülük neresinde demeyelim. **Kötülük neden-so-nuç ilişkisinin kuruluş mantığında, amaç-araç karmaşasında.** Zira devrim, amaç değil, (kadın-erkek) işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluşu için bir araçtır sadece. Amaç ezilenlerin kurtuluşu için işçi sınıfının iktidarını kurmak, daha sonra da ezen ve ezileni bir kavram olarak dahi ortadan kaldırmaktır.

Sözcük oyunu ya da bilmece değil bunlar. İlla da bir bilmeceye bahsedinceyse, çözümler ifade eden sihirli kelimeyi bulmak için "ev kadını" "klişesi-ne" bakmalıyız. Çünkü anlatılmayacak kadar çok sorun yaşıyoruz, çünkü bu sorunların ortadan kaldırılması için bir çalışma yürütmek gerektiğine inanıyoruz. Ve belki de en önemli sorun farkında olan hiçbirimizin "önemli işlerimiz bitmesini" beklemeye tahammülü yok!

Bunu anket sonuçlarından öylesine çarpıcı bir

şekilde okuyoruz ki, devrimci kadınlar olarak sırtımızı dönmeyiz mümkün değil. Çünkü onlar, bizi de anlatıyorlar, bizim de taleplerimizi dillendiyorlar ve de bize çözümleri gösteriyorlar.

Birkaç örnek verelim. Kadın çalışması için, "geç bile kaldığını düşünüyorum". "Özgürce yaşamak istiyorum". "Sorunlarımı tartışıyorum ama bir yere varamıyorum". Sorunlarımızı "fedakarlık yaparak çözmeye çalışıyorum". "Ortak hareket etmiyoruz, iletişimiz eksik." "Daha güzel bir yaşam arıyorum". Bunlar gibi onlarca cümlemiz var paylaşabileceğimiz.

Ve sorunlarımız; "her zaman geri planda kalıyorum", "Evlilik için kendi düşüncem doğrultusunda hareket edemiyorum", "Kreş ve yuva sorunundan kaynaklı işe giremiyorum", "Eşimin verdiği parayla idare etmek zorundayım, çocuklarımla birlikte yerine getiremiyorum", "eğitimsizlik", "edilgen durumda olmak", "hayata 1-0 yenik başlamak", "küçümsenme, horlanma" vb. vb.

Bunlara da anket sonuçlarından daha onlarcasını ekleyebiliriz. Ama bu sorunlara yanıt verenlerin toplumu ileri kesimlerinden, hatta kimisinin örgütlü kadınlar olduğunu da söyleyelim. Ve çok azı hariç, böyle bir kadın çalışması içinde "kesinlikle", "elbette", "severek", "şimdiye kadar nerdediniz" diyerek yer almak istediklerini ifade ediyorlar.

Çünkü tüm bu sorunlar, "bizim dışımızdaki" toplumda, "geri kitlelerin" kadınlarında yaşanmıyor sadece. Tüm bu sorunları ("edilgenliği", "ikinci sınıf

olmay", "küçümsenmeyi", "hayata 1-0 yenik başlamayı") hepimiz farklı düzeylerde de olsa yaşıyoruz. **Dışardan bir tanıklık değil bizimkisi...** Bunun devrim için gereklilik olduğunu biliyoruz ama her şeyden önce de (bizim de dahil olduğumuz) tüm ezilen sınıfların kadınlarının ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz.

Zaten böyle bakmadığımızda, meseleyi soğuk bir "gereklilik" ve "görev bilinci"ne indirmediğimizde bir **vitrin çalışması** yapmış oluruz ki, bizim ilk başta da kaçındığımız şey budur. Bizler vitrin değil, bizleri yaşamda ve mücadelede özne yapacak olan bir çalışmanın temellerini örmemiz gerektiğini biliyoruz.

Bu nedenle konuşmaya ihtiyacımız var. Bu nedenle tartışmaya, kendimizi anlatmaya ihtiyacımız var. Bu nedenle birbirimizi daha iyi anlıyoruz. Birbirimizden gözlerimizden, cümleye başlarken yaptığımız mimikten ne söyleyeceğini rahatlıkla tahmin edebilirsiniz. Birimizin başladığı bir cümleyi, diğerimiz hemen tamamlayabiliyoruz. Ve en önemlisi birbirimizden öğreniyoruz.

Ama biz bize yetmiyoruz tabii. Yetmemeliyiz de! Çoğalmamız, daha fazla kadının yaşamına dokunmamız gerekiyor. Sihirli bir ele sahip değiliz. Gerçek sihir ellerimizi birleştirdiğimizde çıkan güçte. Şimdi bu sihrin etkisini tek tek kendimizde görüyoruz. Ama daha çok el birleştirmede toplumsal olarak da dönüşümü yaratacak dinamiklere ulaşabileceğiz.

Kadın bedenine saldırı, bir toplumu "aşığılamamanın" yoludur!

Haksız bir savaş var burada! Bu savaşta yalnızca top-tüfek operasyonlar yok. Bütün soykırımlarda, savaşlarda, asimilasyon politikalarında olduğu gibi, kadının, bizim hedef seçilmemiz var.

Bizi "ait" olduğumuz ailenin, aşiretin, ulusun "namusu" olarak gören TC'nin, halkımıza yönelik saldırısında kullandığı yöntemlerden biridir kadın bedenine yönelik saldırılar, cinsel işkence... '90'lı yıllar, operasyonların yoğun yaşandığı, her gün asker ve gerilla cenazelerinin taşındığı, halkımıza yönelik ırkçı, kafataşçı, OHAL'li günlerin yaşatıldığı, her gün birimizin "kaybedildiği" veya cesedinin bulunduğu yıllardır. O yıllarda köylerimiz basılır, yakıldı. Bizim için köy baskını, tecavüz demektir. Kaçınırlı, gözaltına alınır ya da öldürülürdük. Ama hemen her defasında tacize, tecavüze yani cinsel işkenceye maruz kalırdık. Belki 2010 yılındayız ama ne devletin askeri operasyonları tükendi ne OHAL uygulamaları ne de cinsel işkence ile kadın bedeni üzerinden savaş...

Kürt ve kadinsam...

Kürt toplumu, geleneklerine sıkı sıkıya bağlı, aşiretsel yapının kaskatı olduğu bir toplumdur. Diğer toplumlarda olduğu gibi "kadın=namus"

anlayışı burada da oldukça yaygın! Elbet sistem de bunun çok iyi farkında ve toplumumuza yönelik saldırılarında bunu kullanıyor. T. Kürdistan'ında yaşanan taciz, tecavüz gibi olayların sorumlularının neredeyse tamamında asker, jandarma, korucu ya da diğer devlet görevlileri olması bunun en belirgin kanıtı.

Bir Kürt kadını olmak, bir "terörist" in yakını olmak ya da en kötüsü bir kadın "terörist" olmak! Hepsisi cinsel işkence için bir sebep! **Bu cinsel saldırılar Kürt halkını aşığılamamanın bir yöntemi olarak kullanılıyor.** 1993 yılında gözaltına alınan **Şükran Ezen** adındaki bir Kürt kadınının 405 asker tarafından gözaltında tecavüze uğradığı, eşi tutuklanan Hanım Baran'ın başına gelenler ve yüzlerce cinsel işkence mağduru kadının yaşadığı psikolojik travma, intiharlar... (Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüz Karşı Hukuki Yardım Bürosu'nun 2010 Mart ayında hazırladığı rapor, bu konuda oldukça çarpıcı rakamları gözler önüne seriyor!)

Ancak bu yöntemin tek amacı Kürt toplumu aşığılamak değildir. Özellikle Kürt ulusal hareketinin biz kadınların yaşamında silahlı mücadele yöntemi ile savaşmanın yani özgürleşmenin

yolunu işaret etmesi ve kadın için özgün örgütlenmeler oluşturması, evinden dahi çıkamazken Kürt kadının onu siyasette aktif olarak bulunması için ortam oluşturdu. Artık sokaka çıkıp eylemlere katılıyor, karar alma mekanizmalarında daha çok yer alıyordu.

Bu noktada bizi mücadeleden geri plana düşürmek için de cinsel işkence yöntemi kullanılıyor. Özellikle kadının mücadelede etkin olduğu dönemlerde, örgütlü kadına karşı taciz, tecavüzde büyük artış yaşanıyor. Gerillada şehit düşenimizin cesedine dahi tecavüz edilmesi, gözaltında "kadın olduğunuz için size sokakta dokunamayacağımızı mı sanıyorsunuz? İşte bu siz kadınlara örnek olsun" denilerek cinsel işkenceye maruz kalmamız, köylerimizde bizim ve çocuklarımızın devletin askeri, jandarması, korucusu tarafından cinsel saldırıya uğraması...

Hepsi, devletin yürüttüğü sistemli bir politika; bu, başta biz kadınları ve bizim bedenimiz üzerinden de halkımızı hedef alan ve haklı mücadelemizden alıkoyma çabasıdır. Devletin bu saldırısını boşa çıkarmanın yolu daha örgütlü, daha birleşik, daha etkin bir kadın çalışması yürütmenin yanısıra "kadın=namus" anlayışının kırılması için de çaba göstermektir.

(İstanbul'dan Kürt bir YDK'lı)

"Artık hepimiz Karabulut'uz!"

likte Bakırköy Adliyesi önündeydik. "Kadın cinayetlerine son! Davaların takipçisiz" pankartının açıldığı eylemde "Artık hepimiz Karabulutuz", "Bağır herkes duysun, kadın cinayetleri son bulsun!", "Erkek vuruyor, devlet koruyor!" sloganları atıldı.

Açıklamada ilk önce Karabulut'un annesi Nagehan Karabulut bir konuşma yaparak, kızının vahşice katledilmesine ve delillerin ortada olmasına rağmen, mahkemenin bunları incelediğini ve hukuksuz/yanlı davrandığını söyledi. Ardından kitle adına açıklama-

yı İlke Acar okudu. Acar, her gün kadınların bin bir gerekçeyle öldürülebildiğini belirterek, Karabulut cinayetinin de bunlardan biri olduğunu söyledi. Cem Garipoğlu'nun "zenginliğini" kullanarak, bu cinayet davasından "haksız tahrik indirimi" almaya çalıştığını belirten Acar, bu davayı faili gereken cezayı alana kadar takip etmeye devam edeceklerini belirtti.

DÖKH, EHP'li Kadınlar, İstanbul LGBTT, Kadın Kapısı, ÖDP'li Kadınlar, SP'li Kadınlar, SKM ve Yeni Demokrat Kadın olarak birlikte örgütlediğimiz eyleme; DKH, EMEP'li Kadınlar ve İmcece destek verdi. (İstanbul YDK)

KADIN TUTSAKLARA SÜRGÜN SEVK!

Sevk işkencesi yeni sürgünlerle devam ediyor. Sincan Kadın Kapalı Hapishane'de bulunan TKP/ML dava tutsağı Fadime Özkan'ın Muğla Hapishanesi'ne, MKP dava tutsağı Özlem Aydın'ın ise Adana Karataş Hapishanesi'ne sevk edildiği öğrenildi. Konu ile ilgili görüştüğümüz Fadime Özkan'ın ailesi, Özkan'ın siyasi tutsakların olmadığı bir hapishaneye gönderilmesine ilişkin suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti. Ayrıca aile, Fadime Özkan'ın 19 Temmuz'da açlık grevine başladığını bildirdi.

Türkiye'nin sayılı şirketlerinden Garipoğlu "sürüsünün", "küçük, şımanık" canı oğulları Cem Garipoğlu tarafından katledilen Münevver Karabulut'un 16 Temmuz Cuma günü görülen cinayet davası öncesinde; kadın örgütleriyle bir-

8 Yıldır Bitmeyen Kabus!

Bundan 8 yıl önce Mardin'de 12 yaşındaki bir çocuğun (N.Ç.), 28 kişinin tecavüzüne uğradığını öğrenmiştik. Aralarında yüzbaşı, kaymakamlık yazı işleri müdürü, ilköğretim okul müdür yardımcısı mahalle muhtarı ve daha birçok kamu görevlisinin bulunduğu bu kişiler hakkında açılan dava aradan geçen 8 yıla rağmen hala sonuçlanmadı.

Bugüne kadar gelinen süreçte N.Ç.'nin lehine somut bir kazanım olmazken, sanıklar için ise "olumlu" gelişmeler yaşandı. Mahkemenin N.Ç.'nin kemik yaşını tespit ettirmek için Adli Tıp'a göndermesi üzerine N.Ç.'nin yaşının 12 değil de 15 olduğu tespit edildi! Böylelikle "tecevüz" devletin gözünde meşrulaşarak failer için ceza indirimine gidildi. Son olarak 13 Temmuz tarihinde görülen 33. duruşmada Mahkeme heyeti, haklarında 7.5 yıla kadar hapis istenen sanıkların savunmalarını hazırlaması için duruşmayı 14 Eylül'e erteledi. Duruşma sonrası tutuksuz

yargılanan Derik Ziraat Odası Başkanı ve Geçici Köy Korucusu Mahmut Temelli, duruşmayı izleyen BDP'li Derik Belediye Başkanı Çağla Demirel'i "Seninle Derik'te görüşeceğiz, orada sana bunun hesabını soracağım" şeklinde tehdit etti.

Sonrasında basına "demeç" veren insan olmaktan zerre kadar bir şey anlamayan Temelli, kendisine bir komplonun kurulduğunu iddia etti. Bu davanın sadece kendisinin köy korucusu ve Derik Ziraat Odası Başkanı olmasından kaynaklandığını söyleyen bu şahsiyet "Ben böyle bir insan değilim. Ben Ziraat Odası Başkanı ve bir aşiretin çocuğuyum. Kalkıp da bunlarla muhatap olmam. Ben çapkınlık yaparsam giderim Ankara'ya orada yaparım. Kalkıp da böyle bir insanla hayatta böyle bir ilişim olmaz" dedi. Temelli'nin bu yüzsüzlüğü kendisini devletin "güçlü" kollarına atarak, halka karşı olmak türlü suçu işlemesi bu onursuzluğu da yapacağına kanıttı. (H. Merkezi)

"Yetiştirme" yurtları, cinsel istismar mı "yetiştiriyor"?

Çocuğa yönelik cinsel istismar vakalarının en sık yaşandığı yerlerden biridir "yetiştirme yurtları"! Kimsesiz, terk edilmiş ya da aşırı yoksulluktan bu yurtlara bırakılmış on binlerce çocuk var Türkiye'de. Ne iyi yetiştirilmiş eğitimcilerin, psikologların bulunduğu ne de yeterli sayıda hizmetliyi sahip bu kurumlar, çocukları bırakılmı yetiştirmeyi, onları koruyamıyorlar bile! Antalya'da bulunan bir yetiştirme yurdunda kalan ve hem zihinsel hem de bedensel özürü A.Y isimli kız çocuğunun yaşadıkları, devletin bu konuda ki çirkinliğini bir kez daha haykırıyor!

A.Y, önce yurt hizmetlileri tarafından tecavüze uğruyor, olay açığa çıkınca çocuğun izini kaybettirmek isteyen İl Sosyal Hizmetler Müdürü, A.Y'yi Kars'a sürgün ediyor. Ancak bir süre sonra, "Kadın ve Aileden Sorumlu" / Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavafın burayı ziyaret edeceği duyulunca, A.Y, apar topar iki temizlikçi kadın eşliğinde Siirt'e gönderiliyor. Ancak A.Y'nin trajedisi burada bitmiyor!

Yolda giderken araçta kazı yapılmış yaralanan ve ayağı kırılan A.Y'nin götürüldüğü hastanede muayenesi sırasında hamile olduğu ortaya çıkıyor bu kez! Hepimiz kulaktan kulağa yetiştirme yurtlarında yaşananlarla ilgili benzer birçok olay duymuşuzdur. Hepsinin devlet tarafından bin bir çabayla üzeri örtülmüşse de bu olay, ne kadar kapatılmaya çalışılmış olursa dahi ortaya çıkmıştır. (H. Merkezi)

Paşabahçe Devlet Hastanesinde direniş var!

Taşeron sistemin hızla yayıldığı direnişlerle ve hak gasplarıyla karşımla çıkarak kendini gösteriyor. İşte bu zincire bir tane daha halka eklendi. Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron sisteme geçilmesi temizlik işçisi olarak çalışan **Türkan Albayrak**, Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş Sendikası'na üye olduğu için isten atıldı. Albayrak, 8 Temmuz'da işten atılmasının ardından hastane bahçesinde çadır kurdu ve işyeri önünde mücadeleye başladı.

"İşimi geri istiyorum, taşeronlaşmaya hayır", "İnsan ihaleyle satın almamaz" dövizlerinin asılı olduğu çadırında taşeron sistemi dayatan hastane yöneticilerinin "sözleşmeye imza atmazsan seni işten atarız, aylığını ödemeyiz" gibi tehditlerde bulunduğunu, sözleşmeye imza atmayan diğer arkadaşlarının da aynı baskıya maruz kaldığını dile getirerek direnmeye devam edeceğini söylüyor.

(Kartal)

BASKI VE SALDIRILARA BARİKAT, REFERANDUM TEZGÂHINA BOYKOT!

Tesadüfî olmayan biçimde 12 Eylül yıl-dönümüne denk getirilen Anayasa’da değişiklik paketini içeren referandum, bu “**rast-lantı**” nedeniyle adeta Ŗaka gibidir. Üstelik bu “Ŗaka” hali hem evet hem de hayırcılar cephesini içine alacak bir kapsam taşımaktadır. Öyle ya, ortada ne 82 Anayasasına yönelik ciddi manada bir **değişim** vardır ne de bu vesileyle ona **karşı olma** durumu. Bu koşullarda, salt biçimsel düzeyde ve kaba haliyle dahi bu “tartışmaya” taraf olmanın pratik bir değeri bulunmamaktadır. Ama tam da bu aldatmacanın bir parçası olmak adına **“oyunu”** boykot etmenin gereği, sınıf mücadelesinin akışı bakımından belirgin ağrılıkta önem kazanmıştır...

Bu ağrılığı her şeyden önce sınıf mücadelesine yön veren ana dinamiklerdeki durum çerçevesinde sorgulamak gerek. Nitekim çok alakasız gibi gösterilmeye çalışılsa da referandum ile gerek Kürt sorunu gerekse de işçi ve emekçi hakları ile sistemi temelli sorgulama kapasitesine sahip “hareketli”, dirençli unsurlar arasında **kopmaz** bağlar vardır ve bu gerçeklik tartışmaların orta yerine gelip oturmuştur. Buna 82 Anayasasını temel unsurları ve felsefi bakımından incelemeye tabi tutan herkesin bir biçimde vakıf olacağı görülebilmektedir. **“Ni-yet”** olgusunu silen de budur.

O yüzden “yetmez ama evet” diyenlerle, “hayır çünkü yetersiz” söylemine takılanların esas itibarıyla yürüttükleri tartışma **özden** kopuktur ve **gerçekç** değildir. Egemen sınıf partilerinin neden muktedir hallerine karşı anayasada esaslı değişime yanaşmadıkları ve bu bağlamda değişimlerin yetersizliğini **ana unsurlar** bakımından sorgulamadıkları merak konusu olmalıdır. Eğer bugüne kadar yapılan 80’i aşkın değişiklik ve mevcut paket içerisinde getirilen **öze** ve **ruha** yönelik bir müdahale içermiyorsa bunun sebebi de doğru anlaşılmalıdır.

Tam da bu nedenle Anayasa Mahkemesi (AYM)’nin kararları bu gerçekliği dolaysız biçimde teyit etmektedir. Adı üstünde AYM’nin esas işi/görevi mevcut Anayasa’nın **korunması** yönündeki denetimden ibarettir. Dolayısıyla bütün değişikliklere verilen onay yalnızca temel felsefe ve ruhun korunması **Ŗartıyla** caizdir. Yapılacak değişimler bunu güçlendirdiği, anayasanın ömrünü uzattığı sürece onay görmekte, **çizgi dışına** çıkma halleri reddedilmektedir. Sınıf mücadelesi kendini dayattığı ölçüde vidalarla oynamakta, makyaj yapılmakta ve **tahkimat** ilâhihaye sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Bu pakete ilgili AYM kararı da bu çerçevede okunmalıdır. Uzlaşmadan öte, krizi başka zeminlere kaydırmadan çözümün kapılarını açık tutmak adına verilen karar, her zaman olduğu gibi sistemin çıkarlarını gözetme amacı taşımış ve **“tarafıları”** genel olarak memnun etmiştir.

AKP’nin işbaşına gelmesiyle tırmanan klikler arası dalaşmanın önemli safhalardan sonra geldiği son noktada üst düzeyde seyretmeye devam eden bir çatışma vardır ve bu kavganın parametreleri sınıf mücadelesindeki sermaye cephesini **güçlendirme** derdine yeni bir sayfa açılmasıyla çare aranacak 2011 seçimleri öncesinde, yeniden oluşturulmaya çalışılmaktadır. Yeni sayfaya adını yazdırmanın Baykal operasyonuyla da AKP’nin bir dizi atraksiyonuyla da yakın ilgisi vardır. Bir yandan **yüzde 80**’i tamamladığı söylenen bir **“açılım”** sakızı çignenmekte diğer yandan özel ordu ve özel kuvvetler/birliklerden bahsedilmektedir.

Pek rahat açığa çıkmıştır ki “açılım” denilen tasfiye operasyonu, en vahşi, en pespaye imha stratejisinin kanlı bir örtüsüdür. Orduları zaten özeldir, her türlü işkence ve vahşet şimdiden en alçakça tezahürlerini göstermektedir ki yeni “özel” planların buna ancak **aleniyet** kazandırmasından söz edilebilir. Önceki yılların “meşru” faaliyet/katliam döneminde gerçekleşenler bilin-

mektedir ama günümüzdeki projenin **“da-ha rahat ölen ve öldüren”** kapsamındaki ele alınışı bir tek olguyu ispatlar ki o da durumun yine ciddi boyutlarda sarpa sarıldığıdır.

Anayasa değişiklik paketine konulan, “kadın, çocuk ve engellilere pozitif ayrımcılık”, “kişisel verilerin korunması”, “çocukları koruma”, “aynı işkolunda birden çok sendikaya üyelik”, “kamu çalışanlarına toplu sözleşme”, “YAŞ kararlarının denetime açılması”, “Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru”, “12 Eylül darbecilerinin yargılanma olanağı” vb. gibi kenar süsleri, AKP’nin 8 yıllık pratiğinin süzgecinden geçirdiğinde hiçbir inandırıcılık taşımamaktadır. Bunların ikiyüzlü bir yaklaşımla ve esas/temel haklar kategorisinden uzak halde düzenlenmesinin, temenniden öte gitmeyen ucuz propaganda içermesi bir yana, tam da **esas talepleri boğma ve savuşturma** amacı taşıdığı anlaşılabilir.

Nitekim AYM’nin “müdahale” ettiği **asil dert odağı** HSYK ve AYM’nin yapılanmasına ilişkin düzenlemelerle, AKP’nin temsil ettiği kliğin hedeflerinin açıkça sınıttığı ve “son kale” yargının ele geçirilmesini hedeflediğinden söz etmek yanıltıcı değildir. Konuyu “demokratikleşme”, “kuvvetler ayrılığı ve dengesi ile birbirlerine müdahalesi” zemininde tartışmanın, buna bir de “hukuk devleti” ve “hukukun üstünlüğü” çerçevesinde kılıflar geçirmenin abisliği üzerinde durmak gerekir. Düzene ait hiçbir kurumda bulunmayan **“demokratik”** yapılarda ve işleyişin rejimin temel yapısı ile doğrudan ilgisi vardır. Ne parti yapıları ne de seçim usulleri demokratiktir ki önce “yasama” sonra da “yürütme” denilen **“erkerlerin”** yargı ile kuracağı ilişki demokratik aransın. Ha keza yargının yapılışı ve şekilleniş tarzı da **“bağımsız ve tarafsız”** olgularından fersah fersah uzakta seyretmektedir. O takdirde bunlar arasındaki ilişkileri ve dengeleri tartışmak da neyin nesidir?!

Burada basit ve fütursuzca gerçekleşen bir oyun vardır ve hiç kimsenin kuşkusundan ki buna her iki klik ve “taraf” da **bilinçli** bir katılım göstermektedir. Bu mana-da Erdoğan’ın gensorusu MHP’nin de desteğiyle reddedilmekte, “Recep” diye atıp tutan Kılıçdaroğlu, Tayyip ile halvet olup “demokrasi” pozları vermektedir. Egemenlerin bir yönüyle gerçekten ciddi bir kapışma içerisinde olması, esas yönüyle büyük bir mutabakat ile hareket etmesi gerçeğine ulaşmanın en kestirme **sağlaması**, temel hususlara ilişkin yoklamaya mümkündür. Sıfıfa yönelik tavır, emperyalistlerle ilişkiler ve illa ki Ulusal Sorun kapsamında yapılacak sorgulamaların aynı kapaıya çıktığı tartışmasızdır.

İdam tartışmaları, OHAL atışmaları, “terörle mücadele” yarışmaları ortadadır. Öyleyse bunlardan hangisinin işbaşında olduğunun nasıl bir önemi vardır ki bunların rejime ait kimi belgelerdeki düzenlemelere yönelik aykırılık görünme haline müdahale noktasındaki tasarrufların **herhangi** bir önemi olsun. Elbette böyle bir **müdahilliliğin** önemi vardır ama bu, onların tezgâhında konum olarak değil bu aldatmacanın **boşa çıkarılması** için olmalıdır. Her seçimde veya bunun bir versiyonu olmak kaydıyla her referandum vb. olayda ısrarla **“sandık başına”** yapılan çağrılıkların yalnızca kendilerine “oy” verilmesini içermediği, nihayetinde düzene **meşruiyet** kazandırmayı hedeflediği açıktır. Ortalıkta, üzerinde oyun oynanılacak bir zemin kalmazsa kim hangi oyunu oynayabilecektir?!

Kaybetme olasılığı güçlü olanlar dahi sistemin bekası için meşruiyet zeminini bozmayı göze almamaktadır. Bu tarih boyunca hep böyle olmuştur ve bu konudaki refleksin **“yaşamsal”** karakteri gözlerden kaçırılmamalıdır. Gözden uzak tutmada halinin aynı derecede hassas olmayla yakın ilgisi

vardır ve etkili olma durumunu belirleyecek olan yegâne **gerçeklik** de budur. Boykot tavrının taraf olmamaya, pasif kalmaya, politikasızlıkla hiçbir ilgisinin bulunmaması da burada **temel** bulmaktadır. Elbette düzene ait hiçbir oyun ya da tezgâh salt buna alet olmama gerekçesiyle “boykot”a tabi tutulmayacaktır ama bu temanın başka bir dizi önemli hususa çakıştığı ve **“anlam”** zenginliği ve değeri kazandığı durumda tavrın **doğruluk ve etkinlik** derecesinden kuşku duymamak gerekir.

Bu “zenginlik” kapsamındaki unsurlardan birincisi devletin AKP (ve diğerleri) eliyle giriştirdiği sistemi **revizyon** operasyonudur. Bunun tam da **“değişim”** adı altında 12 Eylül rejimini güçlendirme amacı taşımaktadır. AKP’ye yedeklenme suç ve utancına geçirilen **“gedik açma”**, **“kul koparma”** palavralarının sistemle nasıl bir uzlaşma, aldanma ve aldatma hali olduğu su götürmezdir. 12 Eylül, daha doğrusu faşist-Kemalist diktatörlüğü her yönüyle sadık bir uygulayıcısı olan AKP devr-i idaresinin hemen her konuda ürettiği pratik ortadadır. En şaşaalı sunuş yaptıkları konularda dahi nasıl rezil bir bilançoya imza attıklarını tartışmaya gerek yoktur. Öyle ki örneğin **“öncelikli”** dedikleri ve gündemin ilk sıralarından inmeyen Kürt sorununda, göstermelik boyutta dahi hiçbir hükmün pakete yer almaması neyle izah edilebilecektir?!

Bu revizyon eylemi, en iyi koşullarda ve ihtimalla yaşıtılan ve yüksek itibarla ağrlanan 12 Eylül darbecilerinin yargılanma şansı bulunmadığı noktada **“muafiyet”**ine son vermekle de kendini göstermektedir ama esas “anti-darbecilik” söyleminin palavrası kendisiyle sınırlı kalan ve fakat özüne inmekte çark eden bir **“Ergenekon”** dosyasıyla kanıtlanmaktadır. Nitekim TSK’nın da izin verdiği “uzlaşma” kapsamında yapılan şov içerikli gözaltı ve tutuklamaların vardığı noktada, elde 3-5 orducu ve ordu artığı kontr-gerilla mensubu ile **“gereksiz”** salya ısrafında bulunanlar kalmıştır. En son **“darbe”** aktörü, muhtıracı Büyükanıt’a, “açık itiraflı” halinde dahi yan bakan yoktur!

Darbecilik ürünü 12 Eylül Anayasası’nın özüne dokunma önündeki engel yalnızca kendileridir. Buradaki “Ŗartlar” edebiyatı ucuz bir demagoji, adı bir yalandan ibarettir. **Tercihin**, karşı hali olma sergileyerek yamamak, değiştiriyormuş hissi vererek güçlendirmekten yana kullanıldığı aşikardır. Çocukları binlere varan sayıda gözaltına alan, işkenceden geçiren, onyıllarca yıllık hapislerle çarpıtırılanlar, **“çocukları koruma”**, **“pozitif ayrımcılık”** getirme gibi bir değişikliğin mimarı olarak caka satmasına ne demek gerekir? En son Tekel pratiğinde görüldüğü üzere işçi sınıfına ve bu haliyle dahi sendikalara **“düşman”** muamelesinde parmak ısırtanların **“sendikal haklar”** kapsamındaki değişiklikten neyi anladıkları ve hangi derdi güttükleri çok mu anlaşılmalıdır?

Hiçbir devirden olmayan boyutta fişleme, dinleme ve takibin yapıldığı hemen her yere kameraların yerleştirildiği bir ortamda, alay eder gibi, **“kişisel verilerin korunması”** değişiminden bahsetmenin Aziz Nesin’in oranıyla oynama çabası olduğunu kim inkâr edebilir? Kadirinara karşı hak ihlallerinde **“tarihi”** rekorların kırıldığı; taciz, tecavüz, şiddet ve cinayetlerin envai çeşidinin büyük bilançolarla sergilendiği, sömürü, zulüm ve aşığılanmanın tavan yaptığı bir dönemde **“kadına ayrımcılığın”** ne menem bir ayrımcılık olduğu belli değil midir?

82 Anayasası felsefe ve ruh olarak faşizmin bütün kodlarına sadık kalarak oluşturulmuştur. Bu temel üzerinde hiçbir değişime gidilmemesi AKP vb.lerinin **karakter**i ile ilgilidir. Tercihin bu yönde şekillenmesi yapı-saldır. Anlaşılacak istenmeyen budur. AKP aksi yönde bütün cismi ve haşmetiyle durmakta, her gün bunu teyit eden onlarca pratiğe imza atmaktadır ama yine de kendine

“demokrat”, “aydın” diyen zavallılar sürüsünden destek bulmakta zorlanmamaktadır.

Burada hayırcılar cephesinin esas şekillendiği hattın, hem Anayasa’nın sistem içinde değişebilme şansını görmeleri hem de dokunulmazlığına yönelik kaygılarla çizildiğini de saptamak gerek. Elbette çeşitli sol etiketli reformist ve revizyonist kesimlerin “esasla” yönelik itirazlarını da not etmek gerekir ama bunun sistem içi **tasarruf ve hayallere** yer açan mantığına dahi “tehlike-li” nitelenecek değildir. Anayasa adı üzerinde sıradan bir metin değildir. Bir rejimin esaslarını ortaya koyan metin olması nedeniyle **sağlam** göstergeler içerir. Önceki versiyonlarıyla beraber **değişmeyen** yönleri bunun en önemli kanıtıdır. Bundan sonraki versiyonlarının da bu temel zeminde hiç ama hiçbir ciddi sapma içermeyeceğine kuşku duymayanların safı belli olmalıdır! Ezenlerin ezilenler ile kurduğu ilişkide sömürü ve baskı sisteminin esaslarını koyduğu, oyunun kurallarını şekillendirdiği sistemin **“sözü”** ancak bu ilişki ters yüz edilirse değişebilir.

Sistem Ŗu veya bu biçimde kendini bu referandum vasıtasıyla bir kez daha “çözücü” ve her şeye muktedir olarak doğrultma derdindedir. Anayasal sistem her durumda meşruiyet testine tabi tutulacak, **güçlenen** evet ve hayır halinde de düzenin kendisi olacaktır. Bu oyuna alet olmanın bir bedeli vardır ve bunu ödetmek için bu fırsatı yarattığı zemini iyi kullanacaklarına kuşku yoktur. Seçim öncesi son kapışmadan üretecek sonuçlarla gaz alacak ya da geriyeceklerin kapışmasına malzeme olmak, sonraki dönem için de **taahhüt** altına girmeyi koşullar. Kitlelerin böyle bir saflaşmadan her türlü zararı göreceğini iyi anlatmak gerekir. Esasa yönelik talepleri kesmenin, mevcutla yetinmenin ve bir kampa yedeklenmenin faturası uzun süre ödenemeyecektir.

Anayasa üzerinden yürütülecek bu tezgâhin devletin her türlü baskı ve sömürüsüne maruz kalan kitleler üzerinden oynanmasının anlamı daha **derindir** ve sistemin içinden geçtiği süreçte buna duyduğu **ihtiyaç** ölçülemez boyuttadır. Bu durum iyi kavranmalıdır. AYM bazında uzlaşmaya giden kliklerin yaklaşımını referandumun engellenmesi kararı ışığında doğru okumak gerekir. Bu nedenle de oylanan yalnızca AKP politikaları değil **devletin** politikalarıdır ve buna karşı gibi görünen hayırcıların itiraz ettikleri hususların neler olduğu da ortadadır. “Hayır” cephesinin başını çeken, ağrılığı oluşturan kesim ve kliklerin rengini vereceği oy oranı ve potansiyeline kan taşımış olmanın da bir bedeli vardır ama sistemin meşruiyeti konusuna bu kadar **angaje olma** halini de başka şekilde açıklamak zordur.

Ulusal Sorun’un geldiği aşama, **“Açılımın yüzde 80’i tamamlanmıştır.”** diyen Tayyip’in sözlerinden ve yeni tezgâh ve planlardan da anlaşıldığı üzere, son **“komedinin”** perde kapatmak üzere olması, öncekilerden de daha sıcak bir koridora kapı aralamıştır. Bunun işaretleri canlı-cansız gerilla bedenlerine uygulanan vahşetle verilmektedir. Referandum, kimsenin şüphesi olmasın ki çeşitli planlar geliştiren ve bu tarz alçaklıkları da pervasızca savunan AKP yönetimi şahsında faşist diktatörlüğüün pratiğine **güvenoyu** kapsamından bir çerçeve oluşturmuştur. Ama bu durum kimi yanılgıların aksine evet-hayır sarmalında değil bu oyunlarına alet olup olmamakta kendini gösterecektir. Sorun referandumda gidip evet-hayır kullanmakta değil, **sandığa gitmeye evet-hayır** noktasında bir tercihi ortaya çıkarmıştır.

Bu tercih, faşist diktatörlüğüün bütün klikleri eliyle sergilediği referandum tezgâhi üzerinden girilecek **seçim** koridorunda boğulmaya dur demenin de anahtarını sunmaktadır. Boykotun; açılım süreciyle imetlenen Kürt Ulusal Hareketi hedefli saldırı

kampanyasına, işçi ve emekçilere yönelik baskı ve sömürü furasına, tüm ilerici, demokrat ve devrimci güçlere karşı yürütölen hummalı yıldırma ve sindirme politikalarına **direniş** adresi olarak kavranması gerekir. AKP’nin önderlik ettiği ancak bütün düzen güçlerinin dolaylı-dolaysız destek verdiği bütün saldırılar, ancak sistemi **cepheden** karşılayan bir politik duruşla göğüslenebilir. Bunun referandum özgölünde aldığı biçim, sandığa gitmemek şeklinde kendini göstermektedir.

Sandığa gidilmeyerek gösterilecek tavrın bir yaklaşıma göre evetçileri, ama özellikle de hayırcı cepheyi zayıflatacağına dair ileri sürölen görüşlerin hem yaşananların bonu ve çerçevesine hem de oluşturulan sınıf savaşlarının içeriğine uzak olduğu görölmektedir. Sistemle uzlaşmanın Anayasa düzlemindeki tamamen yüzeysel/biçimsel bir tartışmaya alet olmayı koşulladığı durumda bu yola saparak **politik intihara** kalkışmak, sınıf mücadelesiyle vedalaşmanın sonucudur. Kendine, kitlelere ve devrim davasına güvenin en yakıcı biçimde test edildiği bu tip durumlar aynı zamanda **kırılma noktasını** tarif etmektedir. Günümüz koşulları, alabildiğine yüklemenin yapıldığı, emperyalistler, faşistler ve gericiiler için kritik eşiklere gelindiği evrede bu politikaların **yıkım ile çıkış** arasında bir ikilem yarattığına da göstermektedir.

Yurtsever çevrelerin açıldıkları “boykot” tavrı bu eksenle gösterdiği uyum bağlamında olumlu bir duruşa karşılık gelmektedir ama bu konudaki tutumun 12 Eylül’e kadar sürmesinin garantisini de yoktur. Zira AYM’nin DTP’yi kapatma kararı üzerine belirlenen tavrın, sonrasında uğradığı değişim hatırlardadır. Dolayısıyla gündemde Ulusal Sorun’un taşıdığı **ağrılık** elbette önemlidir ama ne tek başınlık özelliği taşımakta ne de “Ulusal Hareket”in tavrına bağlanacak bir karakter oluşturmaktadır. Benzer kimi pratikleri kuyrukçuluk ya da “endekslile hale gelme” olarak tanımlayanların algı bozukluğu ve çarpıtma merakını bu vesileyle anarken şimdiki geliştirdikleri tavrı da aynı gözle değerlendireceklerine verecekleri yanıt enteresan olmalıdır.

Sınıf mücadelesinin, günümüzdeki örnekte olduğu gibi çeşitli aşamalarında ortaya konulan politikalara bağlı olarak alacağı yol, bir takım çevrelerin manipölasyonundan etkilenmeye açık kılınmamalıdır. Bunun için, belirlenen politika ve taktiğin hakkını vermek, gereğini yapmak belirleyici bir yerde durmaktadır. **Boykot kampanyamız**, soruna müdahil olmanın biçimi olarak algılanmalıdır. Bu yüzden de aktif-pasif ayrımı önem kazanmaktadır. Referandum olayı evet-hayırcılar bakımından gösterdiği ayrımdan çok sandığa gitmekteki **ortaklaşma** yanıyla teşhir edilmek durumundadır. Bu yüzden kendi içinde tutarlı gibi görünmeye çalışan hayırcılar ile aramızdaki ayrım net biçimde çizilmek zorundadır.

Sistemin teşhiri eksenli yürütülecek çalışmada dikkat çekilecek husus elbette egemen sınıfların geliştirdiği saldırılar ve sınıf mücadelesinin bu özğülleri de kapsayacak biçimde verdiği görünümüdür. Buradaki tarihi sorumluluğun önemi, takınılacak tavra bireysel katılımdan öte politik bir tutum kazandırmak ve bir **cephe oluşturmak** bakımından önem kazanır ki kampanyaya **aktif katılım** rengi vermisen esprisi buradadır. Oy vermeye gidiği engelleme faaliyetinin sonucunu olarak yaratılacak potansiyelin egemenlere yönelik tavrı güçlendirecek, devrim ve direniş cephesine moral aşılacak gücü açığa çıkarılmalıdır. **30. yıldönümünde, 12 Eylül ile “hesaplaşma” davasında, ad izi ile itizin birbirine karıştırılmaya çalışıldığı ve başta egemenler olmak üzere herkesin anti-darbeci, anti-militarist ve demokrasi havarisi kesildiği koşullarda bu tutum ayrıca değer kazanmıştır.**

Doksan Yıllık Ayıp Doksan Yıllık İnkâr

"Ama biz bu eğitim meselesini çözemedik. Nijerya'daki Nijeryalılara Türkçe'yi öğrettik, Hakkari'dekine, Diyarbakır'dakine halen Türkçe'yi öğretemedik. Bu, devletimizin ayıbdır, bizim ayıbımızdır. Çünkü eğitime yeteri kadar önem vermedik, veremedik. Bunun bedelini yoksulluk olarak ödüyüyoruz, terör olarak ödüyüyoruz." Böyle diyordu başbakan yardımcısı **Cemil Çiçek**. Bu sözler, Tayyip'in Almanya'daki Türklerin anadilde eğitim hakkını savunmak adına, eşsiz bir riyakarlıkla bir insanlık suçu olarak tanımladığı ve bu devletin Kürtler üzerindeki doksan yıllık asimilasyon politikasının bir itirafı olmaktadır.

Türk şovenizminin değişmez sözcülerinden Çiçek, asimilasyon politikasında istenilen başarıya ulaşamadığını kabul etmekle bera-

ber tutarlılık gösteremiyor. Çünkü apaçık bir gerçeği kabulden imtina edercesine, hatta dünya alemin bildiği bir gerçek olan Kürt ulusunun inkar ediyor, Kürt diyemiyor, demiyor. "Hakkari'deki", "Diyarbakır'daki" diyor. Kim bilir, belki de küfredecek ama zor tutuyor kendini. **Küfrün yerini inkâr alıyor.**

Nijerya'da bahsini ettiği okullar da, Fetullah Gülen cemaatine bağlı okullar... Bu okulların, kitleleri, her türlü gerici otoriteye itaate ikna için görevlendirildiği de açık! Çiçek'in konuşurken Nijeryalılar için "bile" dememek için de kendisini zor tuttuğu olasıdır. Zira, sözlerinin sonunda, kendisini "en üstün ırk" olan Türk milleti-ne mensup yaratması nedeniyle Tanrıya şükranlarını sunuyor. **Faşizmin dilinden konuşuyor, Çiçek.** Nijeryalı veya Kürt olmak kötü bir şey, onun nazarıdır.

DYP-ANAP-MHP-RP gibi düzen partileri eskilerinden oluşturduğu parti kadrosuyla ne olduğunu en başından ele vermişti AKP. Ortaya koyduğu hiçbir politika halk

çıkarmaya birşey vaat etmiyor olmasına rağmen söylem ve taktikleriyle ciddi bir bilinç bulanıklığı yaratmasını bilmişti. Bilhassa Kürt sorunu konusunda, söylem düzeyinde de olsa, hiç de alışıldık olunmayan ifadeleri, çözüm adına vaatleri Kürtler açısından bu bulanıklığı belirgin kılıyordu. Sürekli faşizmin hakim olduğu ülke koşullarında kısmen demokratik içerikli söylemlerin kitlelerde olumlanması anlaşılırdı.

Ancak AKP ortaya koyduğu politikaların resmi ideolojinin yılmaz bekçisi ve uygulayıcısı olduğunu ortaya koydu.

1924 Anayasası'nın Kürt'ü aşıktan inkarıyla belirginleşen süreç, 1925 tarihli Şark Islahat Fermanı'yla devam etmişti. Hedeflenen, il teşkilatlarının valilik yetkileriyle donatıldığı devletin bütün kurumlarını denetimine alan dönemin tek partisi-Cumhuriyet Halk Fırkası'nın bir raporunda şu şekilde belirlenmişti: "Tek bir dil konuşan, kültür ve ülkü birliği ile birbirine bağlı bulunan yurttaşlardan oluşmuş siyasi ve içtimai bir bütün meydana getirmek, yani vatan içinde 'anadili tek, ülküsü tek birlik bir millet' yaratmaktır. Bu hedefin tahakkuk yolları: Bu memleketle her şeref ve nimetin Türkçe ve kendisi-

ni Türk hissederek Türkçülüğün başka bir kavmiyete bağlılık göstermeyenlere has olduğunu tam bir şuurla zihinlere nakş edilmesi." (Aktaran: Gülççek Günel Tekin, **Türkiye'nin Asimilasyon Politikaları başlıklı makale**) Yukarıda değindiğimiz Çiçek'in Türk olmasından dolayı Tanrıya şükretmesi zihnine naksettiği bu anlayışın bir ürünüdür.

Daha geçtiğimiz yıl, Cumhurbaşkanı A. Gül'ün Kürt meselesini, memleketin en mü-

seyi inandırılmaz. Bunun için memleketin büyük bir kısmında yabancı bir unsurun toplu olarak yaşadığını bilmek ve itiraf etmek ve buna göre tedbirler almak zaruridir... Bağlı harı-taya bakacak olursak Ağrı, Hakkari, Van, Bitlis, Muş, Bingöl, Tunceli, Siirt, Diyarbakır, Mardin ve Urfa vilayetlerinde Kürtler nüfusun yüzde altmışından fazlasını teşkil etmekte ve muayyen bir memleket parçasında ekseriyet halinde bulunmaktadır... Bu durumda göz önüne alarak memleketin bu kısmı için müstacelen (acilen) hususi tedbirler almaya mecburuz. Bir taraftan Kürt nüfusunun çokluğu, diğer taraftan oturdıkları sahanın genişliği dolayısıyla Çerkez, Arnavut, Gürcü gibi küçük yabancı kavimler için teklif ettiğimiz temsil (asimilasyon) tedbirleri bu seha için کافی değildir. Burada alacağımız tedbirler daha esaslı ve şumullü (kapsamlı) olmalıdır." (Aktaran: Tekin - Boldlar bize aittir.)

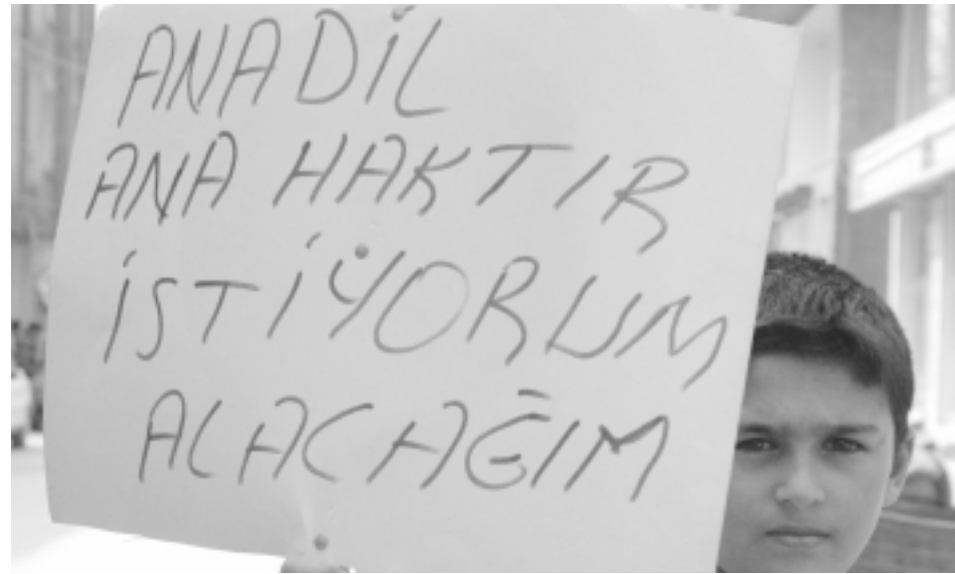
Böylesine önem atfedilen ve gerçekten de önem arz eden bir mesele TC faşizmi benzerlerinden çok daha katı yaklaşım sergilemekten çekinmeyecektir.

Ulus olmanın başlıca kıstası olan dil birliğinin önüne geçebilmek için her türlü kamu kurumunda, çarşılarında, pazarlarda, sokaklarda kısacası umuma açık her yerde Kürtçe konuşma yasağı uygulanır. Jandarmanın müdahalesi- nin eksik kaldığı yerde, Türkçü misyoner öğretmenler devreye girer.

Faşizm umuma açık mekanlarda Kürtçeyi yasaklamakla dili yok edemeyeceğinin pekala farkındadır. Kadınların dilin aktarılmasındaki belirleyici rolünü göz ardı etmez o yüzden.

Aynı raporun diğer bölümlerinde de asimilasyonu verilen önemi gösteren çarpıcı belirlemeler mevcuttur. "Bir taraftan muhtelif köylerde ilk öğretimi yayarken diğer taraftan da hususi bir maarif teşkilatıyla sakinleri münhasıran Kürt olan köylerin çocukları için bölge yatılı ilk okulları tesisine başlanmalıdır. Bu okulların hedefi bu çocuklara anadillerini unutturarak Türkçe'yi ana dilleri yerine ikame etmek olacaktır. Bunun için bu okullar yanı yarıya Türk çocuklarından teşekkül etmelidir." (Aktaran: Tekin)

Yukarıda belirttiğimiz rapor olsun, benzerleri olsun başkaca bir amacı daha ortaya koyuyor. T. Kürdistanı'na tam anlamıyla ha-

T. Kürdistanı'na tam anlamıyla hakim olmadığını ayırdında olan devlet, demiryolları, karayolları ve karakollarla nüfuzunu geliştirme çabasına girişiyor. Yolların inşasının nüfuz etmek açısından diğer önemli yanı da buralara Türkçe'nin girebilmesini sağlamaktır.

him meselesi olarak telakki etmesi aslında devletin Kürt meselesini birincil derecede ele aldığı ilk itirafı olmamaktadır. Nitekim, azınlıklara ait işlere bakan IX. Büro'nun, CHP Genel Sekreterliği'ne sunduğu raporunda Kürtlere de büyük yer verilmektedir... "Bir kısım Doğu ve Ceneppodğu Vilayetlerinde Ekseriyet Teşkil Eden Kürtler. Kanaatimize göre Türkiye'de en mühim milliyet meselesi Kürt meselesidir." (Aktaran: Tekin) Faşizm kendisi açısından tespiti yaptıktan sonra çözüm yöntemlerini de sıralayacaktı. Bakınız 1934 tarihli İskân Kanunu'nun gayriresmi gerekçeleri niteliğindeki mevzubahis raporun ilerleyen bölümünde neler var: "Eldiki istatistiklere göre 31 Vilayette muhtelif lehçelerle Kürtçe konuşan nüfusunu sayısı bir buçuk milyonu geçmekte... Irklar, eski milliyetleri ne olursa olsun, bunlarla aramızda milli birliğin en esaslı amili olan dil birliği yoktur. Bu realiteyi açık ve sarıh olarak görmek lazımdır. 'Dağ Türkü, Yayla Türkü' gibi tabirlerle hakikati kendi gözlerimizden saklamak zarardan başka bir şey getirmeyeceği gibi, bunların Türk olduğuna da mazileri ne olursa olsun bugün ne kendilerini ve ne de başka bir kim-

Düzenin "Sol Kemalistleri"

Kendini "sol" hatta "komünist" olarak ilan eden, ancak "komünist" isminin popülerliğinden faydalanarak şişme bir hareket olan sol-şoven anlayışlar, Kürt ulusal hareketine karşı devletten kalır yanı olmayan söylemler ve tavırlar içerisinde! Geçtiğimiz günlerde "sol.org" adlı sitede "Kemalizm ve Kürdizm bölmeden olmaz" başlığıyla yayınlanan yazıda yaşanan çatışmalarla ilgili "ortak delilik" kavramı kullanılıyor ve bu savaş içinde yer alanlar ise "Türkçü ve Kürtçü mezbahaları kasapları" olarak adlandırılıyor. Yazı boyunca ulusal hareket karşı zehir akan yazıda bu "ortak deliliğe son verme"nin yolunun da "iki halkı zorla birleştirmekle" mümkün olduğu söyleniyor.

Bak sen! Ulu Zeus -yani sol-sovenistler- bulutların üzerinden "kullarına" sesleniyor sanki! Yazının devamı ise kanlarına sinen Kemalizm virüsünden arınamadıklarını gösteriyor. Bu birleşmenin ancak "sol Kemalizm" ve "sol Kürdizm" -o ne demekse!- ile mümkün olacağı, bunu da ancak Türkiye sosyalizminin yapacağı ilan ediyor. Tabii Türkiye sosyalistleri de kendileri oluyor ya! Kemalizm'in sağı solu yoktur ki! Katliamcı, faşist bir zihniyetin "solu" ancak Ecevit olur, 19 Aralık katliamına yarıdakçılık yapar!

Bahsettiğimiz bu site, özellikle gençlik kesiminin ilgisini "cezbeden" Türkiye "Komünist" Partisi'ne yakınlığı ile biliniyor. Ki TKP'nin kadrolarının Ergenekon ile bağlantıları da, "solculuk" adıyla yaptığı işler de biliniyor. Kendi değişleri ile onlar "sol Kemalistler" ama düzenin...

Polis 'Halkalı Bombacısını' bir daha buldu!

Gözetiminde işkence ve faili meçhul cinayetlerin sorumluları demokrasi maskesini takarak bir yandan açıklamalarda bulunuyor diğer yandan da yeni projelerle saldırılarını artırmanın çabası içine giriyor.

Burjuva medya tarafından 'Halkalı bombacısı' olarak ilan edilen Doğan Akay, 30 Haziran günü Kocaeli Otogarında jandarmalar tarafından gözetim altına alınarak çeşitli işkencelere maruz kaldı. Kocaeli Üniversitesi öğrencisi olan Akay sivil kişiler tarafından götürüldüğü ormanlık arazide çeşitli işkence yöntemleri ile sorgulanarak ailesi de tehdit edilmiştir. Bombacı olarak ilan edilen Akay'a yapılan işkencelere dair açıklamalarda bulunan Avukat **Mehmet Emin Adıyaman** işkencelerden kaynaklı Akay'ın psikolojik durumunun iyi olmadığını, vücudunun çeşitli yerlerinde darp izleri bulunduğunu belirtti. Halkalı bombacısı ilan edilen Akay, örgüt üyesi olduğu gerekçesiyle çıkarıldığı mahkemeye tutuklandı. Tüm yaşananların ardından açıklamada bulunan Bölge Emniyet Müdürlüğü her şeyin yanlış anlamadan ibaret olduğunu belirtti. (H.Merkezi)

DERİSİM'DE her yeni karakol yeni orman yangını demek

11 Temmuz'da, Dersim'in Ovacık ilçesi kırsalında çıkan orman yangınlarına yetkililerin hiçbir müdahalede bulunmadığı görülürken, yangının bölge üzerinden helikopterlerin geçmesi sonucu başladığı çevredeki halk tarafından ifade edildi.

Yaz aylarında artan orman yangınlarında Türkiye genelinde ormanlık alanların korunması, yangınlara karşı tedbirler alınması şeklin-

deki müdahaleler olurken Dersim'de ormanların devlet tarafından yakılması uygulanan bir ikizlülülüğü olduğunu açıkça gösterir. Zaten bu yangınların devlet eliyle çıkarılması ve söz konusu olan yer Dersim olunca da yetkililerin bu duruma sessiz kalmaları bu ikizlülülüğün en büyük göstergesidir.

Özellikle T. Kürdistanı'nda operasyon bölgelerinde "terörle mücadele" adı altında ormanlarımızı göz

göre göre yakıyorlar. Çatışmaların ortadan kalkması ve demokratikleşmek yerine kendilerince çözümü ormanlarımızı yakarak buluyorlar. Son süreçte Dersim'de yapımına başlanan çok sayıda karakol olduğu, bunun da "çözüm" görüldüğü biliniyor. Ve her karakol kendi için ayrılan alanlarda kendilerine "güvenlik bölgesi" yaratmak amaçlı etrafındaki belirli bölgeleri yakıyorlar. (Dersim'den bir YDG'li)

Canlı bomba değilim; gazeteciyim!

Adana'da Günlük gazetesinin dağıtımını yapan **Metin Bilgiç** savcılığa suç duyurusunda bulundu. Adana'nın Seyhan ilçesinde bir ağaçta asılı bir şekilde katledilen Azadiya Welad gazetesi muhabiri **Metin Karataş**'ın mezarını ziyaret etmeye giderken polis tarafından "canlı bomba olduğu" gerekçesiyle gözetim altına alınan Metin Bilgiç yerel gazetelerde ve internet sitelerinde boy boy fotoğraflarıyla beraber canlı bomba olduğunu yazan gazetelerden ve emniyetten şikayetçi.

Hiçbir kanıt olmadan durup dururken insanlar yargılanıp suçlu ilan ediliyorlar, Bilgiç "**Ben canlı bomba değilim. Gazeteciyim. Günlük Gazetesini'nin dağıtımından sorumluyum. Beni karaladılar. Sokağa çıkamaz hale geldim**" diye konuştu. (Mersin)

Kanlı eyleme çeyrek kala...
Kadın 'canlı bomba' patlatamadan yakalandı
Rehin mantığıyla devlet, her eylem sonrası onlarca kişiyi eylemin sorumlusu olarak teşhir edip, terör estiriyor.

kim olmadığını ayırdında olan devlet, demiryolları, karayolları ve karakollarla nüfuzunu geliştirme çabasına girişiyor. Yolların inşasının nüfuz etmek açısından diğer önemli yanı da buralara Türkçe'nin girebilmesini sağlamaktır.

İtihat ve Terakkî'nin yarım bıraktığı iş, TC'yi kuran Kemalist kadroların omzundadır. Kemalizm bu devletin resmi ideolojisi olarak AKP Hükümetine rehberlik etmeye devam etmektedir. 2008 yılının Mart ayında bölge valiliklerine B054-VLK4636-001.870 sayılı ile gönderilen **GİZLİ** ibareli belgede planlananlar doksan yıl önce planlananlarla paralellik gösteriyor. Belgenin 24 No'lu Tedbirinde: "Kürtçenin eğitim dili olarak kullanılması konusuna 'Bağımsız Kürdistan ve Kürt Ulusu Yaratma' gayretlerinin bir parçası olduğu hususunun, bölücü terör örgütü ve yandaş kuruluşlar ile bağlantısı ortaya konularak, ulaşılan sonuçlar yurt içi ve dışındaki çalışmalarda bir mesnet olarak kullanılacaktır..." Başka bir tedbirde: "Okul öncesi eğitimin yaygınlaştırılması hızlandırılarak, çocukların düzgün Türkçe öğrenmeleri ve erken yaşta eğitim sistemine dahil edilmeleri sağlanacaktır" deniliyor.

Diyarbakır D Tipi Hapishanesi'nde Davut Abo diye bir PKK tutsağı vardı. O da, Şirnak'takilerden biriydi. Anası da Şirnak'takilerden biriydi. Uzun yıllardır içerideydi. Birkaç hapishane gezmişti. Soyadının tuhaflığı, evdeki kalabalığa şaşıracağı belirtilen seslerden oluşmuş: Abo! demiş, kadın memur... Neyse, hapishanelerin birinde, anasıyla Kürtçe konuşurken bağlanmış idare tarafından. Bir daha Kürtçe konuşmaması gerektiği yönünde uyarılmış. Annesine de görüşlerden birinde söylemiş durumu. Aradan ay geçmiş, bir telefon görüşmesinde annesine, Türkçe:

-Anne, nasılsın?

-İyidir, oğlum. Sen nasılsın?

-Ben de iyiyim anne.

Sonra sessizlik girmiş araya... Anne, bir den: "Welle kuré min Tirkî ya min qedî-ya!"* der. Davut güler mi, ağlar mı, belli değildir. Görüşme bitmiştir.

*Valla oğlum, Türkçem bu kadardır.

...KISA KISA...

-Osmaniye T Tipi Kapalı Hapishanesinde tutuklu bulunan Mustafa İlgen'in ailesi çocuklarına yapılan işkenceyi protesto etti.

-Banış Grubu sözcüsü Mehmet Şerif Gençdal tahliye edildi.

-Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Mersin'in Akdeniz ilçesi Şevket Sümer Mahallesi'nde 17 Temmuz günü polis, kahvede oturan insanların üzerine taziyelik su sıkı. Buna tepki gösteren mahalle sakinleri polisle çatıştı.

- İran askerleri 17 Temmuz günü İran askerleri Federal Kürdistan Bölgesi'nin Hewler kentine bağlı Heci Umran İlçesinde 2 çoban ve bin 300 hayvanı kaçırdı.

-Diyarbakır Dicle'de 17 Temmuz günü artan operasyonlar ve HPG'lilerin cenazelerine yönelik uygulamaları esnaf kepken açmayarak protesto etti.

-Dersim'in Ovacık İlçesi'nde karakol yapımı gerekçe gösterilerek köylülerin akşam saatlerinde dışarı çıkmaları yasaklandı.

- Mardin'in Nusaybin İlçesi'nde HPG'lilerin cenazelerine yapılan işkenceye tepki göstermek amacıyla yapılacak istenen meşaleli yürüyüşe polis taziyelik su ve gaz bombaları ile saldırdı.

- Konya'nın Seydişehir ilçesinde, 4 aydır paralarını alamayan 150 Kürt TOKİ işçisi alacaklarını isteyince polis tarafından tehdit edildi.

- Hakkari'nin Çukurca ilçesinde orman yangını giderek yayılıyor.

-Van'ın Özalp ilçesine bağlı Aşağı Turgalı Köyü'nde askerler köyün içinde rastgele evlere ateş etti.

-BDP'nin HPG'lilerin cenazelerine yapılan işkenceyi protesto etmek amacıyla gerçekleştirildiği yürüyüşü takip eden DİHA muhabirleri Çağdaş Kaplan ve İsmail Eskin faşistlerin saldırısına uğradı.

- Van'da 4 JITEM elemanı öldürüldü.

- Norşin'de yaralı gerilla 3 saat kobralarla savaştı!

-Türk ordusunun Irak Kürdistanı'nı Sidekan nahiyesine bağlı alanları bombalaması sonucu bir köylü yaralandı.

Ölülerimizden Bile Korkuyorlar!

Ulusal sorunda devletin içine girdiği handikap gün geçtikçe daha da saldırgan bir tutum takınılması sonucunu doğuruyor. "İyi şeyler olacak" gibi pembe bir ifade ile başlayan sürecin "onlar teröristtir, işkenceyse işkence, kimse onları savunmaya kalkmasın" şekline bürünmesinin başka bir ifadesi olamaz

Gümüşhane'de çıkan çatışmada öldürülen iki HPG gerillasının cesetlerine işkence yapıldığı ortaya çıktı. Cenazeleri teşhis için Adli Tıp Kurumu'na giden ailelerine yalnızca gerillalarının yüzleri gösterildi.

Savaş suçu işlemeye kimseye eline su döktürmeme iddiasını inatla taşıyan TC ordusu ortaya çıkan işkence gerçekliğinin ardından birinci ağızdan Genelkurmay Başkanı ile iddiaları yalanladı. BDP'yi suçlayan Genelkurmay Başkanı giderayak esip gülecekti. Sürecin hızlandığı dönemlerde provokatif güçlerce bu tarz iddiaların ortaya atılabileceğini ve bu iddialarda kesinlikle doğruluk payı olmadığını ifade eden Başbuğ, bizzat kendisi tarafından tüm askerlere talimat gönderildiğini ve "ölülere asla saygısızlık yapılmamasını" istediğini belirtti.

Kin ve Korkunun İzdüşümüdür: İşkence!

Ulusal sorunda devletin içine girdiği handikap gün geçtikçe daha da saldırgan bir tutum takınılması sonucunu doğuruyor. "İyi şeyler olacak" gibi pembe bir ifade ile başlayan sürecin "onlar teröristtir, işkenceyse işkence, kimse onları savunmaya kalkmasın" şekline bürünmesinin başka bir ifadesi olamaz sanırsınız. Milli Birlik Projesi ulusal hareketi tasfiye gayesi ters teptikçe maskeleri atıp bir kenara eski usul imha ve inkar politikalarına sarılmaya devam ediyor. Hal böyleyken devletin korkularının katlanarak büyüdüğü su götürmez bir gerçekliktir. Tam da bu noktada mantıklı düşününce, anlamlı bir zemine oturtmadığımız "gerillaların ölümlerine uygu-

lanan işkence" iğrençliği devlet cephesinden amacına hizmet eden ve durumunu ifade eden bir anlama oturuyor!

Devlet ölülerimizden bile korkuyor. Kendi "çözüm" metotları ve tasfiye hesapları arasında en büyük engelin gerilla olduğunu bilen devlet tam da bu sebeple en yoğun ve en çirkin saldırılarını bu noktaya yoğunlaştırıyor. Gerilla cesetlerine yapılan işkenceler ise devletin korkuları ve kinyle hesaplaşma aciziyetinin göstergesidir.

Devlet Bu Konuda Sabıkalıdır!

2005 yılında PKK'li Ali Ekber Kanlıbaş'ın cenazesine işkence yapıldığı ortaya çıkmıştı. Ailesinin teşhisine dahi fırsat verilmedi istenmemiş ancak yıkama esnasında aile Kanlıbaş'ın "iki kulağının kesildiğini, sol gözünün çıkartıldığını, göğsünde kurşun yarası olmayan bir deliğin açıldığını ve göğsünde postal izleri olduğunu" görmüşlerdi. Yaşananlar üzerine hukuki yollara başvuran aile Türk mahkemelerince olaya ilişkin "takipsizlik" kararı verilmesinin ardından konuyu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşımışlardı. AİHM konuya ilişkin kararını "Türkiye insanlık hukuk kurallarını sistematik bir şekilde ihlal ediyor" diyerek açıklamış; işkence olayının bizzat yaşandığını tespit etmiş ve Türkiye'yi tazminat ödemeye mahkum etmiştir.

Yani Genelkurmay Başkanı'nın hayatında ilk kez duyuyormuşçasına büyük bir şaşkınlıkla bahsettiği ve şanlı ordusuna/devletine konduramadığı işkence geleneği ölü ya da diri fark etmeksizin uygulanan bir metot olarak yıllardır bu ülkenin gerçekliğidir. Gü-

müşhane'de öldürülen 2 HPG gerillası da, Ali Ekber Kanlıbaş da bu konuda tek örnekler değillerdir.

Başbuğ Şaşkın(!), Başbakan Hala Saldırgan!

Somut olayda rol paylaşımı ve iyi polis-kötü polis maskeleri itina ile takınılmış ve Başbakan'a kötü polis maskesi düşmüştür. Açıla açıla bir hal olan devlet erkani son bir "çözüm atağı" geliştirme gayesiyle bir yandan tam gaz operasyonları sürdürerek bir yandan da "politik platformlarda" adım atma aldatmacasını büyük bir pişkinlikle devam ettiriyor. Bu adımların bir parçası olarak siyasi partilerle görüşme yolunu seçen AKP'nin, BDP ile görüşüp görüşmeyeceği büyük bir merak konusu teşkil ederken; BDP'nin "gerillalara işkence yapıldığı" iddiası ve bu iddiayı kanıtlayan CD'yi kendisine göndermesi AKP'nin ekmeğine yağ sürmüştü ve Başbakan

Kürt halkı devletin tüm tasfiye saldırılarına karşı yüzünü gerillaya dönmekte kararlı olduğunu, gerillayı her durumda, her koşulda ve her şeye rağmen gözünü kırpmadan sahipleneceğini yine ilan etmiştir.

Erdoğan "onlar teröristtir, kimse onları savunmaya kalkmasın" diyerek yapılan işkenceyi müstahak olarak gördüğünü cümle alemle ilan etmiştir. "Teröristin", "bölücünün" ne tür uygulamaları hak ettiğini her pratiğinde gösteren devlet belki de bu söylemlerle birlikte "ölüye işkence" meselesini de meşru bulan tek faşist devlet olma niteliğini ortaya çıkarmıştır. Malum işkence gibi hassas bir konuda bu zamana kadar "mırın kırın" etmeyi, "pek o konulara girmemeyi" tercih etmiş olan devlet en yetkili ağızlarından "teröristlerin bunu hak ettiğini" söyleyebilecek kadar saldırganlaşabilmiştir. Çünkü konu onların cephesinden de en az işkence kadar hassastır. **Çünkü mevzu bahis olan gerilladır.** Yöneltilmediği tehlikeden ve elinde bulundurduğu güçten dolayı gerillaya yönelen her türlü saldırının, yapılan her türlü insanlık dışı uygulamanın, kimyasal bombanın, işkencenin devlet cephesinden meşruluğu tartışılmayacak

kadar nettir. Erdoğan'ın ikiye bölünmüşlüğü bununla sınırlı kalmamış, bir taşla iki kuş misali bir yandan "teröristlere" bakışını ilan ederek halkımızın milliyetçi histerisini okşayıp oyuna oy katmış bir yandan da BDP ile görüşmek için önüne çıkan fırsat(!) anında kullanı-vermiştir. Uzun lafın kısası Başbakan Kürt ulusunun siyasi iradesini yok görme geleneğini büyük bir sahiplenişle sürdürmektedir.

Sonuç Olarak...

2 HPG gerillasının cesetlerine işkence yapıldığının ortaya çıkmasının ardından Amed'de halk sokağa dökülerek yaşananları protesto etti. Polisin müdahale ederek dağıttığı gösteride verilen mesaj çok açıktı. Kürt halkı devletin tüm tasfiye saldırılarına karşı yüzünü gerillaya dönmekte kararlı olduğunu, gerillayı her durumda, her koşulda ve her şeye rağmen gözünü kırpmadan sahipleneceğini yine ilan etmiştir. Bu yaşananlar devletin saldırganlığını kendi cephesinden meşrulaştırmasını kolaylaştırmış, diğer yarıyla da Kürt Ulusal Hareketi'nin izlemesi gereken rota noktasında bilincimizi bir kez daha berraklaştırmıştır. Mao'nun cümlelerinde ifadesini bulan durum yine gözümüzün önündedir. "İyi şeyler yapıyoruz ki düşman saldırıyor." Gerilla asıl "iyi şeylerin" müjdecisi olduğu için ona yönelik her saldırı düşman cephesinde müstahak görülüyor. Mesele ise tüm saldırılara karşı savunmayı Kürt halkının zihninde yeniden berraklaştırmak ve savaşta ısrarı güzel günler için şart koştuktan geçiyor.

HAPİSHANELERDEN

Hapishanelerde Hak Gasplarına Son!

Hapishanelerde hak ihlallerinin her geçen gün artmasıyla birlikte bu saldırılara karşı dışarıdan bir karşı koyuş sergileyebilmek adına **Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)** 9 Temmuz tarihinde Sultanahmet Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulundu.

"Hapishanelerde tecrit uygulamasına son" pankartı açan TUYAB'lı aileler adına basın açıklamasını **Semiha Köz** okudu. Edirne ve Sincan Hapishanelerinde yaşanan hak gasplarına da değinen Köz bu saldırılardan görüşe gelen yakınların da payını aldığını ve görüşçülere bile aylara varan görüş cezaları verildiğini belirtti. "Yaptığımız bu suç durusuyla bir kez daha yetkililere sesleniyoruz: Hapishanelerdeki keyfi uygulamalar son bulsun; ziyaretçiler üzerindeki baskılara son verilsin; sorumlular yargılsın; hasta tutsaklar serbest bırakılsın" denilen açıklamanın ardından aileler suç duyurusunda bulundular.

(H.Merkezi)

ABDULLAH AKÇAY

4 yıldır hapishanede bulunan ve bu süre içerisinde lösemi hastalığına yakalanan **Abdullah Akçay'**ın serbest bırakılmasını isteyen İHD üyeleri ve Akçay'ın ailesi, 9 Temmuz günü de Okmeydanı Hastanesi önünde eylemdeydi.

Adli Tıp Kurumu'nun geçtiğimiz günlerde "cezaevinde

HAPİSHANELERDEN...

Toplam kapasitesi 110 bin 740 olan, ancak 119 bin 394 kişinin tutulduğu hapishanelerde hak gaspları hız kesmeden sürüyor.

- İstanbul Silivri Hapishanesi'nde tutulan **Yunus Durmuş**, kaldığı koğuşta fenalaşarak bayılınca hastaneye kaldırıldı. Hapishane idaresinin ailesine haber vermeye bile gerek duymadığı 58 yaşındaki Durmuş, hastaneye kaldırıldıktan 5 gün sonra beyin kanaması geçirerek yaşamını yitirdi.
- Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 2010 yılının ilk 6 ayında yaşanan hak ihlallerine yönelik hazırladığı rapora göre hapishanelerde toplam **97 hasta tutsak** tedavi edilmeyi bekliyor.
- **Rize L Tipi Hapishane**'de tutulan siyasi tutsaklar, adli tutsaklar tarafından saldırıya uğradıklarını ve

kendilerini savunduklarında ise hapishane idaresi tarafından hücre cezası aldıklarını belirterek açık grevi yaptılar.

- Yine Rize L Tipi Hapishanesi'nde, bir siyasi tutsak "**idare görüşüne gidiyorsun**" denilerek götürüldüğü odada, adiller tarafından saatlerce şiddete maruz kaldı. Hapishanede bulunan 7 tutsak, bu durumu protesto etmek amacıyla süresiz açık grevine başladı.
- **Keyfiyetin bu kadarı!** Daha önce Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde tutulan PKK tutsağı Habis Çiftçi, hem zorla Erzurum Hapishanesi'ne sürgün edildi, hem de zorla "kargo parası" denilerek 300 TL'sine el konuldu!
- Hakkari M Tipi Hapishanesi, artık "rezervasyon usulü" çalışmaya başladı! Hapishanede kadın koğuşu

olarak kullanılan bir koğuş, AKP Hakkari Milletvekili **Rüstem Zeydan'**ın kardeşi olan, "Yüksekova Çetesi" olarak bilinen davadan yargılanan ve Yüksekova eski belediye başkanı olan Ali İhsan Zeydan ile akrabalarına tahsis edildi. Bunu idare ile konuşmaya giden iki kadın tutsak ise farklı hapishanelere sürgün edildi.

- Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde bulunan ve ağır hasta tutsaklar listesinde yer alan **Lokman Akbaba**, Erzurum Hapishanesi'ne sürgün edildi. Akbaba'nın sağlık durumunun bölgenin iklim koşullarından kaynaklı kötüleşeceği belirtiliyor.

- Mersin E Tipi Hapishanesi'nden Ermenek Hapishanesi'ne sürgün edilen 4 siyasi tutsak, burada da baskılardan kurtulamadı. 4 tutsağa, hapishane idaresi tarafından, **Kürtçe şarkı söylediği için** 3 ay kapalı 6 ay açık görüş cezası verildi.

kalabilir" yönünde verdiği raporun tekrardan düzenlenmesi için Adli Tıp kurumuna yeniden başvuru yaptıklarını belirten İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu üyesi **Gönül Sonbahar Erdem**, "aylarca bekleyecek vaktimiz yok, bizim için dakikalar bile çok önemli. Ancak normalde bir iki günde sonuçlanacak işlemler ayları buluyor. Acil evraklar, acilen yetkililerin önüne değil, yığılı dosyaların arasına konuluyor" dedi. Erdem, Anayasa'nın 104. maddesi hükmü gereğince cezanın tamamen ortadan kaldırılması ve Akçay'ın acilen serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

Verilen mücadele ile Abdullah Akçay özgürlüğe bir adım daha yaklaştı!

Hakkında 108 yıl hapis cezası istenen ve 4 yıldır hapishanede bulunan adli tutuklu Abdullah Akçay bu süre içerisinde lösemi hastalığına yakalanmıştı. İlk olarak 24 Ağustos 2009'de hastaneye yatan Akçay, ancak Şubat ayında Adli

Tıp Kurumu'na sevk edilmiş, gerekli rapor ise ancak 21 Mayıs'ta "tedavisine cezaevinde devam edilmesinde bir sakınca yoktur" şeklinde çıkmıştı. Bu süreç içerisinde durumu gittikçe ciddileşen ve tedavilere yanıt vermeyen Akçay için her hafta Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde eylem yapan İHD üyeleri ve Akçay'ın ailesinin çabaları sonucunda Adli Tıp Kurumu'na tekrar başvurarak bir rapor daha hazırlanması istendi. **ATK'nın yeni hazırladığı rapor Akçay'ın 'cezasının ertelenmesi' yönünde çıktı. Rapor doğrultusunda bürokratik engellere takılmadığı durumda Akçay, önümüzdeki günlerde özgürlüğüne kavuşacak.** Güler Zere'de de benzer bir tavır sergileyen ATK, Zere ancak dışarıda olacak seviyeye geldiğinde, tahliye edilmesi yönünde karar vermiş ve Zere 7 ay sonra güneşe uğurlanmıştı. Umarız Akçay için geç kalınmamıştır ve Akçay dostlarının ve ailesinin yardımı ile yaşama sıkıca sarılır.

HASTA TUTSAKLAR

50. Hafta

Taksim tramvay durağında buluşan kitle buradan Galatasaray Lisesi önüne sloganlar eşliğinde yürüdü. İstiklal caddesi üzerinde kısa süreli bir oturma eylemi yaparak Çavbelle'yi söyleyen kitle Galatasaray Lisesi önünde okunan basın açıklamasının ardından **"hasta tutsaklara özgürlük"** talebini yinelemesiyle eylem sona erdi.

51. Hafta

Adli Tıp Kurumu tarafından Abdullah Akçay'ın "cezasının ertelenmesi" yönünde karar verilmesi üzerine bu hafta en önde **"Abdullah Akçay Serbest Bırakılsın"** pankartı taşındı. Yol boyunca sloganlarla da bu talebini dile getiren kitle her hafta olduğu gibi bu hafta da Çavbelle'yi hep bir ağızdan söyledi. Galatasaray Lisesi önünde okunan açıklamada; "Güler Zere verdiğimiz mücadele sonucunda kurtuldu, Ümit İlater'in hastalığı ve tedavisi bu mücadelenin sonucunda açığa çıkarıldı. Bu sokaklarda Adli Tıp kapısı önünde aylardır Abdullah Akçay'ın ismi telaffuz edildiği, serbest bırakılsın çığlıkları yankılandığı için bugün ATK Abdullah Akçay'ın 'cezasını erteleme' kararını verdi. Ancak zamana yayararak, bürokrasiye boğarak, mahkeme koridorlarında kaybedilecek zaman yoktur. Boşa geçirecek her an Abdullah'ın ömründen gidecek andır. Onu ölüme bir adım daha götürmektir. Akçay hakkında verilen karar bir an evvel hayata geçirilmelidir" denildi.

(H.Merkezi)

Kemal Kılıçdaroğlu; Dost mu düşman mı?

Kılıçdaroğlu'nun geçen süre içerisinde sol bir sosa bulduğu konuşmalarında işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun temel talepleri üzerine söylediği dişe dokunur ne vardır? Milyonlarca emekçinin açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkemizde Kılıçdaroğlu çözüm için somut ne önermiştir?

Kemal Kılıçdaroğlu'nun Cumhuriyet Halk Partisinin başkanlık koltuğuna sansasyonel bir kaset skandalı eşliğinde oturmasının ardından epeyce zaman geçti.

Halkçı, sosyal-demokrat olma iddiası ve CHP'yi gerçekten sol bir parti yapma gibi büyük bir hedefle koltuğuna yerleşen Kılıçdaroğlu önemli bir medya desteğini de arkasına almıştı.

Medyanın bu yakın markajı devam ederken Kılıçdaroğlu da icraatları ile gazetecilere iş çıkarmakta oldukça hünerli. Kılıçdaroğlu ile birlikte CHP tabanına ve daha genel olarak geniş bir kesime ciddi bir değişim havası pompalandı. Kılıçdaroğlu ile artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, İsmet İnönü'den sonra kısa aralıklar hariç hükümet olamayan CHP düze çıkacak, hatta iktidar olacaktı!

Bu havadan etkilenip daha ileri gidenler de oldu. Bunlara göre CHP'de İkinci Ecevit- Karaoğlan dönemi başlamıştı. Genel başkan seçildiği CHP kurultayına girdiği sırada atılan "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları kitlelerin ruh halini ve bir nebze de olsa algısını gösteriyordu. Peki, geçen süre içinde Kılıçdaroğlu gerçekten ilerici, halkçı ve hatta devrimci bir siyasi hat çizdi mi?

Dersimli bir Alevi Kürt olan Kılıçdaroğlu

ülkemizin en temel dinamiklerinden olan Kürt ulusal sorunu konusunda ne kadar halkçı, ilerici ve demokrat olabildi? Kılıçdaroğlu'nun başkanlığı ile yazdığı siyaset öyküsüne geçmeden önce kurtaracağına inanılan CHP'nin niteliğine bir göz atmak faydalı olacaktır.

Cumhuriyet Tank Partisi

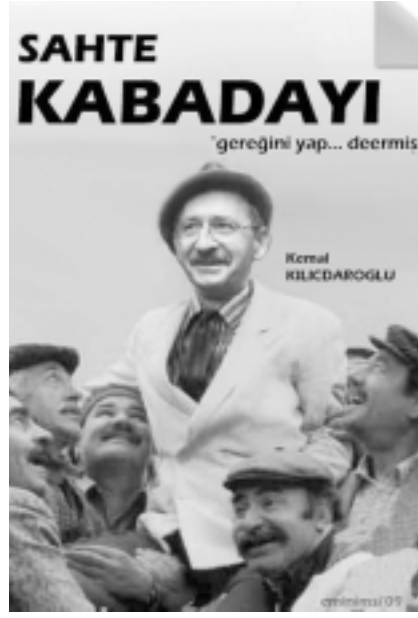
Kemal Kılıçdaroğlu'nun değişimine soyunduğu partinin geçmişi aynı zamanda ülkemiz egemen sınıflarının ve onların devletin tarihi ile özdeşir.

Cumhuriyet Halk Partisinin kökleri TC'nin kuruluşundan da önceye gitmektedir. Faşist, ırkçı ve katliamcı İttihat ve Terakki Partisi'nin organik bir devamı olarak yoluna devam eden ve devletin üzerinde inş edildiği temeli oluşturan CHP'nin niteliği bize aynı zamanda devletin de niteliğini gösterir. Veya daha farklı, bir ifade ile İttihat ve Terakki Partisi'nin sicili bize CHP'nin ve TC'nin geleceği ile ilgili yeterince fikir verir. Milyonlarca insanın paylaşım savaşında katledilmesinin, 1,5 milyon Ermeni'nin soykırma uğratılmasının, Müslüman olmayan azınlıkların sürgün edilmesinin-yok edilmesinin siyasi aktörü olarak bu parti, harcını kan, gözyaşı, acı, sürgün ve katliamlarla

yoğurmuştur.

Bir ulus devlet yaratma hedefi uğruna oluk oluk kan akıtılmıştır. TC nasıl Osmanlı'nın bir devamı ise CHP de bu siyasal geleneğin organik bir devamıdır. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, atalarından devraldıkları bu geleneği başarılı bir şekilde sürdürdüler.

Cumhuriyet; İstiklal Mahkemeleleri, sıkıyönetim ve Takriri Sükun kanunları ile katliamlar, sürgünler ve korkunç bir sömürü üzerinde inşa edildi. Daha kurulu kurulmaz Şeyh Said isyanı ile on binlerce Kürt kıyımdan geçirdi, Şark Islahat Planı ile asimilasyon sistematik hale geti-

rildi. Binlerce insan darağacından verdi. Ülke karanlıklara mahkûm edilen açık bir hapishaneye dönüştürüldü. İşçi ve emekçilerin kazanılmı tüm hakları ellerinden zorla alındı; sendikalar, dernekler kapatıldı. **Ülke tek parti diktatörlüğü altında bir kışla rejimi tarafından yönetildi.** Türk milliyetçiliği ve şovenizm devletin en küçük gözeneklerine kadar işledi.

Bu dönemde Dersim'in dört bir yanı çoluk çocuk demeden bombardıman edildi. Dersim halkı sürgün edildi, katledildi, asimilasyona tabi tutuldu.

Tüm bu dönem boyunca siyasal

yaşamda tek otorite **Cumhuriyet Halk Fırkasıydı.** Mustafa Kemal, partinin başkanı olarak aynı zamanda devletin de başıydı. CHP'nin il başkanları aynı zamanda vali, ilçe başkanları kaymakamdı. CHP'nin bu dönemdeki hemen tüm yöneticileri askerlerden oluşmaktaydı. CHP bu süreçte ayakları üzerinde dikilen devletin içinde bir siyasi parti olarak değil tam da devletin kendisiydi. CHF zaten Mustafa Kemal tarafından kurulmuş ve resmi olarak Kemalizm'i benimsemişti. Kemalizm'in ne olduğu ise çok kısa zamanda yaşananlarla açığa çıkmıştı.

Bir avuç komprador ve toprak ağası için korkunç bir servet ve refah; milyonlarca işçi-emekçi için sömürü zulüm, açlık sefalet baskı ölüm ve katliam...

CHP, devletin kurucu iradesi tarafından kurulan, bugüne taşınan ve kökleri devletin hücrelerine kadar uzanan bir partiydi.

Kim kimi değiştirecek?

Hal böyle iken Kılıçdaroğlu gerçekte neyi, nasıl değiştirebilecek?

Kılıçdaroğlu'nun bir üyesi olduğu bu parti ve sistem, işçi ve emekçiler için sömürü ve zulüm dışında hiçbir gelecek vaat etmiyor. Zaten Kılıçdaroğlu'nun geçen süre içerisinde sol

bir sosa bulduğu konuşmalarında işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun temel talepleri üzerine söylediği dişe dokunur ne vardır? Milyonlarca emekçinin açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkemizde Kılıçdaroğlu çözüm için somut ne önermiştir?

Emperyalist tekellerle her gün yeni bir sömürü anlaşması yapılırken ve ekonominin ipleri IMF'ye teslim edilmişken ikinci Kemal neden sesini çıkarmamakta hiçbir şey yapmamaktadır?

Maden kazalarında işçiler yüzlerce metre derinlikte can verdiğinde Kılıçdaroğlu taşeron sistemi için hangi somut adımı atmıştır? Kürt halkının evlatları kimyasal silahlarla katledilirken, cesetlerine işkence yapılırken, köyler bombalanır ve küçük çocuklar hapse atılırken Kemal Bey'in tavrı ne olmuştur?

Biz söyleyelim; Kılıçdaroğlu tüm bunlara hararetle bir şekilde destek vermiş, askerine arka çıkmış, omuz vermiş hatta aynı mevziye girmiştir. Solcu-Kürt Kılıçdaroğlu, işçi ve emekçilere, ezilen Kürt halkına karşı Gediktepe'ki pozuyla siperdeki yerini almış ve bu taleplerine karşı tutumunu da ortaya sermiştir; **Katliam, baskı ölüm...**

Et fiyatları neden yükseliyor?

Soframıza uğramayan bu ürünün fiyatı bizi neden ilgilendiriyor?

Ülkenin yıllardır kanayan yaralarından birisi olan hayvancılıkla ilgili sorunlar son dönemlerde daha da artış gösterdi. Süt üreticilerinin, besicilerin art arda gelen eylemlerine şahit olduk. Hayvan sayılarında yıllardır devam etmekte olan düşüşün daha da hız kazanması et fiyatlarındaki yükselişleri de beraberinde getirdi. Buna bir de piyasayı ve üreticileri etkileyen panik havası eklenince fiyatlarındaki artışı daha da arttı. Et ithalatının başlamasıyla ise konu yeni boyutlar kazandı.

Sömürünün bir bir çeşidinin dünden bugüne eksik olmadığı coğrafyamızda halkın beslenmesi, geçimini sağlaması her dönem kıt kanaat gerçekleşmiştir. Bugün kasaptan içeri adımını atmaya yıllar önce unutanlar için yükselen et fiyatları pek de anlam ifade etmemektedir. Yine de geçimini bu yoldan sağlayan milyonlar için ve sağlığı tehdit eden ürünler söz konusu olduğundan bu gelişmeler yabana atılacak gibi değildir.

Bu konuda ilk olarak hayvancılık yapan üreticiler açısından baktığımızda, fiyatı artıran faktörlere değinmek gerekiyor. Emperyalist sömürünün her daim pençesinde olan ülke köylüsü 1980'lerle birlikte daha büyük bir sal-

pılan "1/98 Sayılı Ortaklık Konseyi Kararı(OKK) ile yıllık toplam 22.500 ton" canlı hayvan ve et ithal edilmesi kararı alınmıştır. Bu karar "2/2006 Sayılı OKK ile yıllık 25.385 tona" yükseltilmiştir. Belirtilen limitlerin zaman içinde artırılması hayvan sayısındaki azalmalara ve spekülasyon etkilerine bağlı olarak kaçınılmazdır. AB ülkelerinin ve diğer emperyalistlerin elindeki et ve diğer hayvansal gıdaların Türkiye'ye daha rahat girebilmesi için gerekli koşulları oluşturma zincirinin ilk halkası **süt üreticisine yapılan saldırılardır.**

Piyasayı asgari oranda da olsa düzenleme, fiyat oluşturma görevi olan SEK vb. eskinin sömürü aygıtları günün sömürü koşullarına uygun olmadığı için devreden çıkartılmıştır. Böylece süt üreticisi küçük köylü ve süt işletmecisi patronlar, pazar ortamında baş başa kalmıştır. Üretici örgütlerinin köylüye-çiftçiye alternatif olma gücünden yoksunluğu da eklendiğinde üretici, sanayicinin belirlediği fiyatlara razı olmakla karşı karşıya kalmıştır. Geçmiş yıllarda verilenin de altında fiyatlar belirlenip, bunlara bile uyulmaması gibi keyfi bir tutum karşısında süt üreticisi meydanlara çıkmıştır. Yine aynı dönemde buzağı maması adı altında, çok ucuz fiyatlardan ve yasa dışı olarak ithal edilen süt tozu, üreticinin çaresizliğini daha da artırmıştır. Sanayiciler, araçlar ve

Sadece bu değil!

Yukarıda anlatılan süreç önemli bir gerçeği ifade etse de koşulları tanımlayabilmek için yetersiz kalmaktadır. Hayvan sayısındaki azalış yüksektir fakat, fiyatların bu denli yükselişini açıklayabilmek için tek başına yeterli değildir. Üstelik de üreticinin karkas ette (deri, baş, iç organlar vb. uzuvlar çıkartıldığında geri kalan kısım) kilo başına kazandığı parayla aynı karkasın kasaptaki fiyatı arasında büyük farklar vardır. Her üründe olduğu gibi bu işte de asıl parayı araçlar kazanmaktadır. İrili ufaklı araçlar ve spekülasyon emperyalist şirketlerin sömürü zincirinde yerli halkaları oluşturmaktadır. Buralardan palazlanan taşeron şirketler ithalat aşamasında da boy göstermektedir. Kamuoyuna yansdığı gibi, bu ağların yurtdışı bağlantıları da daha ithalat sürecinin prosedürleri, ihaleler tamamlanmadan kurulmuştur.

Yani tıpkı diğer ürünlerde olduğu gibi et ithalatı da dünya devi ve şirketlerini desteklemeye hizmet etmektedir. Et fiyatlarının ucuzlaşacağı beklentisinde olanlar için AB başta olmak üzere ithalat yapılan ülkelerde de et fiyatlarının Türkiye'den daha ucuz olmadığını söylemek gerekiyor. **Bu ülkelerde besicilere verilen yüksek desteklemelere rağmen fiyatların yine de pahalı olması, karşısında bulunduğumuz kısır döngünün göstergesidir.** Bu kısır döngünün somutlukta açılımı ithal edilecek ürünlerin niteliklerinde saklıdır. İnsan beslenmesine uygun olmayan, kedi köpek maması yapımında kullanılan ürünler zamanla Türkiye'ye sofralık diye verilecektir. Üstelik de kedi köpek maması statüsündeki bu etlere birinci kalite fiyatı ödememiz de kaçınılmazdır.

Halkımız buna benzer örneklere de hiç yabancı değildir. Dış alımda olduğu gibi dış satımda da durum aynıdır. Rusya ve AB ülkelere yapılan sebze meyve ihracatında tarım ilacı kalıntısı, aflatoksin gibi gerekçelerle yapılan iadeler bu sebze meyvelerinin iç piyasaya sürülmesini getirmektedir.

Sağlıklı gıdada ülke gerçekliğinin bir başka boyutu ise yine bize ve bizim gibi ülkelere has olsa gerek. Et fiyatlarındaki yükseliş at, eşek, katır neslini tehdit edecek kadar bunlara yö-

Özellikle hayvancılığın temel geçim kaynağı olduğu Kürt illerinde savaşa bağlı uygulanan yayla yasakları, ambargolar, köy yakma ve boşaltmaları, hayvan sayısındaki düşüşün daha da artmasını beraberinde getirmiştir. Böylece dönem dönem çeşitli amaçlarla hayvan ithalatı yapılmaya devam etmiştir.

nelimi getirmiştir. Üniversite, adliye yemekhanelerinde, lokantalarda yapılan denetimlerde bu hayvanların etlerine sıkça rastlanır olmuştur. Fiyatlardaki artış ülkeye kaçak et girişlerinde de şaşırtıcı tablolara ortaya çıkarılmıştır. Gümrüklerden geçişlerde insan vücutlarına, arabaların gizli bölmelerine yerleştirilerek ülkeye et sokulmaya başlanmıştır.

Gerek insan gerekse hayvan sağlığında daha kapsamlı bir risk ise direkt **ithalatın kendisiyle ilgilidir.** Canlı veya cansız tüm hayvansal materyallerin dünya üzerindeki dolaşım yoğunluğunun artışına paralel **hastalıkların dolaşımı** da kaçınılmaz hale gelmektedir. Bu gerçeklik denetimin iyi yapılıp yapılmamasından bağımsız, teknik bir olgudur. Bu nedenle hayvansal ürünlerin dolaşımının **dar sınırlar içinde tutulması** en etkili çözümdür. Ancak piyasa ve rekabet koşulları kapitalistler için insan ve canlı sağlığından çok daha önce olduğundan bu genel doğrunun yaşam bulması mümkün değildir.

Emperyalist şirketlerin sömürü yoğunluklarının her geçen gün artışıyla birlikte ortaya çıkacak bir diğer sağlık tehdidi ise büyük çiftliklerin ve hayvan organize sanayi bölgelerinin kurulmasıyla başlamaktadır. Binlerce hayvanın bir arada bulunduğu bu ortamlar başka başka sorunları da listeye eklemektedir. Hayvanların beslenme ve bakımlarından başlayıp genetik özelliklerinin belirlenmesine kadar planlanan, doğal koşullardan yalıtılan tüketim süreci kendine has sorunları bünyesinde barındırmaktadır.

Sadece et fiyatlarında, besicilikte ya da it-

halatında değil tarımın tüm alanları topyekun bir saldırı altındadır. Bu nedenle karşı cevabın da bütünlüklü bir ele alınması gerekmektedir. Ama ne yazık ki bu gibi süreçler kimi zaman oldukça geniş kesimleri harekete geçirebilmiş, geçirebiliyor olsa da bu hareketlere esas yön veren güçler genelde kendiliğindencilik ya da reformizm olmaktadır. Saman alevi gibi parlayıp sönmeleri biraz da bundandır. Bir kazanım için yola çıktığında hedefin politik boyut da içermemesi, ekonomik mücadele sınırlarında başlayıp bitmesi bu yüzdendir. İşçi, emekçi tüm halkımızın somut sorunları etrafında örgütlenme çalışmaları yapabilmek, sınıf bilincinden beslenen süreklileşmiş bir çabayı ve mücadeleyi gerektirmektedir.

Bu iç içe geçmiş sorunlar yumağı, son krizle birlikte daha da büyümüştür. Sorunların bu yapısı mücadelede bütünlüklü bir kavrayış ve müdahaleyi şart koşturmaktadır. Bu nedenle, karşımıza çıkan tüm sorunlarda politik ve çözüm üretilecek donanımlar edinmek gereklidir.

Zarardaki süt üreticisinin yükselen et fiyatlarının etkisiyle süt veren ineklerini bile mezbahalık olarak satmaları, zincirin başlangıç halkası olan üreticilere vurulan darbelerin, emperyalist şirketler lehine sonuç vermesi demektir.

dırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu dönemde ülkedeki hayvan sayısı uygulanan emperyalist politikalar sonucu hızla azalmaya başlamıştır. **Hayvan ithalatının kapısı da bu dönemlerde açılmıştır.** Özellikle hayvancılığın temel geçim kaynağı olduğu Kürt illerinde savaşla ilgili uygulanan yayla yasakları, ambargolar, köy yakma ve boşaltmaları, hayvan sayısındaki düşüşün daha da artmasını beraberinde getirmiştir. Böylece dönem dönem çeşitli amaçlarla hayvan ithalatı yapılmaya devam etmiştir. Et fiyatlarındaki artışı uzun vadeli arka planında ana hatlarıyla bunlar bulunmaktadır.

Bugüne geldiğinde ise Avrupa Birliği ile ya-

spekülatörler bu koşullarda piyasaya müdahalenin her türlü fırsatını kullanmışlardır. Zarardaki süt üreticisinin yükselen et fiyatlarının etkisiyle süt veren ineklerini bile mezbahalık olarak satmaları, zincirin başlangıç halkası olan üreticilere vurulan darbelerin, emperyalist şirketler lehine sonuç vermesi demektir. Uzun yıllar boyunca artan girdi fiyatları ve uygulanan genel saldırı politikalarıyla düzenli olarak eriyen hayvan sayısı bu şekilde, daha hızlı bir düşüşe geçmiştir. Ülkede başlı başına mezbahalık üretim yani besicilik yok denecek kadar az yapıldığından yıkım etkisi yaratmakta başlangıç için bunlar yeterli olmuştur.

Belediye işçileri uyardı; Ya insanca yaşam ya da görkemli bir direniş

13 Temmuz'da belediye işçilerinin gerçekleştirdiği coşkulu eylemle İBB'ye yaptıkları uyarı, yeni bir direnişin habercisi oldu. TİS süreci yeni taleplerin adımı olurken bir yandan da direniş hazırlığı da beraberinde getirdi. Belediye işçilerini grev kapısına getiren bu süreç hakkında Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm'ün görüşlerini aldık.

- Bu sürece nasıl gelindi?

- 5 aydır süren TİS görüşmelerinin tıkanacağı ortadaydı. Bunu zaten arkadaşlarımıza söyledik. 13 Temmuz'da böylesi bir eylemin olacağını, kitlesel bir eylemin gerçekleşeceğini her koşulda dilendirdik.

Bugün belediye işçileri 1.600 lira maaş alıyor. TİS sürecinde ise % 8'lik bir zam önerildi. Aslında bakıldığında bu, birçok işçiyi memnun edebilecek bir rakam. Birçok yerde zamlar % 2 veya 3 üzerinden yapılıyor. Biz arkadaşlarımıza meselelerin esasının yalnızca zam değil, 10.000 örgütsüz işçiyi TİS sürecine katmak olduğunu söyledik. Bu bizim örgütlenmemizin ve güçlenmemizin en önemli ayağı olacak. Biz arkadaşlarımızı şunları söyledik "sen bu ücreti alırsın peki daha sonra nasıl koruyabilirsin?" Zaten patron sendikayı sende koparttı mı, sen her şeyi kaybetmişsin dir.

- 13 Temmuz'da Belediye-İş Sendikası şun-

beleri olarak gerçekleştirdiğiniz coşkulu eylemi nasıl yorumluyorsunuz?

- Eylemin coşkusu oldukça iyiydi. Bu eylemin coşkusu ve kitleselliğini arttırmanın güçlü bir çalışması olduğunu söyleyebiliriz. Örgütlü olduğumuz alanlarda her hücreye kadar böylesine bir eylemin yapılacağına 2 aylık bir süredir herkese anlattık. Zaten son süreçte belediye işçilerinde haklarını sahiplenme bilincinin geliştiğini az da olsa görüyoruz. Bu eylemin coşkusu da zaten bunu ifade ediyor.

- Çalışmalarınızda nasıl bir yol izlediniz?

- Bilirsiniz, belediye işçileri eylemlerde ne kadar kitlesel olsa da yürüyüşlerde coşku her zaman az olmuştur. Genelde sohbet ederek şakaşarak yürürler. Bu eylemde bu kırdı. Peki na-

sıl? Yaptığımız toplantılarda bu "rahatlığı" işçilerin kafasından çıkarmayı hedefledik. Toplantılarda, bu şekilde yürütülen mücadelenin bir kazanımın olmayacağını anlattık işçilere. Bir de temsilcilerin inisiyatifini yükselttik. Eylemlerde yapılan müdahaleler bu arkadaşlar üzerinden yürütüldü. Ve eylem ardından yanlışlar eleştirildi. Örneğin devrimci kurumlara yönelik alanda gerçekleştirilen provokasyon karşısında yanlış müdahaleler de oldu doğru müdahaleler de. Zaten konu ile ilgili basına bir açıklamada bulunacağız.

Bunun dışında temsilci arkadaşlarımızdan oluşturduğumuz 100 kişilik eylem komitesinin oldukça iyi bir fikir olduğunu söyleyebiliriz. Temsilci arkadaşlarımızla birlikte yetersiz kaldığımız yönlere de çok oldu. Zaten her problemi aşığımızda yeni sorunlarla karşılaşacağız. Ve yeni sorunları yeni beyinlere çıkarıp kafa yorduracağız. İnisiyatifleri ancak bu şekilde güçlendirebiliriz, sınıf bilincini kavratabiliriz. Yine konu ile ilgili çeşitli eylem planlarımız var bunlardan birkaç tanesi şu

şekilde: Toplu taşıma araçlarında, metrobüs önlerinde en az 100'er kişilik basın açıklamaları. Yine vapurlara binerek, yol boyunca sürecek bir basın açıklaması örgütleyeceğiz. Bu şekilde radikal eylemlerle sesimizi daha kolay duyuracağız mıza inanıyoruz.

- Son dönemlerde Türk-İş bünyesinde güçlü direnişler yaşandı. Tekel, İtfaiye, Esenyurt direniş bunlardan birkaç tanesiydi. Şu anda belediye işçileri olarak güçlü bir grevin hazırlığı var. Bu durum Türk-İş'in şu anki çizgisini sizce sarsıyor mu?

- Türk İş'in bugünkü durumu tamamen sisteme entegre olma çabasıdır. Bugün Türk-İş'in Genel Merkezini oluşturan üçlü olarak bilinen Genel Başkan, Genel Sekreter ve Genel Mali Sekreter anlayışı AKP ile eşgüdüllü yürüyen bir anlayıştır. Bunlar TOBB vb kurumlarla hareket ederek işçi sınıfının direkt karşısında yer alıyor. Bu açıdan Türk-İş'i, temel olarak ciddi direnişler ciddi hareketler değiştirecektir. Bundandır ki Türk-İş işgalleri ve Türk-İş'i teşhir edici eylemler oldukça önemlidir. Yine bundandır ki Türk-İş bünyesindeki devrimci demokrat potansiyeli barındıran, kendini tehdit eden şubelerin tasfiyesi amaçlanmaktadır.

Belediye işçileri sokakta!

30 bin belediye işçisini kapsayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri, anlaşmazlıkla geçen 5 ayın ardından İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin uzlaşmaz tutumu nedeniyle tükendi.

İBB'ye bağlı İSBAK, İSTON, İSFALT, BELBİM, BİMTAŞ, İSPARK ve Kültür AŞ işçilerini greve zorlayan bu tutum, Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Üsküdar ve Zeytinburnu belediyelerinde yaşanıyor. İşçi ve emekçilere karşı alınan bu merkezi tavır daha önceden yapılan çeşitli eylemlerle protesto edilmiş ve her alanda kamuoyuna duyurulmuştu.

Özelleştirme saldırıları kapsamında köleleştirilmek istenen itfaiye işçileri ve sendikalaştırılmaya çalışılan Esenyurt işçilerinin onurlu direnişi ile eylem alanına dönen İBB önü 13 Temmuz günü binlerce belediye işçisinin sloganları ile yankılandı. Edirnekapı Parkı'nda bir araya gelen binlerce belediye işçisi İBB önüne yürüdü. Eyleme direnişte olan İSKİ ve Yeşil Kundura işçileri de katıldı.

Polis destekli saldırılara karşı sınıf dayanışması

Polis tarafından yönlendirilen yaklaşık 10 kişilik grup belediye işçilerinin eylemine katılan devrimci kurumlara müdahale etmek istedi. Devrimci kururlara "uyarı"larda bulunan faşistler ile DDSB kitlesi arasında kısa süreli bir tartışma yaşandı.

Yürüyüşün başlamasının ardından kendilerini belediye işçisi olarak belirten bu grup, tekrardan ortaya çıkararak eylemi provok etmek istedi. DDSB pankartına saldırıp hakaretler savurarak eylem boyunca tacizini sürdürdü. Eylem alanına gelindiği sıralarda gruba belediye işçileri müdahale etti. Eyleme DDSB "Taşeronlaştırmaya, örgütsüzleştirilmeye ve esnek çalıştırmaya karşı birlikte kazanmak için örgütlenelim" yazılı pankartı ile katıldı.

Grev kapıda

Eylem alanında konuşma yapan Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul grev gününün gelip çatıldığını ve artık sabırların taşıldığını söyledi. Belediye işçilerinin örgütlenerek bu sürece geldiğini belirten Yurdakul, taleplerin derhal yanıtlanmasını, aksi halde büyük bir direniş başlatacaklarının altını çizdi. Konuşmanın ardından grev çadırı kurularak eylem sonlandırıldı.

(İstanbul)

Tüm oyun ve saldırılara rağmen UPS'de direniş sürüyor

TÜMTİS'in Amerikan kargo şirketi UPS'de başlattığı örgütlenme çalışmaları sonucunda yaşanan işten atmalara polis ve patron destekli saldırılar da eklendi.

2 aydır Mahmutbey'de bulunan UPS Aktarma Merkezi önünde süren direniş, 7 Temmuz günü polis saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Bunların yanında uluslararası çapta ses getiren UPS direnişi kendini alanlara taşıyarak ilerliyor. UPS Mah-

mutbey aktarma merkezi önünde sabah mesaisini "UPS'ye sendika girecek başka yolu yok" sloganı açıyor. Durumdan bu kadar sıkıntı duyan Amerika UPS merkezi UPS Türkiye temsilciliği ile yaptığı toplantılarda yaşananlar hakkında rapor aldı. Verdiği rapordaki UPS genel müdürü kendisini "sendika dostu" ilan etti. Yine aynı raporda "anlaşmaya yanaşmayanın

TÜMTİS olduğunu söyleyerek" yalanlarına ve oyunlarına devam etti. Tüm bu oyunlara karşı UPS işçileri ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Erol Senemcan

Direniş sürecine nasıl başladığınızı kısaca anlatır mısınız?

Yaklaşık 2 senedir UPS'de çalıştım, bu süre zarfında tam anlamıyla bir güvence sağlayama-

dık. Çalışma koşullarımız da çok ağırdı. Birçok defa belirttik biz güvenceli ve örgütlü çalışmak için direnişe gittik. Patron bizlere birçok oyun oynadı. Yok, "sizi rahata kavuşturuyoruz", yok "iş alanınızı değiştiriyoruz" diyerek bizi işten attı. Amaç ortadaydı aslında: Tasfiye. Örgütlenmemizi gören patron bizi işten attı. Bugün 73. günümüz. Direnişe başlamadan önce TÜMTİS taleplerimiz doğrultusunda bizi bir araya getirerek başlattı bu süreci.

Patronun ve polisin ortak olarak gerçekleştirdiği başka saldırı var mı?

Polis ve patron çalışan işçilere çadırları 90. gününde kaldıracaklarını söylüyor. Bu psikolojik olarak yapılan bir saldırdır. Arkadaşlarımız bizlere "90 gün sonra yolcuymuşsunuz" diyorlar tabii bu tutumu belirleyen bizim irademiz olacaktır. Biz alana direnmek için çıktık bunu da herkes bilsin. Zaten böylesine uluslararası çapta gerçekleştirilen direnişi kırmak kolay değildir.

Olgun Bahıklaya

Sendikalı olup örgütlenmek sizlerde

Desiteks işçileri hakları için direnişte!

Bursa Gürsu ilçesi Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Desiteks Fabrikası'nda çalışan yüze yakın işçi üç aydır alamadıkları maaşları için 7 Temmuz gününden bu yana fabrikada direnişler.

Berke Tekstil AŞ adıyla üretim yapan fabrika, 2010 başlarında adını değiştirdi. Patronun işçileri 12 saat çalıştırdığı, krizi bahane ederek devletten kriz ödeneği aldığı, iki yıla yakın bir zamandır işçi ücretlerine zam yapmadığı, aksine maaşlarda yüzde 15 ile yüzde 25 arasında ücret kesintisi yaptığı öğrendiklerimiz arasında! İşçilerden öğrendiğimize göre işçilerin SSK primleri, aldıkları maaş üzerinden değil, asgari ücret üzerinden yatırılıyor. İşçi-Köylü gazetesi olarak işçileri ziyaret ederek onlarla sohbet ettik.

5 yıldır fabrikada çalışan Ahmet isimli işçi yaşadıklarını şöyle anlatıyor;

"Ben 2005'ten bu yana mekanik bakımda çalışıyorum. Daha önce alacaklarımızı düzenli alıyorduk. Ancak son iki yıldır alacaklarımızda aksamalar olmaya başladı. Maaşlarımızın yatması uzuyor ya da parça parça alıyorduk. Patron bizi hep oyalyordu. Düzelecek diye biz de bekliyorduk. Çünkü ihracat devam ediyordu. Biz 12 saat çalışıyorduk ve üretim devam ediyordu.

2 Temmuz günü patron **Orhan Dikici** tarafından toplantı yapıldı. Bize önümüzdeki Çarşamba günü için 'ya devam ya da kapatılacak' dedi. Biz de ayın 7'sinde direniş geçme kararı aldık; alacaklarımızın ödenmesi için. Çünkü kaç aydır maaş alamıyorduk. Bundan sonra kamuoyu oluşturmak için ailelerimizle birlikte sokağa çıkacağız. Emekten yana olan örgütleri yanımızda olmaya çağırıyoruz. Kaybedecek başka bir şeyimiz yok. Ölümüne direniş!" (Bursa)

İlk bilişim grevi devam ediyor

22 Aralık 2009'da İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait şirketlerinden olan **ÜNİBEL AŞ** ile bu şirketin çalışanlarının üyesi olduğu Sosyal-İş Sendikası arasında başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Sendikanın istediği 200 TL seyyanen zam ve her ay için enflasyon artı yüzde üç zam talebine son ana kadar bir cevap vermeyen İzmir Büyükşehir Belediyesi 45 TL ile 105 TL arasında bir öneride bulundu. Bunun üzerine grev kararı alan sendika 9 Temmuz 2010'da grev kararını astı. Bugün hale devam eden grev ilk bilişim grevi olması açısından önemli.

ÜNİBEL AŞ, İzmir Büyükşehir Belediyesi, İZSU ve ESHOT Genel Müdürlüğü, belediyeye bağlı 12 şirket ile 473 muhtarlığa yazılım, donanım, web tasarımı ve programlaması, web güncelleme, teknik destek hizmetiyle birlikte Gazemir Eğitim Merkezi'nde İzmir halkına bilgisayar programları eğitimleri veriyor. (İzmir)

EMEĞİNİN GÜNDEMİ

Zincirleri parçalamak için örgütlü mücadele...

İşçi sınıfı mücadelesi devletin baskı ve saldırıları ve sendikal önderliğin ihanetinin kuşatması altında tepkisini göstermeye devam etmektedir. T. Kürdistanı'nda yoğunlaşan çatışmalarla beraber sistemin topyekun saldırıları işçi sınıfının örgütlenmesine yönelik baskıları da çoğaltmaktadır. Ülkemizde devrim ve demokrasi mücadelesinin iki önemli bileşeni olan Kürt ulusunun meşru demokratik mücadelesi ile işçi-emekçilerin mücadelesinin birbirinden kopuk bir seyr izlemesinin verdiği avantajı kullanan devletle saldırılarında böylesi bir ayrıma gitmemektedir. Açığır ki bu iki büyük mücadele hattını koordineli bir şekilde ortak bir hedefe yönelmek ise sınıf bilincini devrimcilerin etkin müdahalelerine bağlıdır.

Tekel işçilerinin mücadelesi sendikal ihanetinin sonucunda etkinliğini yitirse de önemli deneyimleri sınıfın mücadele hazinesine eklemiştir. Bu mücadele farklı zaman ve yerlerde işçi sınıfının farklı kesimle-

rince sürmektedir. Büyük mücadelelerin habercisi olan ufak işçi direnişleri, eylemleri ise kıvılcım olarak çıkmaktadır.

İçinden geçtiğimiz dönemde yazın sıcaklığını pekiştiren mücadeleyi ise İstanbul'daki belediye işçileri üstlenmektedir. Belediye İş'te örgütlü işçilerin grev kararlarını kitlesel ve coşkulu bir eylemle ortaya koymaları ve hakları için mücadele kararlılıklarını ilan etmeleri oldukça önemlidir. Aynı tarihlerde Genel İş Sendikasının İstanbul-Kadıköy Belediyesinde grev kararı aşması da belediye işçilerinin mücadelesine katkı sunmaktadır. Bu eylemler işçilerin kriz karşısında uğradıkları saldırılara karşı mücadelesini yansıtmaktadır. Aynı zamanda taşeron, güvencesizliğe karşı nutuklar atan Kılıçda-rog'unun CHP'sinin işçi düşmanlığında AKP'den farklı olmadığını da bir kez daha göstermektedir. (CHP'nin işçi düşmanlığının ve sahtekarlığının bir başka güncel örneği ise İzmir'de örgütlenmeye çalışan taşeron işçilerine uyguladıkları baskı ve tehditle anlaşılmaktadır.)

İşçi sınıfının mücadelesinde pratikte belediye işçileri hak taleplerini ortaya koyarken bir diğer geliş-

me ise işçi sınıfının örgütlenmesi çalışmalarını birçok baskıya karşı ısrarla ve dirençle sürdüren Deri İş Sendikasının genel kurulunun da 24-25 Temmuz tarihlerinde gerçekleştirildiği Deri İş sendikası kriz karşısında sistemin baskılarının yoğunluk kazan-dığı, bu baskılar karşısında örgütlenmek isteyen işçilerin dahi birçok sendikacıya reddedildiği bir ortamda özel sektörde örgütlenme çalışmalarını dirençle sürdürmektedir. Hükümetin açık ve etkin desteğine karşın DESA firması karşısında Düzce ve Sefaköy'de uzun süre direniş gerçekleştiren ve işyerinde işçi faaliyetleri ile uluslararası kampanyayı etkin ve doğru şekilde kullanan Deri İş Sendikası kendisine çok güvenen Desa patronuna sendikayı tanıtmayı bilmiş ve Düzce'de deri-tekstil işçileri sendika ile tanıştırdı. Aynı şekilde günümüzde de devam eden Çorlu Yeşil Kundura'daki direniş ve işçi örgütlenmesi ile bir başka büyük fabrikada ve havzada işçiler öz örgütlenmeleri ile tanışmaktadır. Deri İş Genel Kurulu bu nedenle söz konusu mücadelelerin ileriye taşınması ve geliştirilmesi açısından ve işçi iradesinin yansımaları açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Bahsettığımız olgular işçi sınıfının mücadelesinin

ileriye taşınması açısından önemli kilometre taşlarıdır. Bu gelişmelerin bir diğer ortak noktası ise DDSB'lilerin bu süreçlere aktif şekilde dahil olması ve önderlik etmek için katkı sunmasıdır. Bu biz DDSB'liler açısından sınıf mücadelesindeki yerimiz, olanaklarımız ve katkımız açısından önemli veriler sunarken zayıf ve yetersiz yanlarımızı da ortaya sermektedir. DDSB Mayıs ayında gerçekleştirdiği kurultayda zayıf yanlarının üzerinde durmuş ve süreç üzerine net bir yönelim sergilemiştir. Bu müdahalelerin yerini bulması elbette ki sınıf içindeki etkinliğimizi ve kapsama alanımızı genişletecektir.

DDSB'nin sorumlulukları büyüktür. Bu nedenle daha kolektif, daha örgütlü, daha yoğun bir çalışma yürütmemiz gerekmektedir. Bireylerin aktif koşuşturmasına bağlı kalmadan alan örgütlenmeleri oluşturarak ve bu örgütlenmelerin ortak bir bilinç ve irade ile planlı ve yoğun bir mücadele hattı izlemesine ihtiyaç duymaktayız.

DDSB açısından bir diğer önemli konu da işçi sınıfının kendiliğinden gelen mücadelesine etkin müdahalede bulunup yol göstermek ve ekonomik mücadele ile siyasal mücadele arasındaki ilişkiyi doğru

kavrayarak bu doğrultuda işçi ve emekçi kitleleri eğitmektir. Ancak bu bilinçle işçi sınıfının ayağa kalkarak demokratik devrim mücadelesine öncülük etmesi mümkün olacaktır. DDSB açısından siyasal mücadeleyi öne çıkarmada ve bilinci taşımada eksiklerimiz olduğu açıktır.

Bu önemlidir çünkü sınıf bilincini geliştirmek bir devrimciler açısından vazgeçilmez önemdedir. Sınıf bilinci de işçilerin yalnızca kendi ekonomik mücadeleleri ile yetinmemesi ve toplulum diğer kesimlerini verdiği demokratik mücadeleye, ülkemiz özgülünde bu dönemde Kürt Ulusal Sorununda aktif şekilde yer alarak mümkün olmaktadır.

Bu eksiklikimizi gidermenin en önemli yollarından birisi ise siyasal eğitim çalışmalarını kolektif şekilde örgütlemektir. Bu anlamda Kurultayımızda da karar altına alındığı gibi 23-30 Ağustos arasında İzmir-Gümlü'de gerçekleştirilecek olan eğitim tatil kamplı kolektivizmi geliştirmek, süreci tartışmak, deneyim aktarmak, siyasal çalışmalar yapmak ve dinlenerek yeni mücadele dönemine hazırlanmak için bize önemli olanaklar sunacaktır. Tüm DDSB'lileri kampımıza bekliyoruz.

Kazalar değil sahtekârlık sizin tabiatınız icabıdır!

Günler ağır

Günler ölüm haberleriyle geliyor

Hâlbuki nasıl hak etmişlerdi yaşamayı

ölyor insanlarımız...

Şairin dediği gibi ne yazık ki günler, ölüm haberleriyle geliyor ülkemizde. Hele ki söz konusu madenler olunca.

Bize kalansa ölülerin çetesini tutmak oluyor. Bu ülkede, maden ocaklarında çalışanlar her gün, eşyile ve çocuklarıyla helalleşerek gidiyor işlerine. Maden işçisi, ölümün soğuk nefesini her gün, her saat, her dakika ensesinde hissederek çalışıyor. Hem de sadece yaşamalarına yetecek, çocuklarına rahat bir gelecek değil de sadece karınlarını doyurabilecek parayı kazanabilmek için. Ve sonunda sadece birer rakam olarak yerlerini alıyorlar istatistiklerde. Sırf birileri karlarını daha da çoğaltsın, konforundan ödün vermesin diye!

2010 yılının ilk 7 ayına baktığımızda çok da karamsar bir tablo çizmiş oluyoruz aslında. **Bu 7 ay içerisinde 77 maden işçisi iş can-yeterine kurban gitti.** Sebepi ise iş güvenliği önlemlerinin alınmamış olması. Ülkemizdeki maden kazalarının tarihine baktığımızda da çok farklı bir durum çıkmıyor karşımıza.

Madenler can pazarı

Özellikle yeraltı kömür madenciliği, işçi sayısına başına düşen kaza ve ölüm sıralamasında bütün sektörlerin başında yer alıyor.

TBMM Madencilik Sektöründeki Sorunları Araştırma Komisyonunun taslak raporuna göre **Türkiye'de 1941 yılından bu yana maden kazalarında toplam 3 bin 712 kişi hayatını kaybetti, 373 bin 484 kişi yaralandı.** 1941 öncesi madenlerde ölen işçi sayısı ise 4 binin üzerinde. Avrupa ülkelerinde yaşanan maden kazalarındaki ölüm oranı yüz binde 20.15 iken Türkiye'de ise oran yüz binde 92'ye çıkıyor. AB ülkeleri içerisinde Türkiye maden kazalarında Avrupa'da ilk sırada yer alıyor. Özellikle son yıllarda kömür madenlerinin özel şirket-

lere peşkeş çekilmesiyle birlikte güvenlik önlemleri daha bir gözardı ediliyor.

Devletin tamamı ile göz yumduğu bu işletmelerde herhangi bir kaza meydana geldiğinde ise ya "suçlu" olan işçiler ya da bu onların "kaderi" oluyor.

Can veren işçi, suçlu yine işçi!

Tıpkı Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın geçtiği günlerde ifade ettiği gibi; **"Şirketler maske dağıtıyor işçilere. Ancak gaz maskesi takmayanların olduğunu görüyoruz. İşçilere gaz maskesi olmayan veya geç alan olup olmadığını sordum 'hayır' yanıtını aldım. Bunun takılmamasının işçi kardeşimizden kaynaklanan nedeni olabilir. Maden kazalarında işveren kadar işçi de dikkatli olmalı. Bursa'da bir madenden cebinde sigara paketiyle çıkan işçi görürüm sordum. 'Kendine acımıyorsun, peki arkadaşlarına da mı acımıyorsun?' dedim. 'Ben kenarda çiyorum' diye yanıt verdi. Hem işçi kardeşlerimiz hem işverene hem de kamuya düşen görevler var"** diyor Bakan Yıldız. Tabi bu konuda Bakanın dediğine aynen katılan Başbakan'dan da yorum gelmekte gecikmiyor. Zonguldak'ta yaşanan ve 30 işçinin katledildiği Grizu patlaması sonucunda **"Bu bölge bu tür olaylara alışık. 20 yıl gerisine kadar incelendiğinde 90'lı yılların başından bu güne Zonguldak'ta**

bu tür olayları çok yaşadık. Bu mesleğin kaderinde bu var. Mesleğe giren kardeşlerim bu tür şeylerin olacağını bilerek giriyor" diyerek bu sistemde işçilerin payına sadece egemenlerin yazdıkları "kader"i yaşamak düştüğüne vurgu yapı-

yor. Aslında çok da yeni değil bu söylemler. Bundan 4 yıl öncesinde Balıkesir Odaköy'deki maden ocağında meydana gelen patlamada 17 işçinin ölümü üzerine dönemin Enerji Bakanı Hilmi Güler kaza sonrası yaptığı açıklamada, **"Kazalar madenciliğin tabiatı icabıdır"** diyerek yine aynı düşünceye vurgu yapmıştı.

Maden işçileri yasalara kurban edildi!

Edirne'nin Keşan ilçesine bağlı Küçükdoğan köyünde 3 maden işçisi daha katledildi. Kale Kömür'e ait olan madende yaşanan yangında mahsur kalan madencilerin cansız bedenlerine üç gün sonra ulaşıldı. 10. kılavuzda meydana gelen yangında, 12. kılavuzda ray kaynağı yapan 3 madenci yerin 1200 metre derinliğinde mahsur kaldı.

Yangının yaşanmasından bir gün sonra soluğu Keşan'da aldık. Madenin bulunduğu bölge olan Küçükdoğan Köyü'nde madenin kapsadığı alan içinde hiçbir şekilde tarımsal üretim yapılmıyor. Yangının yaşandığı maden, 3 ay önce

teknik eksikliklerden kaynaklı uyarı cezası almış ancak son çıkan maden yasası patronu "şefkatli kolları arasında korumuş!" Yasaya göre uyarı alan maden teknik düzenlemelerini düzeltinceye kadar 6 ay boyunca faaliyetlerine aralıksız devam edebilir. İşte patronu koruyan bu maddeye kurban edildi **Volkan Hamarat, Halil Açıkgöz ve Yunus Aktaş.**

İşçi-köylü gazetesi olarak konu ile ilgili işçiler ile bir röportaj yaptık.

Selahattin Akçimen:

1997'de madencilğe başladım. Dekor madencilikte çalışıyorum. 2 yıl önce çalıştığı madende göçük altında kalmış, 8 saat sonra kurtarılmış.

- Olay hakkında bize bilgi verilebilir misiniz?

Biz diğer madende çalışıyoruz. Yalnız arkadaşları taniyoruz. Onlar

madenin ray kaynaklarını yapıyorlardı. Onların biraz gerisinde de aynı iş görülüyor. Öğleden sonra mesai sonuna doğru böyle bir haber geldi bize, olay yerine geldiğimizde arkadaşlarımızı diafona seslendik ve yangının olduğunu ilerlemelerini söyledik. Arkadaşlarımız sesini alıyorduk. Bize "tamam!" yanıtını verdiler. Seselelerini ondan sonra duymadık.

- Yangın nasıl gerçekleşmiş?

Bize oksijen tüpünün hortumundan sızıntı olduğu ve sızıntının da kaynak kıvılcımı ile tutuşup yangına dönüştüğünü söylediler, onun dışında başka bir bilginiz yok. Ama yangının söndürülmesinin ardından yer altında oluşan gazın fazla olması bizi korkutuyor.

- Peki, yangın çıkma olasılığına karşı işçiler bir güvenlik önlemi var mıydı?

Hayır, yoktu yangın çıkmasını yangın borusu düşeyerek engelleyebilirlerdi. Ama yangın borusu yoktu. Eğer olsaydı tazyikli su ile yangına erken müdahale edilip göçüğün yaşanmasına izin verilmezdi.

Mehmet Akkütük

1997'de 14 yaşında Dekor Madencilikte işe başlamış.

- Siz arkadaşlarınızı kurtarmak için yer altına giren ilk ekipteydiniz ve şimdi yeni çıktınız, düşüncelerinizi bize anlatabilir misiniz?

Sabah saat 08.00'de içeriye giriş yaptık. Oksijenimiz azaldığından kaynaklı dışarı çıktık. Sekiz buçuk saatten bu yana içerdedeyiz. İçerde çok fazla gaz var. 3 metre kaldı, üç metre sonra göçüğü aşmış olacağız. Ama içeride olan gaz bizleri korkutuyor.

- Arkadaşlarınızın havalandırma deposunda olduğu söyleniyor?

Yok, öyle bir şey!

Havalandırma dedikleri yer ayna bölümüdür. Madenci diliyle Arın denir. Orda madende çıkan kömürler depolanır. Orada ne oksijen var ne su. Söylenenlerin hepsi yalan. Havalandırma deposundaysalar buradaki bütün madenciler neden telaş yapıyor? Havalandırma deposunda diye bilenen rahat çünkü ayna, arın ne bilmiyorlar ama biz biliyoruz o yüzden telaş yapıyoruz.

Patron utanmasa bir de ceza kesecek

7 Temmuz günü Edirne'nin Keşan ilçesinde bağlı Küçükdoğan Köyünde bulunan Kale Madencilik'te ait maden de yaşanan yangın ve ardından yaşanan göçükte yaşamını yitiren maden işçilerinin yerin 1020 metre altında verdikleri yaşam mücadelesi patron tarafından çok rahat karşılanırken ölüm yine güzel ve kolay göründü. Yaşanan maden "kaza"nın ardından açıklama yapan Kale Madencilik Şirketler Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Ali Osman Kale işçilerin yer altında panik yaptığını ve yer altında ters yöne gittikleri için öldüklerini belirterek ölümün esas sorumlusunun işçiler olduğunu belirtti. (İstanbul)

Köylüler isyanda!

Köylülerin yıl boyunca bin bir emekle üretmiş oldukları ürünler ellerinden yok pahasına alınırken, bu ürünler evlerimizde girene kadar fiyatlarda neredeyse %100'e varan bir artış gözleniyor. Köylülerin emeği üzerinden asalakça bir yaşam süren tüccarlar böylelikle karlarına kar katarak üreticiler ise her geçen gün biraz daha üretmez hale geliyor. Geçtiğimiz günlerde Mersin'de ve İzmir'de yaşanan iki olay ise üreticinin içine düştüğü çıkmazı gösteriyor.

Mersin

Mersin'in Toroslar ilçesine bağlı Doruklu Köyü Meydanı'nda bir araya gelen köylüler yanlarında getirmiş oldukları üzümüleri yere dökerek ürünlerinin alıcı bulamadığını, masraflarını dahi karşılayamadıklarını ve mağdur olduklarını dile getirdiler.

Burada bir açıklama yapan Mersin Ziraat Odası Başkanı **Cengiz Gökçel**, çiftçinin elinden 30-50 kuruşa alınan üzümün tüketiciye 1-

1.5 TL'den satıldığını vurgulayarak, söz konusu fiyat farkının kapatılabilmesi için de üreticilerin pazarlamada sıkıntı yaşamadan emeğinin karşılığını alması, tüketicilerin de bu ürünleri uygun fiyatla tüketebilmesinin sağlanması olduğunu belirtti.

İzmir

İzmir'de ise ürettiği karpuzla yok pahasına fiyat verilen bir köylü, bir yıllık emeği karpuzun tamamına tüccarın 80 lira fiyat vermesi üzerine isyan etti. Eski İstasyon mevkiine kurulan karpuz pazarına sabahın erken saatlerinden itibaren gelip Temmuz sıcaklığının altında birkaç gün beklediklerini belirten üreticiler, tüccarın da insafsız davrandığını ve üreticiyi çileden çıkardığını söylediler. Pazar yerinde, tüccarın 3 tonluk bir traktör kasası karpuzla 80 lira fiyat biçmesine öfkelenen üretici bir traktör römorku dolusu karpuzu, pazaryerine dökerek gitti.

(H. Merkezi)

Esas olan halkın direnişidir!

Karadeniz'deki yaşamı yok eden enerjilere karşı mücadele eden **Karadeniz İsyandadır** Platformu'nun (KİP) iki hafta sürecek olan **"Karadeniz Yaşam Yolculuğu"** Hopa'da yapılan basın açıklaması ile başladı.

Platform yerel halkla yaptığı bilgilendirme toplantısının ardından Hopa Belediye Başkanı'nı ziyaret etti. Sonrasında Cumhuriyet Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Burada basın açıklamasını okuyan KİP aktivisti **Deniz Şener**, "Karadeniz, sahil yolu ile denizden koparıldı ve Çernobil ile ölüme terk edildi. Şimdi de HES projeleri ile vadileri ve dereleri şirketlere satılıyor, nükleer santral projeleri ile atık çöplüğüne döndürülmek iste-

niyor. Artık yeter!" dedi.

Son yıllarda Karadeniz'de planlanan 750'den fazla HES projesine karşı Karadeniz'in diğer bölgelerinin göstermiş olduğu direnişi, gelecek aylarda Hopa'nın da kendi bölgesinde planlanan projeler için göstereceğini vurgulayan Şener, "Biliyoruz ki bu uygulamalar devam ederse Karadeniz'de girilmemiş vadi, HES yapılmış dere kalmayacaktır. Şu anda Hopa'da 2 HES projesinden söz ediliyor, ama çok yakında Hopa da bir felakete karşı karşıya kalacaktır. Nasıl ki Karadeniz'in diğer kentleri bir anda onlarca projeye saldırı altına girdiyse, bu iki proje Hopa'da da onlarcasına dönüşecektir" diyerek hemen direnişe geçmek gerektiğine vurgu yaptı. (H. Merkezi)

Toplu Sözleşme hakkımız, grev silahımız!

DISK /Genel- İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şubeye bağlı Kadıköy Belediyesi işçilerini kapsayan ve 27 Ocak 2010 tarihinde başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde 77 Maddenin 4'ünde anlaşma sağlanamaması üzerine Genel-İş Sendikası, belediye binasına 11 Haziran tarihinde grev kararı asmıştı. Aradan geçen süreç içerisinde anlaşma sağlanamaması üzerine Kadıköy Belediye-si'nde çalışan 407 işçi 19 Temmuz'da greve çıktı. 19 Temmuz sabahı saat 07.30'da Kadıköy Evlendirme Dairesi önünde bir araya gelen Belediye işçileri "İnsanca yaşamaya yetecek ücret ve zamanında ödeme istiyoruz!" yazılı pankart açarak sloganlarla belediye önüne yürüdü. Burada bir açıklama yapan Genel-İş Anadolu yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven; "Sendika olarak insanlık onuruna yakışır çalışma koşulları ve insanca yaşayabileceğimiz bir ücret talep ediyoruz. Ancak Belediyenin bu taleplerimizi karşılamaması ve uzlaşmaz tavır karşısında greve gitmekten başka yolumuz kalmadı. Grevimize Kadıköy Be-

lediyesi taleplerimizi kabul edene kadar devam edeceğiz" dedi. İlseven'in ardından sözü alan Genel İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu Eğitim Daire Başkanı Hasan Yaman ise işverenin anlamsız katı tutumu karşısında anlaşmanın sağlanamaması üzerine Anayasal haklarını kullanarak greve çıktıklarını belirterek, "Sendika olarak biz grevi en son çare olarak görüyoruz. Ancak Belediyenin tavrı bizi bu noktaya getirdi. Umarız en kısa sürede talepler karşılansın anlaşmazlık sona erer.

Yeşil Kundura'da direniş devam ediyor

Çorlu'da kurulu bulunan Yeşil Kundura'da sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. İşçiler insanca ve örgütlü bir yaşam için sendikaya üye olunca patron, işçileri tehdit ederek istifaya zorlamış; üç kadın işçiyi de işten çıkarmıştı. Direnişlerinin 50'li günlerini geride bırakan kadın işçiler Deri-İş Sendikasının öncülüğünde mücadeleye devam ediyor.

Fabrikada örgütlenmenin başlaması ve kapı önünde devam eden direnişle birlikte işçilerin çalışma koşulları da iyileşmeye başladı. Örneğin önceden işçiler lavaboya gitmek için turnikeden geçerken bu kaldırıldı. Molalarda içilen çaylardan para alınırken artık alınmıyor. Lavaboda geçirelen süre maaştan düşülürken bu uygulama da iptal edildi. Maaşlar düzenli olarak bir ay geç yatarken dire-

Bizim grevimiz Kadıköy halkına karşı değil" diyen Yaman tek amaçlarının ekmek kavgası olduğunu söyledi. Sendika bünyesinde toplamda 477 işçinin örgütlü olduğunu belirten Yaman bu işçilerden 70'inin (nöbetçiler, güvenlik görevlileri vs.) grev kapsamı dışında olduğunu ifade etti. Konuşmaların atılan sloganlarla son bulmasının ardından işçiler davul-zurna eşliğinde grev halay çektiler. Saat 12.30'da, yapılan grevle ilgili kamuoyunu aydınlatmak amacıyla bir basın açıklaması yapılarak greve gidüş süreciyle amaçları hakkında bilgilendirme yapıldı.

jÇaldağı ağlıyor, maden kapatılsın!

Manisa Turgutlu yakınlarındaki Çaldağı'nda işletilmek istenen nikel madeni ile ilgili yöre halkının tepkisi dinmek bilmiyor. İngiliz Sardes (eski adı Bosphorus) Nikel Şirketi, "sülfürik asit liç" adı verilen ve dünyada ilk kez denenecek yöntemle nikel madenciliği yapmak için gerekli izinleri almış durumda. Uzun zamandır finansal sorunlar sebebiyle madendeki faaliyetlerini hayata geçiremeyen şirketin 6 Temmuz günü Çevre ve Orman Bakanı Veyisel Eroğlu ile görüşüğünü öğrenen Turgutlular bir eylem yaptı.

Eyleme Turgutlu ve madene yakın köylerden Sarıbey köylülerinin yanı sıra çeşitli kitle örgütleri destek verdi. Hazırlanan ortak metni okuyan **Mertin Sert**, yeni madencilik yasasının tüm yeraltı zenginliklerini yağmaya açtığı, hukuksal mücadelede

elde edilen kazanımları yok ettiğini söyledi. Sert, "Maden çalışırsa faaliyette olduğu 15 yıl boyunca kullanılacak tonlarca asit yüzünden 1. sınıf tarım arazilerimiz çöle dönecek. Havaya karışan asit sisi, asit yağmurları olarak geri dönecek. İnsanlarımız kanser tehlikesi ile karşı karşıya" diye konuştu. Daha sonra EGEÇEP Yürütme Kurulu Üyesi Hayri Böku, kefeni temsil eden "Çaldağı ağlıyor. Maden kapatılsın" yazılı bir önlük giydi. (H.Merkezi)

TMO Çiftçinin Kabusu Oldu

Bir zamanlar "çiftçinin kara gün dostu" diye lanse edilen Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) son yıllarda çiftçiyi kan ağlatıyor. Mahsulünü TMO'ya getiren üretici burada ikinci sınıf insan muamelesi gö-

rererek saatlerce kapının önünde kilometrelerce uzanan kuyrukta bekletiliyor.

Geçtiğimiz günlerde hasat ettiği arpasını satmak için Ankören TMO ofisine gelen Çumralı çiftçiler ürünlerini taban fiyatı 41 kuruş yerine 35 kuruşa satmak zorunda kalıyor. TMO yetkilileri barem uygulamasını gerekçe göstererek, kiloda 4 kuruş birden fiyat düşüşü uyguluyor. Böylelikle zaten borç batağında olan çiftçi, devlet eliyle tüccara peşkeş çekiliyor. Bu duruma tepki gösteren köylüler; "Son birkaç yıldır zaten zor durumdayız. Elektrik borçları, girdi masrafları ve hükümetin hububat fiyatlarına düşük fiyat vermesi nedeniyle borçlarımızı ödeyemeyiz duruma geldik. Elektrik borçlarına anaparadan daha fazla faiz yüklemişler. Tarımsal malİYetler 3-4 kat artarken, ürün bedelleri ise yeriende sayıyor. TMO kara gün dostu diyorlardı. Bu nasıl dostluk. Bu politikalarla seneye çiftçi tarlasını ekemeyecek duruma gelecek" diyorlar. (H. Merkezi)

"Ölümüzü Çiğnemedin Bir Karış Toprağı Alamazsınız"

Erzurum'un Tortum ilçesine bağlı Pehlivanlı, Bağbaşı ve Serdarlı beldelerinden geçen **Ödük Çayı** üzerine kurulacak 3 hidro elektrik santraline yörede yaşayan köylüler tepki gösterdi. Santrallerin yapımına karşı açılan davalar halen devam ederken henüz bir karar çıkmamasına rağmen iş alan müteahhit işe başladı. Bölgeye getirilen iş makinaları halkın tapulu arazilerine girdi. Ağaçlar ve su kanalları tahrip edildi. Bu duruma isyan eden köylüler yüklenici firmanın iş makinalarının önüne yattılar. "Ölümüzü çiğnemedin bir karış toprağı alamazsınız" diyen köylülerle işçiler arasında tartışma yaşandı ancak köylülerin kararlı duruşları sayesinde yüklenici firmanın işçileri çalışmayı bıraktı. (H. Merkezi)

İşçi sınıfı hiç kimseye borçlu değildir. Yunanistan işçi sınıfının ve halkının tek bir zorunluluğu vardır, o da emekçi düşmanı saldırıyı geri püskürtmek, ülkenin emperyalistlerle olan bağlarını koparmak, ülkeyi AB ve NATO'dan çıkarmaktır.

YUNANİSTAN'DA SINIF DİRENİŞLERİ VE BAZI SONUÇLARI ÜZERİNE

GRIGORIS KONSTANDOPULOS*

Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ile beraber, bütün sosyal sınıfların ve grupların, siyasal güçlerin ve de sendikal güçlerin sınıf mücadelesinin hangi tarafında olacağını belirlemelerini dayatan bir süreç girilmektedir. Öyle ki, kimin emekçi halkın dostu, kimin düşmanı olduğunun açıkça belirlenmeye başladığı bir süreçteyiz. Burada çarpıcı olarak karşımıza çıkan, **PASOK** (Tüm Yunanistan Sosyalist Hareketi-iktidar partisi), **Nea Demokratia** (Yeni Demokrasi Partisi-muhalefet) ve **LAOS** (Halkçı Ortodoks Alarımı-aşırı sağcı)un ortaklaşa ve yoğun olarak sola ve tabii ki grev yapanlara ve eylemcilere karşı yaptıkları ortak saldırıdır. A. Samaras'ın (Yeni Demokrasi Partisi lideri) mecliste hükümetin önlemlerine neden karşı oy kullandığını açıklaması vurgulanması gereken bir örnektir. YDP lideri bunu iki nedene dayandırmakta. **Birincisi**, PASOK hükümetinin mecliste zaten çoğunluğa sahip olması, **ikincisi** ise, muhalefeti sola ve grev yapanlara bırakmamak.

Burjuva politik güçlerin kendi içlerindeki tüm çelişki ve çatışmalara rağmen, emekçi halk ve mücadelesi karşısında birleştikleri açıkça ortaya çıkmakta. Aynı zamanda resmi parlamenter sol da kendi gerçek yüzünü çok daha açık ve belirgin bir biçimde göstermek zorundadır. Bunu hem emekçi halkın mücadelesinin talepleri, niteliği ve amaçları noktasındaki duruşlarında hem hareketi el altından yönetmeye ilişkin çabalarında ve hem de bunu burjuva yasallığı çerçevesine yönlendirmede görmekteyiz. **5 Mayıs 2010** genel grevi tüm ülkeyi sarsmış, binlerce emekçi, sınırsız bir coşkuyla hükümetin sert önlemlerine karşı olan öfkelerini ve bunları devirme

Yunanistan'da olanlar sadece buraya has bir durum değildir. Bütün dünyada işçi sınıfına ve halklara karşı hazırlanan karanlık tablonun bir fotoğrafıdır sadece. Yunanistan'da yaşanan sarsıntıların artacağı kesindir ve sınıf çatışmaları daha da keskinleşerek devam edecektir.

mekte. Yani halk hükümetin sert önlemlerini kabul edip etmeyeceğine karar vermeli! Sanki bu önlemlerle hemfikir olan emekçiler var. Aynı zamanda Güney Avrupa ülkelerine ve halklarına borçların yeniden gözden geçirilmesi için işbirliği önermektedirler. Yani, güneyin halkları kuzeye karşı kendi burjuva hükümetleriyle birleşsin!

Açıkçası, halk kararlılıkla ve militan bir şekilde sokaklara çıkmakta. Bu durum esasta burjuva siyasetinde ve genel olarak siyasette çalkalanmalara neden olmakta. Bu çalkalanmalar PASOK'ta görüldüğü kadar YDP'de de görülmekte ve süreç içinde bu güçlerin durumu daha da kötüleşecektir. Çünkü bu yeni girdiğimiz süreçte kendini gösteren; halkın burjuva sistemine ve onun siyasal unsurlarına

de biriken öfke ve kin eyleme dönüşmüştü. Grevlerin başlıca özelliği, kitlesellik, kararlılık ve militanlık olmuştur. Böylesi kitlesel patlamalar işçi sınıfını ve halkın diğer katmanlarının hızlı bir biçimde politikleşmesini sağlarken, sınıfsal-politik mücadelenin güçlenmesini ve taleplerin daha da ileri taşınmasını sağlamaktadır.

Hükümet, yerli-yabancı büyük sermayenin tüm güçleri, halka karşı saldırıyı sürdürmekte ve yoğunlaştırmakta kararlıdır. Bunun için bir saldırı paketi diğerini izlemektedir. Kararlaştırılmış ve kararlaştırılacak tüm önlemler IMF, AB ve AMB ile yapılan sözleşme kapsamında belirlenmektedir. Hali hazırda kamuda ve yan kamu kuruluşlarında çalışanların maaşla-

gelecek, emekliliğin olmadığı yada kısaca yaşam olanağının olmadığı bir gelecek anlamına gelmektedir.

Hükümet, somut önlemin amacının işsizliği azaltmak olduğunu iddia etmektedir. Bundan daha büyük bir yalan olur mu? Kesin olan şu ki, amaçlanan, yapılan genel toplu sözleşme sonucu 740 Euro'ya çalışanların 592 Euro ile çalışanlarla yer değiştirilmesidir. Benzer durum part-timeli çalışma koşullarının tam ve güvence-i iş koşulları ile yer değiştirilmesinde de görüldü. Bugünlerde ayrıca işten çıkarma oranının artırılmasını ve tazminat oranının düşürülmesini içeren önlem gündeme getirilmiştir. Somut olarak; 30 işçiye kadar olan işletmelerde işten atma serbest olacak (şu an 20'ye kadar olanlarda serbest), 150 işçi çalıştıran işletmelerde her ay 5 işçi çıkarılabilecek (yani yılda 60 kişi), 200'den fazla işçi olanlarda ise her ay % 4 işten çıkarma yapabilecektir. Yani her yıl 96 kişi işten çıkarılabilir. Peki, sermaye kimleri işten çıkaracak? Elbette, üç yıllık çalışma süresini dolduranları, uzun yıllardır çalışanları ve yüksek maaş alanları çıkararak boşluğu daha ucuz iş gücü ile dolduracaklar. Bu önlemlerin ve SEV'in (Yunanistan Sanayici ve İşadamları Derneği) gerçek amacı budur. Kısaca, bugün 1.500-2.000 Euro alan bir işçinin yerini 500-700 Euro alan bir başka işçi alacak. **İşte bunun için saldırı tarihseldir ve gelecek olanlar daha vahşi olacaktır. Ve bunun için emekçi halkın ve gençliğin direnişi de tarihsel olmak zorundadır. Bunun için de sınıfsal-politik**

mücadele sadece emekçi kitleleri ilgilendiren sorunların çözümüne yönelmek zorundadır. Bu da halk karşı önlemlerin ortadan kaldırılmasıdır. Bu yönde bir başarı ancak mücadelenin güçlenmesi ve emekçi kitlelerin sermaye güçleri ve siyasal temsilcileri ile çatışması sonucu ortaya çıkabilir. Önlemlerin geri çekilmesi, güç dengelerinin işçi sınıfı, halk ve gençlik lehine güçlenmesini sağlayacaktır. Güç dengesinin lehte güçlenmesi kendisine ait olanların ve ihtiyaç duyulan kazanımların talep edilmesini olanaklı kılacaktır.

Gerek reformist sol gerekse sözde radikal sol içinde yer alan güçler, hareketin önlemleri alaşağı etmesi için, bankaların devletleştirilmesi-ulusallaştırılması, borçların yeniden ele alınması, ödemelerin durdurulması, borçların silinmesi gibi benzer talepleri önkoşul olarak ileri sürmesi gerektiğini savunmaktalar. Bu nitelikteki talepleri ileri sürenler işçi sınıfının ve halkın önlemleri geri çekirebileceğine inanmamakta ve bunun yerine burjuva sınıfının bir bölümüne yönelerek bunlardan bu rolü üstlenmelerini beklemekteler ve işçi sınıfının çıkarlarını, burjuvazinin çıkarları ile özdeşleştirmektedir. Her iki sınıfın çıkarına olan çözümler yoktur.

İşçi sınıfı hiç kimseye borçlu değildir. Yunanistan işçi sınıfının ve halkının tek bir zorunluluğu vardır, o da emekçi düşmanı saldırıyı geri püskürtmek, ülkenin emperyalistlerle olan bağlarını koparmak, ülkeyi AB ve NATO'dan çıkarmaktır. **İşçi sınıfı ve halkın özgürlüğü için mücadele etmek ve mücadeleyi güçlendirmektir.** Emperyalist çelişkilerin keskinleştiği bir süreçte bulunmaktayız. Bir tarafta emperyalistler arası çelişkiler keskinleşirken diğer taraftan ise halklar ile emperyalistler arası çelişki ve işçi sınıfı ile sermaye arasındaki çelişkiler keskinleşmekte. Yunanistan'da olanlar sadece buraya has bir durum değildir. Bütün dünyada işçi sınıfına ve halklara karşı hazırlanan karanlık tablonun bir fotoğrafıdır sadece. Yunanistan'da yaşanan sarsıntıların artacağı kesindir ve sınıf çatışmaları daha da keskinleşerek devam edecektir. Emekçi kitleler her geçen gün sahip oldukları gücün daha fazla farkına varmaktalar. İşte o zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

*Bu makale SINIF YÜRÜYÜŞÜ-TAKSİKİ POREIA temsilcisi Grigoris Konstandopoulos tarafından İşçi-Köylü gazetesi için kaleme alınmıştır.

Grevlerin başlıca özelliği, kitlesellik, kararlılık ve militanlık olmuştur. Böylesi kitlesel patlamalar işçi sınıfını ve halkın diğer katmanlarının hızlı bir biçimde politikleşmesini sağlarken, sınıfsal-politik mücadelenin güçlenmesini ve taleplerin daha da ileri taşınmasını sağlamaktadır.

isteklerini göstermişlerdi. **Bu, yerli ve yabancı sermayeyi ve tabii ki bunların siyasal temsilcilerini korkutmuştur.** Göstermelik ve sadece emekçilerin baskısı altında bazı grev kararları alabilen, çalışanlardan kopuk olan **GSEE** (Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ve **ADEDİ** (Memur Sendikaları Konfederasyonu)'nin sendika ağaları da kitlesel öfkeden korkmuşlardır.

Reformist sol da huzurunu kaybetmiş, halkın ve emekçilerin öncelikli ve yaşamsal zorunluluğu olan sert önlemlerin kaldırılması talebine yanıt olmayan genel talepleri ve başka düzen programları havada kalmıştır. Bugün dahi halkın önlemleri yıkma mücadelesindeki isteğine rağmen, **KKE-YKP** (Yunanistan "Komünist" Partisi) önderliği kendi kontrol ettiği kitleyi halkın genel mücadelesinden uzak tutmakta, bunları kendi parti mitinglerinde duvarlar arasında hapsetmekte ülke için farklı kalkınma yollarını ileri sürmekte ısrar etmektedir.

Diğer taraftan **SIN-SIRIZA** (Radikal Sol Koalisyonu) önderliği de sözde halk mücadelesinin talebiymiş gibi önlemlere karşı halk, oylama yapılmasını ileri sür-

karşı olan güvensizliğinin, kitlesel öfkeye ve bu öfkenin de kitlesel mücadeleye dönüştürülme isteğidir.

Diğer bir nokta ise, ülke siyasal ve toplumsal yaşamının yoğun ve kapsamlı olarak gericileşmesinin net bir şekilde belirginleşmesidir. Bunun örneği, mecliste yapılan darbeyle meclisin IMF, AB ve AMB (Avrupa Merkez Bankası) temsilcileri ile yapılan anlaşmalar hakkında karar alma hakkının elinden alınarak tek yetkinin **Ekonomi Bakanı**'na verilmesidir. Bununla kendi sözde burjuva demokrasilerini ortadan kaldırarak, kendi içlerindeki güven krizini ortaya koymaktalar. Aynı zamanda, bu gelişme bunların sola ve halk güçlerine karşı daha çok anti-demokratik ve gerici önlemler alabileceklerini de göstermektedir. Sarsıcı 5 ve 20 Mayıs grevleri burjuva sistem hatlarında ve onun siyasal unsurlarındaki ilk panik göstergelerini ortaya çıkarmıştır. Milyonlarca emekçi grevlere katılırken yüz binlerce kişi de Yunanistan'ın onlarca şehrinde sokaklara çıkmıştır. Kemeri sıkma politikalarından, ülkenin IMF ve AB gibi emperyalist sermayenin sömürüsüne peşkeş çekilmesinden dolayı kitleler-

ından 3 aylık kesinti yapılmıştır.

Benzer kesinti kamu emekçileri için de geçerlidir. Bugünlerde emekli olmak için 40 yıl çalışmayı içeren ama emeklilik maaşı bugünkü yarısı olan yeni sosyal güvenlik yasası hazırlanmaktadır. Yaklaşık 25 yıldır işsizliğin olduğu, yıllık bazda % 10, gayri resmi olarak da % 20'yi geçtiği, çalışanların büyük bölümün 4 saatlik vb. işlerde çalıştığı düşünülürse bir işçinin 40 yıl çalışarak emekli olması mümkün değildir. **Hükümet, yapılan sözleşme kapsamında ve krizi de bahane ederek getirmeyi planladığı yeni önlemlerle yeni nesle -sadece yeni nesil değil- tam anlamıyla sosyal ve siyasal olarak ortaçağ koşullarında çalışmayı ve yaşamı dayatmaktadır.** Gençlik içindeki % 32'yi bulan ve Avrupa'da İspanya'dan sonra ikinci sırada yer alan işsizliği de kullanarak, bugün için brüt 740 Euro olan asgari ücreti, 592 Euro'ya indirmektedir. Benzer durum işsizler içinde % 55'i geçen uzun süreli işsizler için de geçerlidir. Kuşkusuz böylesi bir gelişme yeni emekçi için, güvensiz ve karamsar bir gelecek, gerçek bir sosyal güvencenin olmadığı bir

1 milyon kişi bağımsızlık için yürüdü

Katalonya bölgesinin özerklik için genişletilmesini isteyen bir milyonu aşkın kişi Anayasa Mahkemesi'nin özerklik haklarında kısıtlama yapan kararını protesto etti. Barcelona'da yapılan protesto gösterisi son yılların en görkemli eylemlerinden biri olarak gerçekleşti.

İspanya'nın 17 özerk yönetiminden biri olan Katalonya özerk yönetiminin yaklaşık dört yıldır yürürlükte olan yeni özerlik statüsündeki bazı maddeleri Anayasa'ya aykırı olduğu gerekçesiyle kaldırılmasına karşı düzenlenen gösteriye Katalonya'da faaliyet gösteren tüm siyasi partilerin liderleri katıldı.

"Biz ulusuz. Geleceğimize biz karar veririz" yazılı pankartın Katalonya'daki siyasi partilerin liderleri tarafından taşındığı ve 250 metre uzunluğundaki Katalan bayrağının açıldığı eylemde, Katalonya'nın İspanya'dan ayrılmasını ve bağımsızlığını savunan sloganlar atıldı.

Bağımsızlıktan başka yol kalmadı

Gösteriye katılan partilerin temsilcileri, Anayasa Mahkemesinin kararından sonra birçok kişinin "bağımsızlıktan başka bir yolun kalmadığına inandığını" belirtti. Katalonya'nın en önemli partilerinden biri olan Convergencia i Unió'nun Başkanı Artur Mas,

mevcut stratejinin değişmesi gerektiğini söyleyerek, "Yüzümüze resmen bir kapı kapandı. Şimdi de esnek olması gereken anayasanın katı olduğu söyleniyor. Hal böyle olunca bence, Katalonya

strateji değiştirmeli ve geleceğine ilişkin karar verme hakkına sahip olmalı" dedi.

"Geri adım atmıyoruz"

Katalan Sosyalist Parti Başkanı Manuela de Madre ise bağımsız bir ülke istediklerini belirterek, "Anayasa Mahkemesi'nin kararını protesto etmek için burdayız. Biz geri adım atmak istemiyoruz, Özerklik Şartı'nın 2006'da kabul edildiği gibi kalmasını istiyoruz.

Protesto gösterileri düzenleyerek haysiyet sahibi olduğumuzu ve bağımsız bir ülke istediğimizi gösteriyoruz" ifadelerini kullandı. Ülkenin bir bütün olarak hareket etmesi gerektiğini savunan Muhafazakar Halk Partisi (PP), 2006'da referandumla kabul edilen Katalonya Özerklik Şartı'nın bazı maddelerinin iptali için başvuruda bulunmuştu.

Başvuruyu dört yıl boyunca inceleyen mahkeme, geçen hafta "ulus" kelimesinin sadece İspanya için kullanılabileceği ve İspanya'da resmi dilin İspanyolca olması gerektiği konusunda görüş birliğine varmıştı. Anayasa Mahkemesi, kararının gerekçelerini cuma günü açıklarken en çok tartışılan konulardan biri olan, yeni statüde geçen Katalonya'nın "ulus" olarak tanınmasının "hiçbir hukuki etkisi olmadığına" kanaat getirdi ve "İspanyol ulusundan başka bir ulus tanımadığı" ifade edildi.

Anayasa Mahkemesinin iptal ettiği maddeler arasında, Katalonya'da Katalanca dilinin öncelikli olarak gösterilmesi, Katalonya özerk yönetiminin maliye konusunda İspanya'daki diğer özerk yönetimlere nazaran daha öncelikli olması, Katalonya özerk yönetimiyle İspanyol hükümeti arasındaki bağın karşılıklı ikili ilişkiler düzeyinde tanımlanması gibi konular bulunuyor.

(ANF)

Katliam Yunanistan'da lanetlendi

Yunanistan'da büyük devrimci örgüt ve kurumlar bir araya gelerek, Hindistan'ın Atina Büyükelçiliği önünde bir protesto gösterisi düzenlediler.

Hindistan'da son yıllarda, HKP (Maoist)-Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde gelişmekte olan köylü hareketi ve gerilla mücadelesine karşı Hindistan devleti de katliamlarla karşılamakta. Adivasi köylü direnişini kanla ezme girişiminden sonra, son olarak da HKP (Maoist)'in bir kadrosu ve bağımsız bir gazeteci devlet tarafından katledildi. Tüm bunlara karşılık, Yunanistan'da bulunan devrimci örgüt ve kurumlar bir araya gelerek, Hindistan'ın

Atina büyükelçiliği önünde bir protesto gösterisi düzenlediler. **YKP (M-L), PARTİZAN, EKKE, AR. AN, A.R.A.S, NAR, SEK, OKDE Spartaküs, GEFİRA-Anadolu Halkları Kültür Merkezi** tarafından organize edilen eylem, 6 Temmuz Salı günü akşam 18.30'da başladı. Truman Meydanı'nda toplanılmasından sonra yaklaşık 50 kişilik kitle elçiliğe yürüdü. Elçiliğe ulaşılmaması ile hazırlanan ortak açıklama okunarak, sloganlar atıldı. Polisin elçilik yolunu kapat-

ması da atılan sloganlarla protesto edildi. Yapılan kısa konuşmada; "Hindistan, uçurum düzeyinde çelişkilerin yaşandığı bir ülke. Bir tarafta akıl almaz bir yoksulluk, diğer tarafta ise küçük bir azınlığın kalkınması. Adaletsizliklere karşı yüz milyonu kapsayan ve ülkenin üçte birine yayılmış bir mücadele gelişmekte. Katliamlara rağmen, Hindistan köylüsü kahramanca direnmekte ve bizlere yol göstermekte" denildi. **(Yunanistan'dan bir İşçi-Köylü okuru)**

Yunanistan Komünist Partisi (M-L) açıklaması

YKP (M-L), "Hindistan baskı güçlerinin, resmi veya kontra güçler ile Hindistan Merkezinde ki köylü ve yerli halka yönelik katliamcı askeri saldırılarını" kınamak amacıyla bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada "Delhi merkezli hükümetinin, Andhra Pradesh, Batı Bengal, Candigar vb. yerel hükümetleri ile birlikte 'Yeşil Av' adıyla başlatılan operasyon, devrimci gerilla

Hindistanlı Maoistlere Türkiye'den mesaj

Hindistan Komünist Partisi(Maoist) MK-SB üyesi Azad ve bağımsız gazeteci Hem Pandey'in katledilmesiyle ilgili **Türkiye Komünist Partisi(Mark-sist-Leninist) Merkez Komite** imzasıyla bir bildiri yayımlandı. Elimize e-posta kanalıyla geçen bildiri, **HKP(Maoist) Merkez Komitesi'**ne yazılmış.

Bildiride şu görüşler yer almakta; "Emperyalist-kapitalist sistemin ve

dünya gericiğinin başta Marksist-Leninist Maoistler olmak üzere tüm ilerici kitlelere, devrimcilere, ezilen halklara ve uluslara karşı çok yönlü ve kapsamlı bir saldırı yürüttükleri bir dönemde HKP (Maoist)'li yoldaşlar olarak yürütmüş olduğunuz can bedeli mücadele ezilen halklara umut, düşmana ise korku salmaktadır. Kavganın büyüklüğü beraberinde büyük kayıpları da getirir. Çünkü demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi büyük emekler ve bedeller üzerinde yükselerek gelişir. Sizin tarihi pratiğiniz buna en iyi örnektir. Bugüne kadar binlerce yoldaşın fedakarca duruşu, hayatlarını tereddütsüzce mücadeleye sunuşu, enternasyonal proletaryanın Hindistan topraklarındaki kızıl umudu oldular. Dolayısıyla bugün dünyanın birçok ülkesinde yürütmüş olduğunuz mücadele ilgile izlenmektedir. Ve elbette ki bu durum görev ve sorumluluklarınızı daha da artırmaktadır.

Görev ve sorumluluklarınızın arttığı bir dönemde Azad yoldaşın aramızdan

ayrılışı büyük bir kayıptır. Aynı zamanda yeni atılımlar içinde bir cesarettir. Sarsılmaz ve kararlıca yürütülecek bir savaşın gereğesidir. Çünkü şehitlerimiz her daima kararlılığımızın adı ve zaferimizin teminatıdır. Şehitlerimiz en büyük armağanımız da onların ideallerini gerçekleştirmektedir. Ve siz CPI (Maoist)'li yoldaşların enternasyonal proletaryanın tüm kahraman şehitlerine karşı olan bu tarihsel sorumluluğunuzu yerine getireceğinize inancımız tamdır.

Bu inanç ve tarihsel sorumlulukla, başta partinizin merkez komitesi olmak üzere, tüm kadro ve savaşçılarınızı en içten yoldaşlık duygularıyla selamlıyor, başarı dileklerinizi gönderiyoruz."

Bildiri, "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**", "**Kahrolsun faşist Hindistan devleti**" vb. sloganlarla son buluyor.

hareketinin zayıflatılması ve çok uluslu şirketlerin çıkarlarına hizmet etmesi amacıyla katliamların, kitlesel tutuklamaların, işkencelerin, köy boşaltmalarının ve sürgünlerin yapıldığı bir jenocide dönüştür" denildi.

En son HKP(Maoist) MK-SB üyesi ve sözcüsü Azad yoldaş ile bağımsız bir gazeteci olan Hem Pandey'in katledilmesini bu sürecin en çarpıcı örneği olarak değerlendiren YKP(M-L), Hindistanlı komünistlere devrimci selamlarını ilereyerek Azad yoldaşı katleden Hindistan hükümetine de öfkesini dile getirdi.

Güney Afrika emekçileri greve çıkıyor

İrili ufaklı birçok grevin yaşandığı süreçte bir grev kararı da Güney Afrika'dan geldi. Güney Afrika Sendikalar Kongresi (COSATU) sendikalarına bağlı yüz binlerce işçi, ücretlerini artırılması için 2 hafta içerisinde greve çıkacaklarını duyurdu. COSATU temsilcisi, 2 hafta sonra gerçekleşecek grev için, "Tüm seçenekler tüklenmiş görünüyor. Artık greve çıkmaktan başka bir seçeneğimiz yok" diye konuştu. 14 sendikadan oluşan COSATU, yüzde 8,5'lük ücret zammı ve aylık konut yardımının 135 dolara çıkarılmasını talep ediyor. Sendikalar, çalışanların, hükümetin önerdiği yüzde 6,5'lük zammı kabul etmediğini duyurdu.

Kamu çalışanlarının grev kararı, Eskom işletmesinde işçilerin kazandığı ücret zammının ardından geldi. Eskom işletmesinde çalışanlar, hükümeti, geçtiğimiz hafta sonu iş durdurmakla tehdit etmişti. Hükümet, Dünya Kupası sırasında yaşanabilecek olası bir elektrik kesintisini önlemek için, işçilerin yüzde 9'luk ücret zammı ve aylık 194 dolarlık konut yardımı taleplerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Shanduka Kömür işletmelerinde çalışan Ulusal Maden İşçileri Sendikası işçileri de şirketin Toplu İş Sözleşmelerini merkezleştirmesi talebiyle iş bıraktı.

Temmuz başında kamuoyuna yansayan bir araştırmaya göre tüm dünyada açlık artarken ABD hızla şişmanlıyor.

ABD'nin Sağlığı İçin Güven örgütünün açıkladığı 7. "Amerika'da Obezite" raporuna göre, 1991 yılında hiçbir eyalette yetişkinlerin aşırı şişmanlık oranı yüzde 20'yi geçmez iken bugün 38 eyalette aşırı şişman yetişkin oranı yüzde

25'ten fazla. Bunun bir sonucu olarak ABD'de aşırı şişmanlık, son 10-15 yılda sağlık harcamalarındaki artışın başlıca nedeni. Obeziteye bağlı kronik hastalıklar da rekor düzeyde arttı. ABD'li uzmanlara göre, bu rakam daha da artacak.

ABD'de obezite sayısı 20 yılda ikiye katlandı. Dünyada 1 milyar insan açlıkla boğuşurken, her yıl 6 milyon çocuk açlık-

tan ölüyor, ABD hızla şişmanlıyor. ABD'nin artık yüzde 30'u aşırı şişman! Bunların 12 milyonu çocuk ve genç.

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), dünyada aç insan sayısının geçen yıl ilk kez 1 milyarı aştığını açıkladı. BM verilerine göre, 2007-2008'de buğday ve pirinç gibi temel ürünlerin fiyatlarındaki artışla ve krizle birlikte 2009 yılında aç insan sayısı 100 milyon arttı.

Dünyada yaklaşık 1 milyar 20 milyon kişi yetersiz beslenme ve açlık sorunuyla karşı karşıya. Asya ve Pasifik ülkelerinde 642 milyon kişi, Güney Afrika ülkelerinde 265 milyon kişi bu sorunla boğuşuyor. Latin Amerika ve Atlantik adalarında ise bu sayı 53 milyon. Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde de 42 milyon insan, açlık ve yetersiz beslenmeden doğrudan etkileniyor.

EVRENSEL BAKIŞ

ENTERNASYONAL ALANDAKİ BAZI SORUNLAR VE GÖREVLER

Enternasyonal alandaki sorunlar ve görevler meselesi elbette ki çok geniş kapsamlı bir konudur. Bazı ana noktalar üzerinde durmak gerekmektedir. Bu ana noktaları şöyle özetlemek mümkündür; Uluslararası komünist hareketteki önderlik sorunu ve MLM parti ve örgütlerin ilişki biçimi ve bu ilişkinin üzerindeki yükseldiği zemin.

Uluslararası komünist hareketinde önderlik sorunu sadece bugünün değil, geçmişin de sorunudur. 1957 ve 1960 Moskova Toplantılarında uluslararası komünist hareket içinde süren iki çizgi mücadelesi net bir ayrılmayla sonuçlanmıştır. Bir tarafta sosyalist maskeleyen bürokrat burjuvalar, diğer tarafta Başkan Mao'nun önderliğinde bu yeni burjuvalara karşı Marksist-Leninist bir zemine yürütülen mücadele. Denilebilir ki; 20. yüzyılda uluslararası komünist hareket içinde yaşanan bu büyük çatışma ve ayrışma daha sonraki süreçte de ışık tutmuştur. Ve bugün de MLM'ler o süreçte burjuva çizginin yaratmış olduğu yıkımlara ve sonuçlara karşı mücadele ederek savaşımını yürütüyorlar.

Hiç şüphesiz bu doğru çizgiyi temsil edenlerin en büyük şansı sözkonusu tarihi kesitte bu çizgiye yön veren başkan Mao gibi bir önderliğe sahip olmalıdır. Başkan Mao'nun önderliğinde modern revizyonizme karşı başlatılan savaşım; Çin'de de içte ve dışta her türlü anti ML anlayışlara karşı her cephede büyük bir mücadeleye dönüşmüştür. Geniş emekçi yığınların inisiyatifini açığa çıkaran, sosyalizm inşa sürecine katan Büyük Proleter Kültür Devrimi bu çatışmanın en tarihsel dönüm noktalarından biridir. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi tezini kavrımayanlar, sosyalizmde geriye dönüş olgusunu yadsıyorlardı. Çin'de Başkan Mao'nun ölümünden sonra yaşanan yenilgi ve 1990'larda yıkılan sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlükleriyle birlikte bu kesimlerin önemli bir bölümü devrim ve sosyalizm mücadelesinden uzaklaşmıştır. Devrim cephesinde yaşanan bu geçici kırılma dünya çapında büyük bir tasfiyecilik rüzgarının estirilmesinin zeminini daha da güçlendirmiştir.

Bugün tüm dünyada bir gericielik dalgasının estirildiği, derinleşmekte olan son krizle birlikte geniş yığınlarda büyük hoşnutsuzluğun giderek arttığı bir gerçektir. Diğer bir gerçek olguysa, özellikle 1990 yıllarında sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte sınıf hareketinde ortaya çıkan zayıflamadır. Devrimden menfaati olan ezilenlerin, ulusal, dinsel, mezhepsel temelde bölünerek mücadele etmeleridir. Bu tabloyu yaşadığımız topraklarda, yakın bölgemizde somut örnekleriyle görmek mümkündür. Sınıf bakış açısındaki zayıflamayı, sosyalizm adına alınan geçici yenilgiden bağımsız olarak ele alamayız. Bu tarihsel objektif koşulları göz ardı edenler, tabii ki sosyalizme saldırıyacaklardır. Tabii ki değişen koşullar teorisiyle burjuva ve küçük burjuva düşünceleri kurtuluş reçetesi olarak sunacaklardır. Tüm bu saldırılara, anti-MLM anlayışlara karşı Maoist hareketlerin varlığı, ezilenlerin kurtuluşu ve geleceği için bir teminat rolü oynamaktadır. Bu gerçeği kavramak, her şeyden önce proleter enternasyonalist birlik ve mücadele görevini yeni tarihi şartlar altında ele alıp sürdürmektir.

Her şeyden önce tüm burjuva ideolojik kirlenmelere karşı uluslararası komünist hareketin genel çizgisi MLM bir zemin üzerinde yükselmek zorundadır. Bu çizgi, dar ulusalcı, bölgeci her türlü anlayışa karşı, "Bütün ülkelerin işçileri birleşsin", "Bütün ülkelerin işçileri, ezilen halkları ve ulusları birleşsin" şiarları etrafında kenetlenmeyi emreder. Bu çizgi, MLM devrimci öğretilerine sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve her ülkenin somut koşullarına yaratıcı bir tarzda uygulamayı zorunlu kılar. Bu çizgi, koşullar nasıl olursa olsun, emperyalizme ve dünya gericiğine karşı, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde ısrarı ve giderek her türlü sömürü sistemini yok etme hedefini savunur.

Çünkü proleter düşünüş tarzı, "koşullar teorisi" arkasına sığınarak, MLM temel devrimci öğretilerine saldırarak, sırt çeviren her türlü burjuva anlayışla hesaplaşmayı bir görev olarak kabul eder. Ve her koşulda proleter dünya devrimi misyonuna bağlı kalarak savaşımını yürütür. Tabii ki tüm bu tarihsel görevler, enternasyonalist bir bilinç ve sorumluluk çerçevesinde her ülkenin özgünlükleri dikkate alınarak yerine getirilir. Her ülkede mücadelenin farklı aşamalardan geçeceği gerçeğini kabul eder. Burada temel sorun, bu özgünlüklerin MLM bir zemin üzerinde analizi ve yaratıcı bir tarzda uygulanmasıdır.

Bunun için bugün dünyadaki ekonomik ve siyasal durumu, emperyalist güçler arasındaki ilişkileri, uluslararası komünist hareketin sınıf savaşımı içindeki yerini, devrimin nesnel koşullarının düzeyi ve yönetilenler ile yönetilenlerin arasındaki çelişkilerin boyutu vb. tüm faktörlerin doğru analizi yapılmadan ortaya devrimci sonuçlar çıkarılmadan ileriye doğru bir adım atmamak mümkün değildir. Tek tek ülkelerde doğru bir çizgi üzerinde sınıf mücadelesinin geliştirilmesi ve çekim merkezi olacak yeni bir enternasyonalist birliğin yaratılması için yukarıda altını çizdiğimiz görevlerin bilimsel bir temelde asgari düzeyde yerine getirilmesiyle ancak mümkün olabilir.

Burada temel sorun emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü ve kapsamlı saldırılarına karşı geniş yığınları kucaklayacak anti-emperyalist devrimci bir çekim merkezi yaratmaktır. Ve birleşebilecek bütün güçlerle birleşmektir. Böylesi bir çekim merkezinin yaratılması için güçlerin kazanılmasını da kolaylaştırır. Dahası bu eksenli izlenecek kararlı bir çizgi, bugün ezilenler cephesinde var olan dağınıklığın giderilmesi sürecine de hizmet eder.

Sonuç olarak; eğer en büyük enternasyonal görev ülkedeki devrimi gerçekleştirmekse, emperyalist zincirden bir halkayı koparıp özgürlükse, bizimde tüm enerjimizi bu nokta üzerinde yoğunlaştırmamız gerekir. Bu konuda sağlayacağımız her gelişme, elde ettiğimiz her başarı uluslararası cephede öngördüğümüz politikaların uygulanmasını kolaylaştıracak, etki gücünü artıracaktır.

KIZILIRMAK'TAN MUNZUR'A BİR SEVDA

Karadeniz'in **Hatice'si**, Dersim'in **Sevda'sı** **MEHTAP KARA** yoldaş üniversite öğrencisi iken '94 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış ve '94 yılının çalkantılı döneminde Eylül ayında Gençlik Örgütünde örgütlenmiştir.

Gerici bir ailenin çocuğu olmasına ve ailesi ile mücadeleden kaynaklı sorunlar yaşamasına karşın örgütlü mücadeleden kopmamış, tam tersine mücadeleye daha sıkı sarılmıştır. Bu dönemde aldığı görevleri yerine getirme noktasında hiçbir tereddüt göstermemiş, örgütün önemli eylemlerinde önemli roller üstlenmiştir. Üniversite yıllarında gençliğin tartışmalarında partinin ideolojik-politik hattına uygun duran, gençliğin örgütlenmesinde önde gelen yoldaşlarımızdandı.

Mehtap yoldaşın, mücadeledeki azmi ve kararlılığı onu 2000 yılının Ağustos ayında gerilla mücadelesine taşıdı. Gerilla mücadelesinin zorlukları birçokumuzda olduğu gibi onun da çeşitli sıkıntılar, sorunlar yaşamasına neden oldu. Fakat Sevda yoldaş sıkıntılarına, sorunlarına rağmen mücadeledeki kararlı duruşundan asla taviz vermedi. Karadeniz'de gerilla oldu, Partinin politikalarını gidebildiği ölçüde Karadeniz köylüsüne, gencine taşıdı. Gerilla yaşamının fiziksel zorluklarının yanında, politik-askeri bir örgütlülük olmasından kaynaklı işleyiş ve anlayışların ele alınışı da politik-askeri niteliğine uygun olmak zorundadır. Bundan kaynaklı da bir dizi zorlukları vardır. Özünde zorluk değildir. Fakat gerillaya yeni katılan her yoldaş için uyum sağlama konusunda zor gelir. Örneğin; disiplinin uygulanışı, aşağıdaki faaliyetlerimize göre daha katı olmak zorundadır. Gerilla birliği üyele-rinin çeşitliliğinden ve farklı tonlardan farklı kültürlerden gelen yoldaş-lardan oluşmasından kaynaklı ortak bir şekilleniş yaratılmalıdır, bu gerillanın birliği ve bütünlüğü açısından olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır.

Sevda (Mehtap Kara) yoldaş da gençlik alanından gerillaya katılmıştır ve disiplin konusunda bir dizi sıkıntılar, zorluklar yaşamıştır. Buna karşın çekip gitmeyi değil, bu zorlukları "nasıl aşarımın" uğraşı ve arayışı içine girmiştir. Bu konuda sorun yaşamayan yoldaşlardan sürekli yardım istiyor, bu eksikliğini aşmaya çalışıyordu. Bir eleştiri-özeleştiri toplantısında disiplinliliği ile gündem olan yoldaş toplanti sonunda "bu konuda sorun yaşa-

mayan yoldaşlar nasıl aştiklarını, neden zorlanmadıklarını benimle paylaşsalar iyi olur" diyerek yetmezliğini aşma, hatasını kabullenme konusunda sürekli zorlayan olmuştur. Askeri disiplinle uyum sağlamada zorlanmasına karşın bir o kadar da zorlayan olmuştur. **Çünkü o gerilla için disiplinin sağlanmasının gerillanın birliği ve bütünlüğü için önemli bir yerde durduğunun farkındadır.**

Mücadelede kararlılığının ve azminin yanı sıra **Sevda yoldaşta Partiyeye ve yoldaşlara bağlılıkta en ufak bir tereddüt yoktu.** Gruplar ayrıldığında duygularını belli etmeyen ama en yoğun duygular yaşayan da oydu. Evet Sevda yoldaş duygularını çok yansıtmazdı, ne yaşarsa kendi içinde yaşardı; hüznünü de sevincini de. Öyleki gerillada en yoğun duygular şehit ya da tutsak düşenlerimizin ardından bir de gruplar ayrıldığında yaşanır. Sevda yoldaş da grupların faaliyet alanlarına gidecekleri zaman belirlenip de gitme anı geldiğinde çok rahat görünür, fakat geceleri sessiz sessiz ağlardı. Gerillada gruplar ayrıldığına, gidip de gelmemek, gelip de görmemek... Yirmi dört saat yanı başında olan, üzüntünde, sevincinde yanını başında olan yoldaşlarını bir daha görmemenin hüznü çok yaşanır. Bir canımızı, bir yoldaşımızı bir daha görmemek, bir canımızla bir yoldaşımızla bir daha konuşamamak.

Sevda (Mehtap Kara) yoldaş, yoldaşlarına ve Partiyeye bağlılığını Karadeniz'den Dersim'e gelerek bir kez daha gösterdi. Sevdamızı, umutlarımızı, ideallerimizi Dersim halkına, Dersim topraklarına taşıdı. **Kızılirmak'tan Munzur'a** aktı. Partiyeye bağlılığını, yoldaşlara bağlılığını, mücadeledeki ısrarının adı oldu. **1 Ağustos 2007** Kinzir çatışmasında bir kez daha Partiyeye ve yoldaşlarımızla bağlılığını gösteriyordu. Düşmana olan kini ve öfkesiyle hainlere-döneklerle inat çatışarak şehit düştü. Gerilla savaşında ısrar ederek, silah elde toprağa düştün, teslimiyeti değil, direnişi seçerek şehit düştü, ölümsüzlere katına erişti.

Bir görevi örgütlemek için PKK'li arkadaşlarla kaldığımız noktada sabah keşif saatinde, önce komutan yoldaşın ses alması üzerine yeni yoldaşların da olduğu grubu hemen toparlayıp alandan çıkarmada komutan yoldaşla birlikte çok seri hareket eden Sevda yoldaş duyarlılığı ile göz-kulak olmuştur yoldaşlarına.

MEHTAP KARA!

Bir iki saat sonra duyulan sesleri netleştirmek için nöbet yerinden aşağıya kontrol eden yoldaş bir şeyler fark etmiş olmalıydı ki bir an önce komutan yoldaşa haber vermek üzere, üst tarafa doğru yönelmişti. Sevda yoldaşın üst tarafa yönelmesinden bir süre sonra silah sesleriyle çatışma başlamıştı. Komutanlardan ayrı kalan yoldaşlarla çatışma alanından çıkmış ve birlik komutanımızla buluşmuştu. Ancak Sevda yoldaş ve üst tarafı kontrol eden PKK gerillalarından **Eylem** yoktu. O gün gece yarısına kadar düşman saldırısı sürmüştü, ara ara çatışmalar yaşanmıştı. İlk çatışma anında kayıp alan düşman bir yandan kendi cesetlerini-yaralılarını taşırken bir yandan da bölgeye güç aktarıyordu. Operasyonu genişleterek alanı tutan düşman sabaha karşı patlayan mayınlarla da kayıplar verirken grup **Sevda ve Eylem** ile buluşamamıştı.

2 Ağustos günü devlet radyolarından operasyonda gerillaların 2 kaybının olduğu haberi verildi. Faşist TC'nin faşist radyosu şaşalı bir şekilde anlatıyordu. "Tunceli Hozat Kinzir ormanlarında 5 bin kişilik askerin katıldığı operasyonda 2 terörist ölü ele geçirildi."

Binlerce gücü ve ağır silahları, kobra helikopterleriyle arazinin altını üstüne getiren düşman gerilla gruplarını imha etmeyi hedeflemiş ancak Sevda yoldaş ve Hewal Eylem'in şehit düşmesinin ötesinde bir kayıp verdi-

rememiştir. Operasyonun çapına karşın gerillanın kaybı azdı ama iki yığıt gerillanın dağılması, Dersim halkından koparılması mücadelemiz açısından büyük kayıptı. Ve Sevda yoldaşın günlerce hatta haftalarca düşman tarafından gizlenen çeşitli çarptılmaları satırılardan uzun süre haber alınmasını engelledi. Düşmanın kimi köylerde yaralı yakaladığı, kimi köylerde katledildiği, kimi yerlerde ise işkencede katledildiği dedikoduları uzun süre dolaştı. Ancak gecikmeli olarak ailesinden alınan bilgiler durumu netleştirdi. Sevda yoldaş şehit düştü.

Düşmanın bombalarıyla, havanlarıyla, toplarıyla yangın yerine dönen, alev alev yanan Kinzir iki yığıt gerillanın, kendini yoldaşlarına siper ederek ölümsüzleşmesine mekân oldu. Günlerce yanan ormanda kaçışan yabani hayvanlar, hele kurlangıçlar çıgıklarıyla lanetliyordu düşmanı. 12 yaşındayken ulusunun kurtuluş mücadelesine katılan ve 13 yıldır gerilla ve değerli bir komutan olan **Hewal Eylem**, Hakkâri ül yurtsever bir ailenin kızydı. Onurlu şehitleri olan bir ailenin Dersim'deki şehidi olarak Kürt ulusunun mücadele tarihinde tartışılmaz yerini aldı.

Ve Sevdamız. Mehtap Kara yoldaş; belki sessizce ayrıldı aramızdan ancak gerilla mücadelesine bağlılığı, kahramanca şehit düşüşüyle çığlık oldu bize... (**Dersim'den bir yoldaş**)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncer Mengücek:

Kars'ın Büyük Çatak köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yoksulluk ve sefalet içinde orta öğrenimini bitirdi. Öğrencilik yıllarında Devrimci Halkın Birliği (DHB) saflarında mücadeleye başladı. 1979'da DHB'nin Kaypak-kaya'nın düşüncelerini red ettiğini kavrayarak bu dönemde Partizan saflarındaki yerini aldı. Alçakgönüllü, dürüst ve çalışkanlığıyla çevresi tarafından sevilen Mengücek köy, semt ve minton komitelerinde yer alarak militan bir mücadeleye yürüttü. Defalarca gözetim altına alındı. Her seferinde işkencehanelerden zaferli çıktı. Mengücek 4 Ağustos 1985'te kullanılan malzemelerin eski ve çürük oluşu nedeniyle 8. kattan düşerek yaşamını yitirdi.

1 Ağustos şehitleri

Tarih 28 Temmuz 1986. Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği Sivas-Erzincan-Dersim'in kesiştiği noktaya yakın bin bölgeden hareket ederek Yeşilyayın'dan geçer ve Söğütlü'ye uğrar. Birlik gerillaya yeni katılan yoldaşları aldıktan sonra Topuzlar köyünde konaklayacaktır. Tarih 1 Ağustos 1986'dır. Bu arada askerler gerillaları görmüş köyün etrafına yığınak yapmaya başlamıştı. Bu sırada gerillalar da çekilmeye başlamışlardır. Ancak düşman gerillanın çekilme alanlarına kurduğu pusulardan taramaya başlar. Köyün içinde devam eden çatışmada önce Doğan Memeçil ardından İsmail Kaya şehit düşer. Onların ardından Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhuriyet şehit düşerler.

Doğan Memeçil: Dersim Merkez Halburu köyünde dünyaya geldi. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı. Kod adı Enver'dir.

Ali Demir: 18 Aralık 1962'de Dersim Pülümür'de doğdu. Avusturya'dan mücadele için ülkeye yeni gelmişti.

Cumhuriyet: Sivas-Şarkışla doğumlu olan Cumhuriyet dağlara sevda yoldaşıydı.

İmam Utan: Dersim Ovacık'a bağlı Çakperi köyünden olan İmam Utan'ın yüreği halk sevgisi ile doluydu.

Yusuf Yıldırım: Dersim-Merkez Batman(Hapık) köyündendi. Çok sev-

diği dağlara ulaşamadan toprağa düştü.

Yusuf Tosun: Dersim-Merkez Halburu köyünde doğan Tosun diğer yoldaşları gibi kahramanca savaşarak toprağa düştü.

Süleyman Kaya: 1965 Dersim Hozat Ergen (Gecimli) köyündendi.

İsmail Kaya: 1960 yılında Sivas Divriği Ovacık köyü doğumlu olan Kaya İstanbul'da okuldan arta kalan zamanlarında Kadıköy ve Üsküdar'da seyir satıcılık yapar. 1974 yılında lise öğrencisiyken Partizanlarla tanışır. 1980 sonrasında köyüne döner, burada örgütlenme çalışması yapmaya başlar. Aynı yıl TİKKO gerillaları bölgede faaliyet yürütmeye başlar. 1986 yılında bir yandan konferans hazırlıkları yapılırken bir yandan da TİKKO ya gerilla aktarımı yapar.

Cahit Oğuz: 1960 Dersim Hozat'a bağlı kilise köyü Sarpiyan (Yeni doğdu) mezarında dünyaya gelen Oğuz bir halk savaşçısı olarak toprağa düştü.

Erzincan Kılıçkaya şehitleri

31 Temmuz 1994 günü özel bir görev için gittikleri Erzincan ili Kılıçkaya (Sürebahar) köyü yakınlarında bir gerilla grubu düşmanın saldırısına uğradı. Faşist TC güçleri kilometrelerce uzaktan teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırdı. Gerillalar köy yakınlarında patlama sesleri ile düşmanın saldırısını fark ederler. Top mermileri Partizanların etrafına yağmaya başlar. Bu sırada Siyasi Komiser ve Komutan Selim (Fethi Özdemir) ve savaşçı İsyar (Özlem Sürgeç) ölümsüzleşir.

Fethi Özdemir: 1967 Dersim-Pertek doğumlu olan Özdemir 1992 yılında gerillaya katıldı. Cumhuriyet Üniversitesi İnşaat Bölümü ikinci sınıf öğrencisi iken "önümüz kış kardelen çiçeği gibi olmak gerek" mısralarını arkasında bırakarak gerilla yaşamını seçen Özdemir, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak algıyordu. Sanatsal yanı da oldukça gelişmişti. Komutan Selim "Gerillanın Sesi" adlı gazetenin çıkarılmasında organize etmiştir. Özdemir çalışkanlığı ve üretkenliği ile örnek olmuştur.

Özlem Sürgeç: Yoksul ve emekçi bir ailede dünyaya gelen Sürgeç zeki ve tepkisel bir kişilik yapısına sahipti. Çok sevdiği arkadaşı Yıldız Çiçek ile birlikte gittiği köyde halk ordusu savaşçıları ile karşılaşırlar. Gerillanın candan ve içten davranışlarından etkilenen Sürgeç can yoldaşı Yıldız Ayriç'la birlikte gerillaya katılır.

PUSULA

Güven, söz ve eylemin uyumuyla yaratılır!

Marxist-Leninist-Maoist ilkelere bağlılığın temelinde güçlü bir proletar ideoloji yatar. Eğer ideolojik anlamda bu derinlik yoksa devreye bağlılığa dair söylenen birçok söylemin altı boştur. Ve derinlikten yoksun olan yüzeysel kavrayış ise sosyal pratik bir dizi başarısızlığa neden olur. Çünkü bu durumda sorunun temelinde bir **devrimcileşme sorunu** vardır.

Bugün her fırsatta devrimci saflardaki dejenerasyona, yetmezliklere dikkat çekiyoruz, ki bunlar yanlış belirlemeler değildir. Ve ideolojik dejenerasyon olduğu bir yerde devrimci çalışmada, devrimci disiplinde, devrimci atılımındaki yetersizlikler de kaçınılmazdır. Bu demektir ki, gerilla savaşında, kitle çalışmasında, yeni kadro ve militanların açığa çıkarılması siyasetinde başarılı olmak için, **devrimcileşmede-militanlaşmada ileriye doğru hamleler yapmak şarttır.**

Sistemin tüm ideolojik saldırılarına karşın başarı elde etmek için ne yaptığını, nasıl savaşması gerektiğini bilen politik kişiliklerin yaratılması zorunludur. Değerlendirmeler farklı tarihsel koşulları içerse de Stalin yoldaşın şu saptamalarına kulak vermek gerekir:

"Şu bir aksiyom olarak kavranmalıdır: Politik düzey ne kadar yüksek, devlet ve parti çalışmasının ilgili alanlarındaki fonksiyonlar ne kadar çok Marksist-Leninist bilince sahipse, çalışmanın seviyesi o kadar yüksek, çalışma o kadar verimli, sonuçları o kadar etkilidir; Ve tersine: Pratik seviye ne kadar düşük, fonksiyonlar ne kadar az Marksist-Leninist bilince sahipse, çalışmada başarısızlık ve yenilgi o kadar büyük ihtimaldir, yöneticilerin ba-yazlaşmaları, hırslı palavracılara dönüşmeleri, soysuzlaşmaları o kadar büyük ihtimaldir." (Stalin Eserler, cilt 14.s.241)

Bu değerlendirmede kilit nokta MLM'nin kavrayış düzeyidir. Karmaşık sorunlar geri bir kavrayışla değil, ancak ve ancak ileri bir kavrayışla çözülür. Sürekli gelişim ve militanca savaşım netleşmeyi, çelikleşmeyi sağlar. Tersini bir duruş ise; yozlaşırır-çürütür. Söz gelimi; her gün Yüksekova'da Cizre'de vb. yerleşim alanlarının sokaklarında çatışan gençler, çocuklar militanlaşır, dağda gerilla olma hayalini kurar. Toplumsal sorunlara karşı duyarlılıkları artar, bilinçlenir. Kısacası sosyal pratik onları çelikleştirir. Ama bu tür pratiklerin yaşanmadığı alanlarda ise, gençlik içinde çeteleşme, uyuşturucu alışkanlıkları hız kazanır. Yozlaşma ve çürümeye yaygınlaşır. Kısacası egemenlerin saldırılarına karşın mücadeleye, ortaya politik bir kişilik çıkarırken, mücadeleden, hareketein olmadığı yerde ise, apolitik yaşam çürütür

yozlaştırır.

Bu durum genel olarak tüm devrimci örgütlenmeler için de geçerlidir. İdeolojik, siyasi ve askeri bir savaşım içine girmeyen devrimci yapılar, devrimcileşmede derinleşmezler, militanlaşmazlar. Bilakis hareketsizlik sessiz ve derinden çürümenin, yozlaşmanın temel taşlarını örür. Böylesi durumlarda artık üniformalı düşmana, topa, tanka gerek yok, çünkü burjuvazinin ideolojisi, yaşam tarzı be-yinleri ve yürekleri kuşatmıştır. **Bu kuşatma yarılmazdı, ortaya konulan tüm par-lak söylemlerin hiçbir hükmü olmaz.**

Lenin yoldaşın politikada dürüstlük "söz ve eylem arasındaki uyumluluk"tur söylemi devrimci bir pratiğin ürünüdür. Devamla yapılan şu belirleme de bu pratiği onaylar niteliktedir. "Bolşeviklerin sözü, sarsılmaz bir sözdür. Yönetici, devlet adamı, boşuna konuşmaz. Söz mü verdin, o zaman kararlılık ve enerji göster, verdiğin sözü yerine getir. Herhangi bir nedenle hesapların yanlış çıktı ve güçlerin yetmedi mi o zaman bunu dürüstçe söyle, yoksa bir kezdenin ya da sahtekarın hiç de kiskanılmayacak rolüne düşersin"(K.E.K.S.Ü s.190)

Devrim sözünde samimiyet her bakımdan düşmanla aramıza kalın bir çizgi çizmeyi emreder. Devrim sözünde samimiyeti, tüm zor koşullara inat devrimci militan çizgide sonuna kadar sebatır. İşte bugün birçok çalışma ala-

nında istenilen düzeyde gelişimin sağlanamamasının nedenlerinden biri de bu çizginin oturtulamamasıdır.

Militan bir pratik içine giren her devrimci kendinde yaşanan değişimi ve dönüşümü yaşayarak görecektir. Tersin durumunda ise, düşünmede, üretmede ve pratik hamle yapmada ne kadar fukaralaştığına tanıklık yapacaktır. Kaba bir tarzda ifade edecek olursak devrimcileşmede sorunlu olanların kendilerinde toplulmda devrim yapmaları düşünülemez. **Çünkü devrim yenilemedir, özgürleşmedir.** Her alanda çöleştirilmiş yaşama bir nehir gibi akarak ona hayat verme eylemidir.

Devrimcileşmede ilerlemek hatalarına karşı özeleştirel, gerilliklerini, yetersizliklerini ortaya koymada samimi bir duruş sergilemektir. Parti içinde bu konuda nitel ve nicel anlamda sağlanacak her gelişme içe ve dışı dönüşümün daha verimli bir noktaya evrilmesi anlamına gelir. Böylesi bir atmosferde boş konuşanların sayısı azalır. Yani değişen şeylerin sayısı azalır. Yani değişen şeyler, değişmeyen ayıklar. Dolayısıyla alınan kararların, belirlenen görevlerin yerine getirilmesi konusunda organların, bireylerin birbirine karşı var olan güvensizlikleri önemli oranda giderilir. **Güven kolektif çalışmanın, özverinin, kendini tereddütsüzce mücadeleye sunmanın önemli bir kriteridir.** Kendine güven, yoldaşlarına güven, halka güven, zorluklarla savaşmada kendini bir

birey olarak değil bir sınıfın, bir davanın savunucusu olarak görme bilincini tetikler.

Devrimci, militanlaşmada zayıflamanın olduğu dönemlerde devrimci duruş ve reformcu duruş arasındaki fark da siliikleşir. Yani ileri kitleler dahi bu ayrımı kolayca çözümlermezler. Çünkü bu ayrımı netleştirecek, görmek isteyen görmesini sağlayacak olan devrimci pratiğin kendisidir. Sözüün eyleme dönüşmediği yerde, farklılıklara dair yapılan tüm propagandalar söylem düzeyinde kalır. Eğer farklılıklar söylem düzeyinin sınırları aşmamışsa, ileri kitleleri ikna etme gücü de zayıf olur. Her militan bu gerçekleri görmelidir. Basitten karmaşığa doğru tüm görevlerde, kitleye dönük çalışmalarda söylemlerin arkasında durmalıdır. Verdiği sözü yerine getirmek için canla başla çalışmalıdır. Bu pratik duruşu bulunduğu ortamda hareket tarzıyla göstermeyi bir varlık gerekçesi olarak algılamalıdır.

Eğer bugün birçok alanda kitlelerle diyalog kurmakta zorlanıyorsak bunun temel nedeni kitlelerin mevcut sistemden, yaşam tarzlarından çok memnun olduklarından değil, değişime dair ortaya koyduğumuz çağrılara güven duymamalarından, alternatif bir güç olarak görmemelerindedir. Ortaya alternatif bir güç, alternatif bir devrimci çözüm konulduğunda yığınların bakış açısında değişimin yaşanacağına inanmalız.

Gencecik çocuklardı, belki siz de gördünüz...

Temmuz 1968... Hem dünyada hem de Türkiye'de sıcak günler yaşıyordu. Havanın sıcaklığı sadece mevsimden de ileri gelmiyordu. Emperyalizme karşı yaşanan isyan günleri veriyordu sıcaklığını ülkeye: Yürüyüşler, boykotlar, işgaller, direnişler ve kimi zaman gelen ölüm haberleri... Öğrenci gençliğin anti-emperyalist ruhu ve militanlığı ile hareketlenen ve elbette ki işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerini de bu harekete dahil eden bu günler, her gün biraz daha hareketleniyor verilen mücadele adeta toplumsal bir isyana dönüşüyordu.

15 Temmuz 1968... ABD'nin Akdeniz'de görev yapan 6. Filosu Dolmabahçe'ye o gün demirlemişti. Bir haftalık bir ziyaret için İstanbul'a gelen 6. Filo bir saygı gösterisi olarak top atışlarıyla karşılandıysa da onları tek karşılayan bu top atışları değildi. İstanbul Teknik Üniversitesi'nden bir grup öğrenci de bu karşılaşmada yerini almış ve "6. Filo defol!" sloganları arasında filoya bir kez daha "hoş geldin" demişti.

6. Filo'yu protesto etmek için bir araya gelen devrimci öğrenciler, protestonun ardından **İTÜ Talebe Birliği** binasında bir toplantı kararı aldılar. 1967'den bu yana devam ettirdikleri eylemlerinin yenilerini planlamak üzere toplanmışlardı. Bu yıl da, geçmişte olduğu gibi Amerikan askerlerinin özellikle Beyoğlu'nun eğlence yerlerinde dolayrken keplerini kapmak, üzerlerine mürekkep, "çatapat" denilen küçük patlayıcılar atmak gibi eylemleri sürdürmek üzere anlaşıldı. Ve o akşam Amerikan askerleri gene Beyoğlu'nun sokaklarında kovalandı, askerleri taşıyan araçlar taşlandı, çatışmalar yaşandı, birçok öğrenci gözaltına alındı ve 6. Filoyu protesto eylemleri bir sonraki gün de artarak devam etti.

16 Temmuz gününün geçici İTÜ öğrenci yurdu, protesto eylemlerine katılan öğrencilerle doldu. Yurdu etrafı kolluk güçlerince sarılmış, Taksim Meydanı'na kadar "güvenlik" önlemleri alınmıştı. Saat 01.30 civarında Amerikan askerleri ile öğrenciler arasında yaşanan olaylar esnasında bir komiserin rehlin alınması o gece yaşanacak dehşet verici anların hazırlıklarını hızlandırmıştı.

Saatler 04.30'u gösterdiğinde İTÜ Gümüşsuyu binasının kırılan kapısının ardından bu sefer "öldürün komünistleri!" naraları yükseliyordu. Polis, **İTÜ rektörü Bedri Karafakıoğlu'nun** da rızasını alarak yurdu içine girmiş ve uyumakta olan öğrencilere hunharca saldırmıştı. Yüzlerce polis dahil olduğu bu saldırıda öğrencilerin büyük bir kısmı merdivenlerde yuvarlanarak, kaba dayığa maruz

Demircioğlu, '68 devrimci gençlik hareketinin emperyalizm karşısında geliştirdiği ve gün geçtikçe daha militan bir ruha bürünen mücadelede simgeleşmiş, dahası o günden bu güne kadar devam eden ve edecek olan uzun mücadele yürüyüşünde bayraklaşmıştır.

karak ağır yaralandı. İçlerinden bir tanesi ise kalmakta olduğu 2. katın penceresinden aşağı atıldı. İTÜ yurdunun 2. katından dövülerek atılan 25 yaşındaki Hukuk Fakültesi öğrencisi **Vedat Demircioğlu'ydu**.

Öğrenciler yaşanan bu durum karşısında çok öfkeliydi. Saldırının üzerinden saat geçmemişi ki İTÜ öğrenci yurdunun önünden "6. Filo defol!" sesleri daha bir yükselmiş, kitle Taksime doğru yürüyüşe geçmişti. Ve bu öfke kısa süre sonra 6. Filonun gemilerinin demirlenmiş olduğu Dolmabahçe rıhtımına da sardı, Amerikan askerlerinin iritibat büroları ateşe verildi, buldukları alandan botlarıyla kaçmaya çalışınlar ise denize döküldü.

Evet, 17 Temmuz'da yaşanan o büyük çatışmada 53 öğrenci ağır yaralanırken aldığı darbeler sonucu komaya giren Demircioğlu ise 24 Temmuz günü yaşama veda etti. Tarihin tanık olduğu bu olay daha sonra kayıtlara pervasız bir yalan eşliğinde "polisten kaçarken camdan atıldı" olarak geçecekti. Vedat'ın yaşama veda etmesi egemenlerin devrimcilerin ölümlerinden dahi ne kadar çekindiklerine bir örnek oldu. Vedat Demircioğlu'nun cenazesi memleketi Konya'ya büyük bir hız ile gönderildi. Zira devlet yaşanan tüm bu olayların üzerine devrimcilerin kitlesel bir cenaze töreni ile Vedat'ı uğurlamalarını istemiyordu.

Ancak alınan bu önlemler işe yaramadı. Hem Anka-

ra'da hem de İstanbul'da Demircioğlu anısına sembolik cenaze törenleri düzenlendi. Ankara'da çatışmasız geçen anmaya karşı İstanbul'da İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde başlatılan sembolik tören, yürüyüşe dönüşüp Cağaloğlu'na ulaştığında bir kez daha polis barikatları ile karşılandı. İstanbul'da yapılan sembolik törende bu olaylar yaşanırken cenazenin gitmiş olduğu Konya'da da benzer anlar yaşanmaktaydı.

Demircioğlu'nun cenazesinin Konya'ya getirileceğinin belli olması üzerine **Türkiye Öğretmenler Sendikası** ve öğrenciler tarafından "**Emperyalizmi Kınama**" mitingi gerçekleştirilmek istendi. Ancak Konya'da bulunan sivil faşistlerin bu mitingi engellemek adına yapamayacakları hiçbir şey yoktu. Ve o gün Konya'da daha sonraki yıllarda Çorum'da, Maraş'ta ve daha nice yerde çokça göreceğimiz bir gün yaşandı. Faşistler sokağa döküldü. Kenti yakıp yıkmaya başlayan bu gözü dönmüş güruh, Konya'da bulunan ilerici kurumlara saldırdı, sokak başlarında kitaplar yakıldı, bunlar yetmedi eğlence yerleri ve kulüpler yağmalandı. Saldırıların sırasında yaşanan deprem nedeniyle kentin elektrikleri de kesilince olaylar daha da büyüdü.

Vedat Demircioğlu isyan dolu o günlerin ilk ölümsüzleşeni olmuştur. Gerek Vedat'ın ölümü gerekse de ardından yaşananlar egemenlerin kanlı yüzünü göstermek açısından anlamlı bir örnektir. Demircioğlu, 68

devrimci gençlik hareketinin emperyalizm karşısında geliştirdiği ve gün geçtikçe daha militan bir ruha bürünen mücadelede simgeleşmiş, dahası o günden bu güne kadar devam eden ve edecek olan uzun mücadele yürüyüşünde bayraklaşmıştır. Ve tarih Vedat Demircioğlu anısına yazılan o türküde de vurgulanan bu noktayı her direnişte ve her ölümsüzlüğe uğurladığımız canımızda hatırlatmıştır. Demircioğlu bir değil halkımız gibi çoğul, geliyor çağlı çağlı...

Tarihden kısa kısa...

*** 23 Temmuz 1980'de DİSK**
Genel Başkanı Kemal

Türkler'in öldürülmesini protesto etmek amacıyla tüm ülkede üretim durduruldu.

*** 24 Temmuz 1967'de 11 Mayıs'ta greve giden ve haklarını almak için Ankara'ya yürüyüşe geçen Manisalı 90 temizlik işçisi 930 kilometre kat ederek Ankara'ya vardı.**

*** 24 Temmuz 1996'da Ölüm Orucunun 66. gününde Bayrampaşa Hapishanesi'nde İlginç Özkeskin şehit düştü.**

*** 27 Temmuz 1996'da Ölüm Oruçlarının 69. gününde Yemilha Kaya, Osman Akgün, Hicabi Küçük ve Hayati Can şehit düştü. Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ve Eşber Yağmurdereli'nin araboluculuğuyla eylem sona erdi. 20 Mayıs 1996'da başlayan eylemde 12 devrimci şehit düştü.**

*** 30 Temmuz 1908'de İstanbul Cibali Tütün Fabrikası işçileri greve çıktı.**

*** 01 Ağustos 1989'de Açlık grevinin 35. gününde Eskişehir Özel Tıp Hapishanesi'nden 312 tutsak Nazilli ve Aydın hapishanesine nakledildiler. Nakil sırasında iki yurtsever tutsak dövülerek katledildi.**

*** 03 Ağustos 1966'da Çorum Belediye Başkanını protesto etmek için çıplak ayakla yürüyen işçiler Ankara'ya ulaştı.**

*** 04 Ağustos 1958'de Uluslararası Para Fonu'nun baskısıyla, Cumhuriyet tarihinin en yüksek devalüasyonu yapıldı. 1 dolar 2 lira 80 kuruştan 9 liraya çıktı. Devalüasyon oranı yüzde 221 idi.**

*** 05 Ağustos 1995'te Türk-İş Ankara'da "Emeğe Saygı" mitingi düzenledi. Mitinge 100 bine yakın işçi katıldı.**

KÜLTÜR-SANAT

Futbol sadece futbol değildir!

1930 yılından bu yana 4 yılda bir (paylaşım savaşını nedeniyle iki kez oynanamayan) tüm dünyayı aynı anda en çok televizyon ekranına kilitleyen, futbol aşklarının "futbolun ramazanı" dedikleri **Dünya Kupası** maçlarının 2010'daki adresi **Güney Afrika'ydı**.

Kapitalizm, artık daha fazla insana malum olacak şekilde, kendi ölüsünden kâr edeceğini bilse intihar edecek kadar kâr hirsına batmış bir ekonomik sistemdir. Futbol da -kitleleri sisteme yedekleyeceği, kendi sorunlarını gündemlerine yabancılaştırabileceği, hatta bunun üzerine bir de kâr üstüne kâr edebileceği tüm alanlar gibi- ekonomik bir faaliyet olalı epey bir zaman oldu. Hiçbir şey kapitalizmin kâr alanından kaçmadığı gibi, futbolun da kaçması mümkün değildi zaten. Futbol da elbette bu çarkın bir dişlisi olmayı, özellikle de sanayi bölgelerinde doğması ve milyonlarca işçiyi "tarafatlık bağyla" "tek bir amaç için" (ki bu amaç burjuvaziyi tabii ki de hiç rahatsız etmeyecekti) birleştirilmesi dolayısıyla en fazla hak eden alanlardandı.

Futbola ilgili her şey, İngiltere'de özellikle de sanayi bölgelerinde ilk ortaya çıktığı zamanlardan bu yana çok değişti. Yeni kurallar, "doktrinler" oluşturuldu ama mantığı hiç değişmeden kaldı. Bu mantık bugün de herkesin anlayabileceği basit kurallar dizisi olarak milyonlarca insanın bilgi ve birikiminde yer edinmeyi başarıyor. Hatta bugün hala eğitilmiş teknik direktörlere güvenilmiyor, teknik adamların illa da eski iyi futbolcularından çıkması gerektiği anlayış/gelene-

ği sürüyor. Futbola ilgi duymayan insanlardaki "eğitimsiz, avam sporu" algısında olduğu gibi...

Ama değişen en önemli nokta kuşkusuz oyunun kuruluşu değil, futbolun her geçen gün maddi ve manevi sömürü sektörü olarak daha fazla piyasaya açılmasıdır. Bu öylesine bir sektör haline gelmiştir ki, İngiltere, İspanya, İtalya, Almanya ve Fransa liglerinin toplam piyasa değeri 10.5 milyar Euro'ya ulaşmış durumda. Merak edenler için Türkiye Türkcell Süper Ligi'nin 18 takımının değeri ise 630 bin Euro! "Piyasanın" en değerli unsuru ise hiç kuşkusuz yıldız futbolcular... Örneğin 2010 Dünya Kupasının da yıldızı olan İspanya milli takımının kaptanı Messi'nin "fiyatı" 80 milyon dolar!

Sanayi ve futbol bağlantısı

Futbolun beşliğin özellikle sanayi bölgeleri olduğunu söyledik. Sanayi ve futbol arasındaki bağlantı üzerine ünlü futbol yazarı **Simon Kuper** ve "önde gelen spor ekonomistlerinden **Stefan Szymanski'nin** ortak hazırladıkları "Futbolun Şifreleri" isimli kitabından takip etmek ilgi çekici veriler sunabilir:

1878'de yeni demir yolunun kenarına kurulan ve Lancashire ve Yorkshire Demiyolları Şirketi'nin Newton Heath taşıma işçilerinin iş ayaklarıyla diğer işçi takımlarına karşı oynadıkları futbolun üzerinden 132 yıl geçmiş durumda. Ancak Newton Heath daha sonra Manchester United oldu ve bugün hala Avrupa'nın ve dünyanın en popüler ve pahalı kulüplerinden biri olmayı sürdürüyor. Manchester'ın böyle gözde bir kulübe sahip olmasının sanayi ile bağlantısı şu şekilde kuruluyor kitapta:

"Sanayi Devrimi ile beraber Manchester, yeryüzünde hiçbir şekilde görülmemiş hızla büyümüştür. 1800'de (...) o kadar sönük bir şehirdir ki 1832'de bile Parlamento'da bir temsilcisi yoktur. Ama o tarihten sonra Sanayi Devrimi her şeyi değiştirir. İngiliz köylerinden, İrlanda'dan ve her köşedeki zayıf ekono-

milerden işçiler akın akın gelmeye başladılar.

1900'lere gelindiğinde Manchester, (...) 1,25 milyonluk nüfusuyla Avrupa'nın altıncı büyük şehriydi. Yine de hala yaşam şartları açısından zorlu bir şehirdi.

Kaçınılmasız olarak "Mahchesterlilar"ın birçoğu hayat şartları yüzünden köklerinden koparılmış göçmenlerdi. Gemilerden inip yeni yuvalarına ayak basar basmaz yerel futbol kulüplerine sarıldılar. Futbol onlara, önceleri köylerinden aşına oldukları bir tür cemaat duygusu vermiş olmalıydı.

Aynı şey, İngiltere'nin diğer sanayi şehirlerinde de gerçekleşir. Göçmenler, futbol kulüplerine daha yerleşik şehirlerde bilinmeyen bir çokluğu bağlandılar. 1888'de İngiltere Futbol Ligi kurulduğunda, on iki kurucu üyenin altısı sanayi bölgesi Lancashire'den (Liverpool ve Manchester şehirleri bu bölgededir -BN) çıkmışken, diğer altısı da yine bir sanayi bölgesi olan Midlands'ten çıkmıştı."

Dünyanın ilk sanayi kenti Manchester, en popüler kulübe sahip olacaktı böylece... Sanayi ve futbol arasındaki bu bağlantıyı, Avrupa'nın tümünde gözlemlemek mümkündür. Zira "Avrupa'nın en iyi futbol şehirlerinin neredeyse hepsi, Manchester'inkine benzer bir profile sahip." Bu durum, Türkiye için de uygulanabilir bir veri olabilir. Zira en önemli sanayi bölgelerinden biri olarak Marmara Bölgesinin başkenti durumundaki İstanbul takımları da her daim "en büyükler" olarak en popüler takımlar olagelmıştır. En son Bursaspor'un şampiyonluğunu dahi bu veriyeye dayandırmak mümkün. Ama işimiz bu değil!

"Futbolun sadece futbol olmadığı"nın önemli verilerinden ikisini (ekonomik ve sosyal boyutunu) şimdilik bir kenara bırakıp Dünya Kupası'nın izini sürüp Güney Afrika'ya ulaşalım...

Kara kıtaya açılan fırsatlar kapısı mı!

Apertaid rejiminin en ırkçı uygulamalarının on yıllarca mağdur olmuş, dünyanın insani gelişmişlik endeksinde 129. sırada bulunan, 50

milyon nüfuslu bu ülkenin neredeyse kaderini değiştiriyordu dünya kupası!!!

Öyle ya, bu dev sektör bir aylığına da olsa bu ülkeyi refaha kavuşturacak, kupadan fırsat çıkartıp zenginleşecek, işsizliğin yüzde 24'ü bulunduğu ülkede geçici de olsa iş imkanı doğacaktı... 2007 yılından bu yana hazırlıklara başlanan Güney Afrika'da nitekim günde 1 doların altında ücretle binlerce Güney Afrikalı beş stat, bir havalimanı, yüksek hızlı demiryolu şebekesi vb. inşası ve alt yapı çalışmalarında iş bulmuş oldu. Böylece ne mutlu o Güney Afrikalı yoksullara ki, artık 10 adet on binlerce insanı içine alabilecek stadyumlara sahipler. Bozdur bozdur harca! (Bu ülkede her yıl ortalama sadece 7-8 bin kişi futbol maçı seyrediyor) Bu "yatırımlara" Güney Afrika devleti tam 5 milyar doların üzerinde harcama yaptı. Ne kadarı burada geçici de olsa iş bulduğu için bayram eden yoksulların cebine gitti ayrı bir konu. Dahası var. Bu kupa nelere mal oldu?

Bu soruyu soruyoruz çünkü, inşa edilen o dev statlar ve hatta Dünya Kupası için G. Afrika'ya gelenler, bu ülke ekonomisine hiçbir katkıda bulunmadı/bulunamazdı.

Bu tespiti, 1980'li yıllarda bu konulara yakından bakan ve araştırmalar yapan Rob Baade isimli bir ekonomist, topladığı verilere dayanarak söylüyor. Profesyonel lig takımı olan ve olmayan şehirlerin ekonomik büyümelerini karşılaştırarak elde ettiği verilerden hareketle Baade, bu iki kesim arasında önemli bir fark olmadığını tespit etti. Daha sonra Dünya Kupası'na evsahipliği yapan ABD'deki ekonomik etkilerini incelerken de bu tespiti teyit etmiş oldu. Ardından 2002 yılındaki Dünya Kupası organizasyonunu yapan Güney Kore'nin durumu da farklı olmayacaktı.

Tüm bunlara karşın Güney Afrikalı yoksullar, bu ekonomik verilerden habersiz bu organizasyonu sayesinde zenginleşeceklerini düşünerek avundular. Ama "seçkin ekonomistler" G.

Afrikalı Maliye Bakanı'na kupadan önce tavsiyede bulunmuştu: **Büyüme hızını azaltmayan bir Dünya Kupası ummalsınız!** Kupa heyecanı içinde G. Afrika'ya akacak olan turistlerden de medet ummanın bir anlamı yoktu onlara göre. Zira bu vesileyle ülkeye gelecek turist sayısı 500 bin kişi olarak hesaplanmıştı ama zaten her yıl bu ülkeye ortalama 750 bin yabancı turist giriyordu! (Aktaran S. Kuper, Stefan Szymanski)
Yani dünya alem, futbol aşıkları "Ramazan keyfi" sürüp bayramın gelişini kutlarken, Güney Afrikalı yoksullar ne olduğunu anlamadan evlerinin yolunu tuttular. Şimdi sıra 4 yıl sonra bu talih kuşunun hangi ülkenin ezilenlerinin başına konacağındadır!

Vuvuzelanın kulaklarımızdan daha uzun süre gitmeyecek sesi; **Ömer Üründül'**ün "maç bitmeden iki takım da gol bulabilir", "Kazanmaları için gol lazım", "Eğer kaçırmasaydı goldü", "sahada 22 kişi var" vb. üstün insan zekası ve futbol bilgisini dahi zorlayan(!) tespitlerle süslediği öldüren yorumları; **Maradona'nın** kenardan sahaya girip "tamam, şimdi topu önüne katıp kaleye gidecek" deditren heyecanı; futbolun beşliğinden geçtiğimiz yılların şampiyonlarına kadar büyük ülkelerin büyük takımlarının uğradığı hezimeler, Almanya'da oynasa da, Kürt ulusuna mensup olsa da "milli gururumuz" olmayı hak eden, sevgilisinin kadülman olup Melek ismini seçmesine kadar içli dışlı olduğumuz Mesut Özil'in başarısı vb. deren bir Dünya Kupası daha sahibini buldu.

AKP'den CHP'ye

Toplumlar tarihine bakıldığında barınma sorununun her zaman insan yaşamına doğru- dan etki eden temel sorunlardan biri olduğunu görürüz. Kapitalizm de sorunu çözmek yerine kâr mantığıyla içinden çıkılmaz bir hale getirir ve bu alanı yaşamsal ihtiyacın dışında tutmaya çalışarak ranta çevirmenin hesabını yapar.

Bizim hikayemiz bu süreçten bağımsız olmamakla beraber 2000'li yılların başında ülke gündemine süratli bir şekilde sokularak egemenlerin daralan rant alanlarını genişletme adına "kentsel dönüşüm" etiketini yapıştıkları şey, özünde ulusal ve uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda cazip gördükleri bölgeleri ele geçirmenin yoluydu. Yakın tarihe bakıldığında bugün iştah kabartan yerler o dönemde fazlaca önemli olmayan, kent merkezlerinden uzak gibi görülen ve pek para etmeyen yerler olarak görülmekteydi. Buralar, kırsal kesimden çalışmaya gelmiş ucuz emek sahiplerinin yaşamları için sakinca görülme- yen, hatta buralara yerleşmeleri teşvik edilen yerlerdi. Çünkü buralar iş yerlerine yakın bölgeler olması dolayısıyla çalıştıkları sürece patronların ulaşım, yemek ve barınma yükünden kurtulmak, ayrıca yeni müşteriler yaratmak adına kendi yasalarını bile hiçe sayarak bu bölgelere emekçilerin yerleşmesine de bir ölçüde göz yumdular. Hızla kentin etrafında emekçilerin kendi olanaklarıyla yaptıkları ve başlangıçta sağlıklı, alt yapıdan yoksun bu yerler uzun hak alma mücadelesi sonucu; insani koşullarının düzelmesi ile büyük mahallelere dönüştüler. O nedenledir ki artık buralar para eder hale gelmiştir.

Kent merkezlerinde egemenlerin alıp satacakları fazla arazi kalmaması, ayrıca 1999 de- reminden sonra kent merkezlerinin ağır hasar

görmesi, yine kirletilen çevre ve hava sorunları vb. nedenlerle para babaları gözlerini emekçilerin onlarca yıl emek harcayarak oluşturdukları mahallelere çevirdiler. Çünkü egemenler için emekçiler onlarca yıldır bu yerlerde "bedava" oturdukları ve dolayısıyla artık gitme vakitlerinin geldiği kararına vardılar. Emekçiler buralardan ne pahasına olursa olsun sürülecek ve buralar yeni sahiplerinin hizmetine sokulacaktır! Hızla eldeki mevcut yasalar taranarak emekçilerin yaşamını zehir etme yolları aranmış, uluslararası deneyimlerden de yararlanılarak kentsel dönüşüm faciası emekçilere dayatılmaya başlanmıştır. Sorun emekçi mahallelerle sınırlı kalmayıp (Haydarpaşa, Galata Port vb. projeler) kentin çok değerli kamu alanları da sermayenin hizmetine açılmıştır. Benzer uygulamalar İstanbul dışındaki diğer kentlerde de çeşitli biçimlerde hayata geçirilmeye çalışılmıştır. 2004 yılına gelindiğinde toplumsal muhalefetin geri olmasını fırsat bilen egemenler, ülkenin belli başlı kentlerinde ve İstanbul'da saldırılarını artırarak birçok ilçede uygulamaya geçtiler. Olayı ilk anda yeterince kavrayamayan emekçiler kısa bir süre sonra toparlanma ve mahallelerini koruma telaşına düştü. İlk yıkım saldırılarında Aydos, Cambaz Bayırı, **Nurtepe** fiili direnişlerle;

Gülsuyu, Gülen, Başbüyük, Armutlu, Okmeydanı da toplu eylemlerle saldırıları savuşturmaya çalıştı. Yeterli örgütlülük olmamasına rağmen bu çıkışlar kısmi başarılar sağlasa da esasta sorunu çözmekten uzaktı.

Egemenler, emekçileri yerlerinden yurttarından sürmek için fiziki saldırının yanında sosyal-siyasal anti-propaganda faaliyetine de hız vermiş; halka "rantçı, işgalci, uyuşturucu ve kadın ticareti yapan, ne idüğü belirsizler" diye tanımlamış, toplumun diğer halk katmanları ile arasına mesafe koymaya, aralarına düşmanlığı yerleştirmeye çalışmışlardır. Bu süreçte belli alanlarda kısmi başarılar sağlanmışlardır. Onun içindir ki emekçiler, egemenlerin yaptıkları propagandalar sonucu sorunlar karşısında kentin savunmasında toplu bir irade ortaya

"Kentsel Dönüşüm" sürüyor

koyamamıştır. Bunun sonucunda bugün toplumun çok büyük bir bölümünü derinden sarsacak olan yeni bir yasa meclisten geçirilmiştir. Bu yasaya yeterli tepki ve direnç gösterilmezse; bugün "bizim tapumuz, imarımız var, bize ne, ne halleri varsa görsünler" diyenleri de esasta etkileyecektir. Bugün duvarın yüzüne bakarak çok yakın bir gelecekte "kamu yararı" adına yerlerini kaybedebilir ve karşı çıktığı en fazla belirlenen bedelin itirazı söz konusu olabilir hale gelmektedir. Çünkü yerel yönetimler devreden çıkarılarak en büyük müteahhit konumundaki TOKİ, neredeyse tek yetkili kurum haline getirilecektir. Bu yolla da istedikleri projeleri yerel belediyeleri de bypass ederek hayata geçirmede önlerinde engel kalmamış olacaktır.

Bugün yapılması gereken, **süreci hızla devrimcileştirerek** yaşanan sorunların ancak bu yöntem ve biçimle bir sonuca varabileceği akıldan çıkartmadan;

√ Sorun karşısında şimdiye kadar yapılan çalışmaların ışığında sürece yeniden gözden geçirilerek ilkel-tutarlı bir hattın örülmesi ve emekçi semtlerde tek tek mahalle sorunları üzerinden yapılacak çalışmanın dışında genel bir düşüncenin ve dilin yaratılması, mahalleler arasında dayanışma ve birliğin sağlanması,

√ Yerel seçimlerden sonra oluşan beklenti ve umudun boş olduğu, sorunun uzun vadede mahallelerde iç örgütlülüklerin en geniş anlamda tamamlanması öncelikli organizasyon ve yapılamaya gidilmesi,

√ Yeni çıkarılan kentsel dönüşüm yasa tasarınsının en geniş kamuoyunda tartışmaya yeniden açılarak halkın gündemine sokulması gerekmektedir.

(Gülsuyu-Gülen İşi Köylü Okurları)

DÜĞÜN SALONUNDA HALK TOPLANTISI

29 Haziran günü Gülsuyu-Gülen Güzelleştirme Derneği ve muhtarlar tarafından Ecem Düğün salonunda belediyeyle olan ilişkilerin aktarıldığı, gelinen süreç hakkında bilgilendirme ve değerlendirmenin yapıldığı bir halk toplantısı gerçekleştirildi. 1000'i aşkın kişinin katıldığı ve belediyenin mahalleye karşı olan tavrının teşhirinin yapıldığı toplantıda muhtarlar ve dernek başkanları konuşmalar yaptı. Toplantıda belediye dilekçe verilmesi ve belediye önünde basın açıklaması yapılması kararı alındı. Ayrıca bundan sonraki süreçte Gülsuyu-Gülen ve Başbüyük halkı olarak ortak hareket edileceği vurgulandı. Yoğun ilginin olduğu toplantı, alınan kararlar ve yapılan bilgilendirmeler sonunda bitirildi.

HALKIN ÖFKESİ BELEDİYE ÖNÜNDE TAŞINDI

13 Temmuz günü derneklerin ve muhtarların önünde açılan masalarda dilekçeleri dolduran halk, saat 12.00'den itibaren belediye önünde toplanmaya başladı. Saat 13.00'te başlayan ve yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemde kitle sık sık "Yıkımlara geçit vermeyeceğiz", "Barınma hakkımız engellenemez" sloganları attı. Okunan basın açıklamasında kentsel dönüşüm saldırısına karşı mahallelerin birliği ve dayanışmasının sürececeği belirtildi ve tapularının verilmesi talep edilerek, yerel seçim öncesi CHP'nin imar izni-tapularla ilgili verdiği sözleri tutmaması teşhir edildi. Oldukça coşkulu geçen eylem Maltepe meydanına kadar yapılan yürüyüşle devam etti. 7000 civarında dilekçe, belediye teslim edildikten sonra eylem atılan sloganlarla bitirildi.

GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDEDİR!

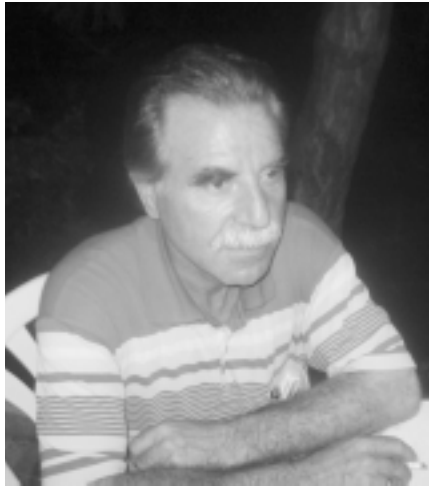
Gülsuyu-Gülen Güzelleştirme Derneği Başkanı Ali Danacı ile sürece dair kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Mahalleniz "Kentsel Dönüşüm" saldırısıyla ne zaman karşılaştı?

-**Ali Danacı:** 2004 yılında mahalle muhtarlarımız belediye tarafından bir yazı gönderildi. Bu yazının içeriğini bilmiyorduk. Bununla ilgili mühendis arkadaşlara başvurdumuzda, 1/5000'lik Maltepe E-5 kuzeyi Nazım İmar Planı mühendisler tarafından incelendi. Bize verilen bilgi, mahallemizin boş bir alan olarak gösterildiğini ve masa üstünde çizilen mahallemizi talan etme planı olduğunu öğrendik. Bunun üzerine mahalle derneğimiz, halkı bilgilendirme toplantılarına başladı. Yayı sıra hukuki süreci işleterek 32 dava açtık. Davalar henüz sonuçlanmamışken büyükşehir belediyesi, bu planı geri çekti. Daha sonraki süreçte yeni bir planla gelindi. Yeni planın eskisinden tek farkı ismi oldu. Kentsel dönüşüm, "kentsel yenileme" adıyla karşımıza çıktı. Bu süreç içerisinde Maltepe Belediye başkanı AKP'iydi. AKP'li belediye, bu planı tepkilerimizden dolayı uygulamaya geçiremedi.

-**Yeni seçilen CHP'li belediyenin tavrı ne oldu?**

-Yerel seçimlerin başlamasıyla birlikte, CHP'li Başkan aday Mustafa Zengin 'ben burada TOKİ'yi istemiyorum, hiçbir vatandaşımızı buradan başka bir yere göç ettirmeden bu işi çözeceğim, hepimizin tapularını ve imarını vereceğim' vaatleriyle halkın oylarını alarak belediye başkanı seçilmiştir. Başkan seçildikten sonra bizzat belediye tarafından gönderilen, 04.09.2009 tarihli yazısıyla mahallemizde 1/1000'lik imar uygulama planı yap-

cağını söyleyerek mahallemizin görüşü istenmiştir. Bizler de mahalle derneği ve muhtarlarla ortaklaşa 9 ayrı kahve toplantısı yaparak mahallemizin önceliklerini belirten bir rapor hazırladık. Hazırladığımız raporu belediye sunduk. Bu yazımıza belediyeden herhangi bir cevap gelmedi. Randevu istedik randevu talebimiz geri çevrildi. Yazımıza cevap gelmediği için Başbüyük Mahallesi'ne katarak, belediye bir dilekçe daha gönderdik. O yazımıza verilen yanıtta sadece bizi başlarından savmak için İstanbul Büyükşehir Belediyesi İmar Bölümü ile görüşmelerinin sürdürüldüğü yazılıydı.

-**CHP'li Belediyenin de taleplerini ze kulak tıkaması, verdiği sözleri tutmaması karşısında neler yaptınız?**

-Belediye taleplerimize kulak tıkadığı için tekrar 5 kurum bir araya gelerek (Gülsuyu-Gülen Güzelleştirme Derneği, Başbüyük Çevreyi Koruma Derneği, Gülsuyu, Gülen, Başbüyük muhtarları) nasıl bir yöntem izleyeceğimiz konusunda fikir birliği yaparak, halkın katılımını sağlayarak düğün salonunda bilgilendirme toplantısı yaptık. Son bir kez daha imar ve tapularımızı istemek üzere 13 Temmuz Salı günü belediye önünde üç mahalle halkının katılımıyla topladığımız dilekçeleri belediye teslim edecek belediye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Eylem sırasında Belediye başkan yardımcısı tarafından saat 17.00'de başkanla görüşebileceğimiz söylendi. Bizler de söylenen saatte

orada olmamıza rağmen başkanın acil ameliyata gittiğini söylediler. Biz de bir başkasıyla görüşmeyeceğimizi söyleyerek oradan ayrıldık. Mahallemize döndüğümüzde bu randevunun içeriğini öğrenmek için CHP mahalle temsilcisine sorduğumuzda başkanın kültür merkezinde masa tenisi oynadığını öğrendik. Bunun üzerine kültür merkezine gittik. Burada başkan çıkmak üzere iken karşılaştık. Kendisine randevuya neden gelmediğini sorduğumuzda "sana ne lan sana hesap mı vereceğim" diyerek arkadaşımızın üzerine hem küfür ederek hem de şiddet uygulayarak saldırdı. Peşi sıra korumaları da arkamızın üzerine saldırarak darp ettiler. Kadın arkadaşlarımız da sözlü tacizde bulundular. Bunun üzerine mahallemizdeki demokratik kitle örgütleriyle, yapılan bu saldırıyı kinayan bir eylem gerçekleştirdik. Ertesi gün ise belediye binası önünde basın açıklaması gerçekleştirerek belediye başkanının saldırgan tutumunu teşhir ettik.

-**Bundan sonraki süreçte neler yapacaksınız?**

-Bu süreçten sonra üç mahalle olarak, birliğimiz devam edecek, ortak kararlar alarak, çözüm arayışı konusunda, taleplerimizdeki ısrarı koruyarak çalışmalarımız devam edecektir. Mahallemizden sonuna kadar savunmaya devam edeceğiz. Çünkü bu mahalleleri biz kurduk, buraların sahipleri bizleriz, mahallelerimizin peşkeş çektirilmesine izin vermeyeceğiz. Önemli olan halkın birlik ve beraberliğinin sürdürülmesidir. Birliğimiz devam ettiği sürece buraları yıkmaları, talan etmeleri mümkün olmayacaktır.

"Kentsel dönüşüm" adı altındaki "rant sal bölüşüm" planının tek başına şimdiki belediyenin (CHP) değil, esasta emekçilerin varlıklarından rahatsızlıklarını üst boyutlara taşıyan ve onları her koşul altında daha fazla sömürmeye çalışan egemen sistemin ve onun kuklası sözcülerinin (CHP, AKP, XP) bir politikası olduğunun farkında olduğumuzdan kaynaklı bizler de İşçi-Köylü okurları olarak, en başından itibaren sürecin içerisinde yerlerimizi aldık. İşçi-Köylü okurları olarak mahallede yaptığımız çalışmaların çoğunda merkezimize bu çalışmayı almamızdan kaynaklı okurlarımızın çoğunun sürece (kahve toplantıları, ev gezmeleri, halk toplantıları, dilekçelerin dağıtımını, çeşitli protesto eylemlilikleri, vb.) aktif olarak katılımını sağladık. Egemenlerin mahallemizdeki rant planlarını boşa çıkartmak için halkın birlikte ve örgütlü mücadele etmesinin öneminin kavratılması için yoğun çaba harcadık. Bundan sonraki sürecin de birliklikten bağımsız ilerlemeyeceğinin bilincinde olarak Gülsuyu-Gülen halkının meşru mücadelesinde yerlerimizi muhafaza edeceğiz.

(Gülsuyu-Gülen İşçi Köylü Okurları)

17 Ağustos yıktı, İzmit Belediyesi yakmaya devam ediyor

17 Ağustos depremi birçok insanın hayatını da evleri gibi yıkıp geçmişti. İzmit Arızlı'da deprem mağdurlarının yerleştirildiği evler, 11 yıl sonra İzmit Belediyesi tarafından ellerinden alınmaya çalışılıyor.

Arızlı sakinleri bu duruma eylemleri ile karşı duruyorlar. Depremzedelerin 10 Temmuz günü gerçekleştirdikleri eylem birkaç saat erken gittiği için insanlarla sohbet imkanı bulduk ve söyleşi yaptık. Onları dinlerken, aslında hala 17 Ağustos gününü yaşadıklarını, acılarının hala taze olduğunu fark ettik. Ve yaşama dair umutlarının tükenmemiş olduğunu da...

Elif Güzel; 17 Ağustos'ta 4 çocuğumu yitirdim. Devletten herhangi bir yardım görmedim. Kendi acılarımla baş başa kaldım. Yardım olarak verdikleri bu evlerden bir ay kadar sonra kira gibi şeyler istemeye başladılar. O zaman hepimiz işsizdik. Evlerimizi çocuklarımızı kay-

bettğimiz gibi sağlığımızı da kaybetmiştik. Depremden zaten yaralı çıkmıştık.

Şu an 80 kişiyi evlerinden çıkardılar. Onların evlerine ise emniyet müdürleri yerleştirdi. Biz de "artık bu kadar yeter" dedik. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Ben 4 çocuğumu kaybettim düşününce robotlaşıyorum. Ne acı hissediyorum ne korku. Evimi de kendimi de ateşe verebilirim. Son aşamada bunu gerçekten yaparım.

Melek Sancaktutan; Kira verdiğimizize dair dekontlarımız var ama "ödeme yapmıyorsunuz" bahanesiyle insanları evlerinden polis zoruyla yaka paça çıkardılar. Biz de şimdi mahkemelere başvurduk.

Bizim gidecek yerimiz yok. Çoluk çocuk nereye gidelim? Şimdi hala 10 yıl önceki gibi "sesimizi duyan var mı" diyoruz. Biz çözüm istiyoruz. Gidecek yerimiz olsa, biz bayılımyo-

ruz burada polisin copunu, biber gazını yemeye. 4 yaşındaki kızım polis gördüğü zaman kaçacak yer arıyor. Çöp bidonlarının arkasına saklanıyor.

Çisem Uğur; Geldiğimiz günden bu yana "burası bürokratlara veya memurlara verilecek" deniyordu. Buna karşı tepkiler çığ gibi büyüyordu. 2001 yılında ilk davamızı açtık. Çünkü geldiğimiz yıldan itibaren bizden kira almaya başladılar. Ama valilik hala büyük bir yalanın içerisinde, "ilk 5 yıl oradan kira almadım" diyor, ama bizim elimizde dekontlarımız var.

Mahkemenin bu alanda gelir kaynağı elde edemeyeceği kararına rağmen valilik kendi yanına çekerek mahkeme kararından haberi olduğu halde engelledi. 2006 yılında yeni bir kira sözleşmesiyle karşımıza geldiler. Öyle bir şekilde geldiler ki çevik kuvvet kapıda, "ya kira sözleşmesini imzalarsınız ya da çıkarsınız" dediler.

4 senedir bu dava yani daha önce kazandığımız dava Danıştay'da bekliyordu. Bu da Türkiye'de hukuk sisteminin nasıl işlediğinin göstergesidir.

Depremzedelerin yaptığı eylemde dışarıdan destek için gelen insanlar, polis tarafından içeri alınmayınca, kadınlar, kapıları zorlayarak açtırdı. Ardından basın açıklamasına başladı. Basın açıklamasında hem hukuki hem de fiili eylemlerinin devam edeceklerini dile getiren depremzedelerden 2 kadın, kefen giyerek yere yattı. "Biz zaten ölükdük, bu evler bizim, bizden başka kimse oturamaz. Evi de yakar, kendimizi de yakarız" diyerek oturma eylemi başlattılar. Oturma eylemi gece yarısı sonlandı.

(Kartal)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
İLİSLAN Baskı: SM Matbaacılık Adres:
Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No:
10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sıhıye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhanı Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

ALİBOĞAZI'NDA İZLER, TANIKLAR

Hayaller gerçektir; gerçekten süzüldüğü için! Hayaller gelecektir; geleceğin parçası olduğu için!

Zulmün hüküm sürdüğü zamana, isyan türkülerinin söylendiği, türkülerin rengini acılardan aldığı, acıların mavzere sürüldüğü bir zamandır **Aliboğazi** yine... Bu günün düne gelecek, dünün bu güne geçmiş oluşu ve yarına yüklü adamlarla gerilla bir başkadır Aliboğazi'nde.

Aliboğazi ile köyler arası gerilla için, geçmişle gelecek arasında bir yolculuktur adeta. Geçmişle gelecek, hayaller ve gerçek öylesine iç içedir ki. Doğa ait olan ne varsa 38'e, 90'lı yılların zulmüne tanıklık ediliyle geçmiş, sömürü ve zulümsüz bir dünyanın savaşçısı gerillayı bağrına basılı gelecek olur Aliboğazi.

Vadinin yaşayan yanı gerilla; ağaçların, taşların, yıldızların, çiçeklerin dile gelmesini arzular çoğu zaman... Çünkü çok şeyin tanığıdır onlar. Vadiye inişin yorucu müjdecisi **Bozan patikasının** ilk adımları geçmişle gelecek arasındaki yolculukta geçilmesi zorunlu bir köprüdür. **Geçemezsen geçmişle yüzleşmezsin, geçemezsen geleceği kucaklayamazsın. Çelişkilerin girdabıdır Bozan patikası.** Kararlılıkların keskinleştiği-silikleştiği, solukların tıkanıp açıldığı anları en çok Bozan'da yaşar gerilla. Bozan patikasından sonra tarihin sessiz tanıklarıyla konuşmaya başlar gerilla.

Vadinin derinlikleri ile zirveler arasında gezinen gerilla gözlerine, doğudan ince bir duman ilişir. Araziyi saran vefakâr ormanlardan yükselen dumanları tanır gerilla. Havanlarla yangın bombalarıyla her yıl yakılan ormanlardan yükselen duman değildir bu. Üstelik '95 yılında boşaltılan **Anuklu köyünün** inatçı kavaklarının az ötesinden yükselmektedir. Yıllar önce boşaltılan köyde bir yaşam belirtisi olmasın ne çok isterdi gerilla. Bir **çoban ateşi** olsaydı mesela, bir **Newroz ateşi**... Ya da nasırlı ellerin arasında yoğrulan bir **ekmek ateşi**... Oysa duman aylar önce düşmanın vadi ve çevresindeki ormanı yakmak için attığı havanlardan sonra çıkan yangının izleridir. Nasıl olur da onca zamana yağmura rağmen sönmemiş diye düşünürken, dumanın olduğu yerin köylülerin hayvanlarının gübrelerini biriktirdikleri *sulon* dedikleri yer olduğunu yorumlar gerilla. Hani dumanın bu ısrarının bilimsel yorumu bir yana gerilla anlam yüklemeyi edemiyor inatçı dumana.

Patikanın son dakikasında gerillayı önce ilk bir rüzgar karşılar. Bitmesini istemez yavaşlar ve pencere misali aralanan ağaçların arasında aşağısı pürüzsüz bir manzara. Yıllar önce boşaltılan köyün izleri... Artık harabe bile diyemeyecek derecede silikleşen köyden tek kalan beyaz bir loğ taş, bir de 24 numara çocuk lastiğinin sol teki. Bu tek lastiği eline alan her gerillanın gözleri nemlenir önce, yıllar öncesi çocukların cıvı cıvı konuştuğu, oynadığı, kadınların dere kenarlarında çamaşır yıkadığı, çobanların davar-

ları sürdüğü Aliboğazi canlanır, rengârenktir hayaller. Sonra kararır her şey, dipçikler, postallar, namlular, işkenceler, yakılan evler, köylerini terke zorlanan insanlar... Aliboğazi insansızlaştırılır. İzler kalır, bir de sessiz tanıklar. İşte düşlenenin bu anında gerilla gayri ihtiyari daha çok kavrayışına gözlerini ayırır küçük lastikten. Şimdi bu küçük lastiğin sahibi nerdedir, ne yapar bilinmez ama bilinir burada bıraktığı yalnızca tek lastiği değildir. Şimdi bu küçük lastiğin sahibi onu elinde tutan ellerin dünün öfkesinde, yarın kudretinde silahları kavrayan gerillaları hatırlar mı bilinmez ama bilinir hesaplar sorulacak ve yarınlar kurulacaktır.

Yaşam çelişkilerden ibaret ya... Yaşam kadar ölüm de saklı toprakta, yaprakta, suda...

Ölenlerin hınca hınç çiğlıklarınca akıyor **Tağar çayı**. Şu sıralar dinginleşmiş diyorlar. Ne de heybetli akarmış meğer '95'lere kadar hele '38 öncesi... Tanıklık ettiklerinin acısını unutuşu olamaz onu dinginleştirin. Sesine ses katan çocuk cıvıltıları yok, viraneye dönmüş yakılan evler acılı acılı bakıyor. Nasıl aksın ki! Her mevsim acının rengini yaşıyor Tağar. Baharda yaprağın çimenin yeşiliyle ağlaşıyor... Her yağmurda gökyüzüyle buluşuyor topraktan süzülen acılar, kan kırmızısında Tağar'da akıyor. Vadiye yolculuğunda Tağar'a inen gerilla, ayaklarını kesen soğukta "*yalnız değilsin*" diyor "*yine buradayım*" diyor. "*Yaşayan direnen savaşan yanımla buradayım*" diyor.

Yalancı bahar denilen sonbahar çiçekleri sarısiyla, moruyla patikanın kenarlarını süsülüyor nazlı nazlı. Ve ürkek... **Belli ki ölümün toprağa akan kırmızısını vermek istemeyişin ürkekliği...** Ölümün toprağa karışan rengini vermeye baharda açan lalelere kalmış. Sanki boy verse görecekler ve soracaklar "neden bu kadar kızsılsın" ve yanıtlamayacak "*38 baharından beri daha bir kırmızıyım, kan kırmızısı... Çocuk kanı, kadın kanı, yaşlı kanı yani insan kanı... Öyle aktı ki kökümeye kaldıramam ölümün kırmızısını. Kökümeye akan isyan kırmızısı da olmasa solardım, kururdum ve açamazdım 38'den bu yana. Kırmızı bende ölümün kırmızısı bir de isyanın...*"

İnsansızlaştırılarak lal edilen Aliboğazi gerilla ile dile geliyor.

Önce gözlerle ilişen ve gerçeğe ait her ayrıntı gerillanın bilincinden ve yüreğinden süzülüyor. Geçmiş ve geleceğin tek vücut olduğu gerillanın Dersim'e dair tarih bilin-

cinin bildiği vadideki yolculuk vadinin **Amutka Karakolu** yönündeki girişinde, köylülerce "mix taşı", gerillalarca "Şilan Karakolu" olarak bilinen kayalığa eriştiğinde daha bir anlam kazanıyor. Nedeni patikanın kenarındaki kaya parçasının üzerinde çakılmış olan mavzer mermisi kovanları. Anlatılanlara göre '38 direnişçilerinden kalabalık bir grup, direnişin bastırılmasından kısa bir süre önce Aliboğazi'na çekiliyorlar. Grubun lideri **Qopo**'dur. Qopo vadinin Çemişgezek yönü çıkışına yakın bir yerde vurulunca grup bir hayli za-yıflıyor. Vadiye güçlü bir yığınak yapan devlet, tam 272 kişiyi katlederken, kalanların payınaysa sürgün düşüyor. Bu katliamdan sonra vadiyi terk eden askerler girdikleri zafer sarhoşluğu ile bedenlere saplanan mermi çekirdeklerinden kalan kovanları kayalığın yarıklarına çakıyorlar. "*Görev tamamlanmış, bir avuç asi öldürülmüş, kalanları esir alınmıştır*." Gerilla yeminlerini tazelediği bu düşüncelere, o büyük günden sonra köylerinden zorla kopartılan insanların bayram havasında Aliboğazi'na akışını ve *mix taşı*ndan geçen gerillanın nişanına, dokunuşuna dair düşleri ekledikten sonra devam eder.

Her karışığı yeni izlerle, yeni tanıklarla dolu olan Aliboğazi'nin kapanmayan patikası gerillayı bir tanıkla daha buluşturur. '95 yılında 5 PKK gerillasının kimyasal bombalarla katledildiği ve adını oradan aldığı kimyasal kayalıklarına ilerler gerilla. Yakın geçmişin izleriyle karşılaşmayı umarken kayaların arasında paslı bir demiri fark eder. Uzanır ve alır eline. Adımlar durmuştur ancak yolculuğu devam eder gerillanın.

Kokusunu mis kokulu çiçeklerden alan, derelerden akan suda yıkanan entarileri, mintanları dümdüz eden köz ütüsü... Dokunduğu kumaşı bayrama, düğüne hazır eden köz ütüsü... Çoğu artık antikacı raflarında yerini alırken, bir tanesi harabeye dönmüş değirmenin karşısındaki kayalıkların arasında bir çocuk gibi saklanmış sanki. Yıllar sonra bulunmayı beklermişçesine gerillanın eline geçiyor. Vadideki diğerleri gibi unutturulmaya çalışılan bir tarihin sessiz tanığı iken gerillanın elinde dile geliyor. "*Bayramlar, baharlar bensiz olmadı. Gücümü içimdeki kordan alırdım. Sonra bayramlar olmaz oldu, düğün yeri mahşer yeri oldu. Gücümü aldığım közü en son evlerin, insanların yakıldığı yangınlardan sonra gördüm. Benim közüm bayramdı, bahardı ama o köz öldü, zulümdü.*"

Ateşin ateş, közün köz olmaktan utandıği günlerdi. Prometheus'un ateşi tanrılardan çalınsına lanet okuduğum günlerdi. Ateş yine çalınmıştı asıl sahiplerinden. Közü var eden, ateşi yakan kimin eliyse ona hükmediyordu. İçime köz almak istemedim yıllarca. Ta ki bir gerilla ateşinden sonra yapılan köz başı sohbetleri kulağıma ilişinceye kadar. Ateş yine asıl sahiplerinde dedim. Ateşin el değiştirdiği savaş devam ediyor, kuşum yok ki ateşi zulüm için yakanlar, kurtu-

luş için yakanların ateşinde kül olacaklar. Sessiz bekleyişimin sabrı bundandır."

Ölüm ve yaşamla aynı anda yüzleşmek

Bir coğrafyanın taşını toprağını kutsal eden, o toprağa teri akanların, kanı aklanların acılı bir o kadarda baş eğmez yaşamlarıdır. İşte gerilla bu ağırlıkta bastığı toprağı daha bir kutsal kılan adımlarıyla ilerlerken tarihin bir başka iziyle karşılaşır. Dile gelen ne bir taştır, ne bir demirdir ne de bir ağaç

ağlayan nenem, olmayan şeylere neden ağlar, 'masallara ağlamaz ki insan' diye sorarken çok geçmeden anladım. O masallar gerçek olmuştu. Asla unutmayacak biçimde yaşadığım gerçektiler. Korkudan büyüyen gözlerimin önünde yakılan toprak evimiz, süngülenen, süründürülen dedem, babam her şey gerçektir. Nenenin gerçeğe dönen masalının kötü adamlarına. 'Ax lemme daye. Hirso heşt onca peyser amo. Döve ne ma vesnay bonanema rıznay. Cini camert te di qır kene. Mara az nı verdane.

Sima mara çı va zeni. Na zulım bı qeydiyo.* *diyen haykırışı masal denen gerçeğin itirafiydi. Hani geceleri evimize gelen abalar, abiler... Gerillalar yani... Onların anlattıkları, anlatırken ağlamadıkları, gülümsedikleri, geleceğe dair şeyler onlarda gerçek olacak mıydı? Nenenin masalları gerçek olmuştu! O zaman onların anlattıkları da gerçek olsun. Olsun olsun da yakmasının köyümüzü, koparmasının bizi, babamı dedemi dövmesinler, sövmesinler.*

Küçük lastiğim için değil çiğlığım. Nenenin anlattığı masalda bir çocuk vardı benden daha çocukken bir mağarada öldürmüşler onu. Mağarayı sarmışlar önce, çocuk korkmuş ağlamak istemiş ama ağlamayınca ölmüştür. 'Ağlama' demişler, o da susmuş ağlamamış ama yine de ölmüş. Hani ağlamasa ölmeyecekti. Hani masallarda kanatlı atlar, periler olurdu, iyileri kurtarırdı, kötü adamları öldürürdü. Onların masalında yoktu bunlar. Sonra masal çocuğu ben olmuşum. Ağlasam ölmüydük, ağlamasam kurtulur muyduk? Peki, benim masalımın da mı kanatlı atları, perileri yoktu? Peki, kim kurtaracaktı bizi?"

Elindeki kemiklere bakarken geçmişe giden gerilla irkilir birden. Kulaklarında çınlayan sorunun yanıtı oluşunun gerçekliğinde sarsılır. Kim kurtaracaktı? Evet, kim kurtaracaktı! Gerilla için yanıtı net olan bu soruyu yıllar öncesine gidip yanıtlamak mümkün değildi. Geçmişin ve geleceğin mayasında, gerillanın yürüyüşüyle anlam bulan bu sorunun yanıtı olmak gerillanın yüreğine su serper. Gerillanın "biz" diyen sesi yanıklandırır mağarada. Sesin evrende yok olmayan sonsuz dolayışındaki çocuk çiğlıklarına gerillanın sesi de eklenir.

PEKİ, KİM KURTARACAK BİZİ?

BİZ!

KİM KURTARACAK BİZİ?

BİZ!

(*Ah anam. Yine '38 geri geldi. Köylerimizi yaktılar. Evlerimizi yıktılar. Kadın erkek herkesi öldürüyorlar. Bizden kök bırakmayacaklar. Siz bizden ne istiyorsunuz, bu zulüm bitsin artık.)

(Dersim'den bir Partizan)

